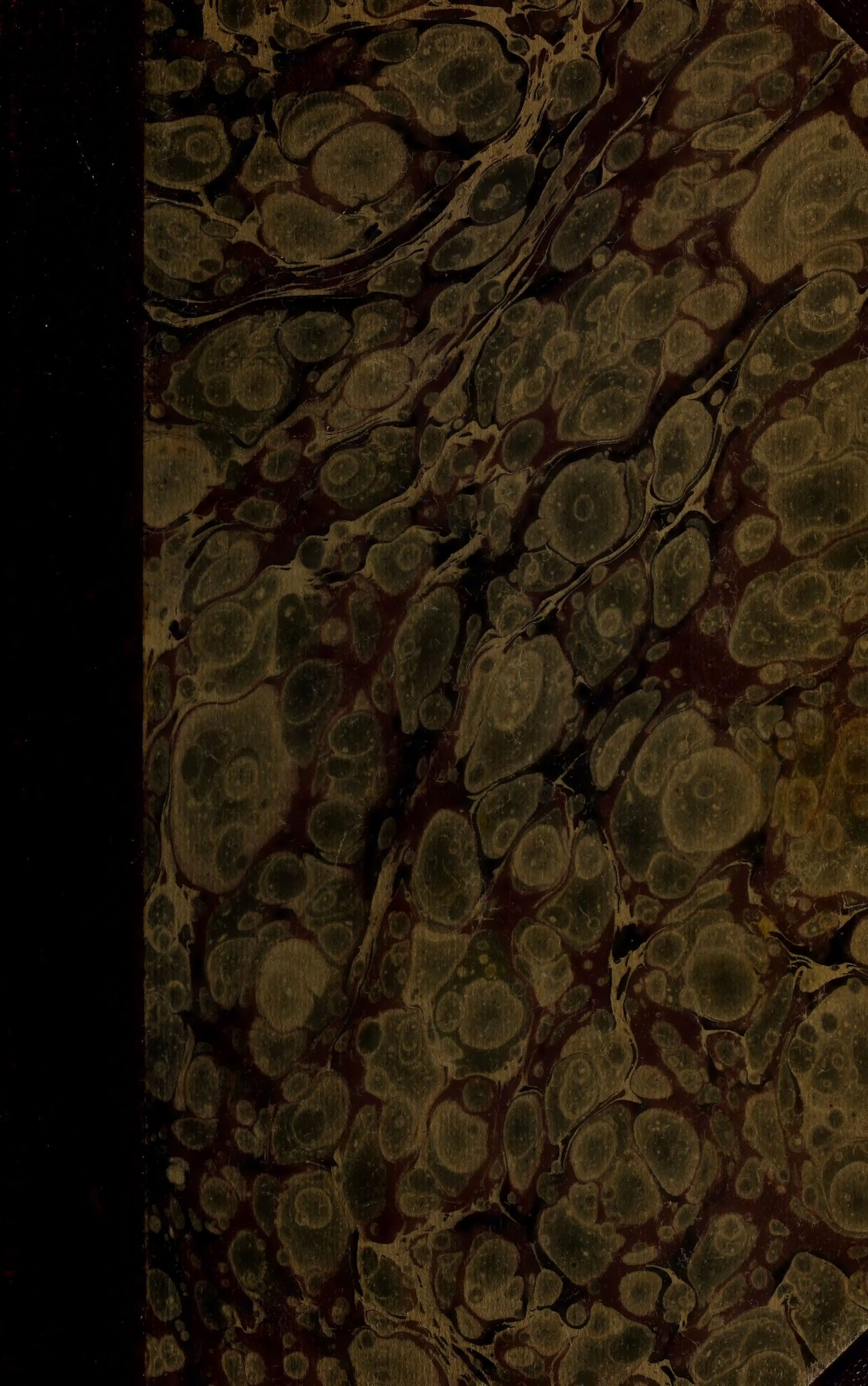

VELUT
ARBOR
ÆVO

KAMPE I VILDMARKEN

CHARLES G. D. ROBERTS

VILDMARKENS ADEL. (1913.). 2. Oplag. 1919.

DE VILDE FRÆNDER. (1914). 2. Oplag. 1919.

DEN MYSTISKE HORDE. (1914). 2. Oplag. 1920.

DET STORE REVIER. (1920). 4. Oplag. 1920.

ØDEMARKENS STEMMER. (1922). 4. Oplag. 1922.

PAA DE VILDE STIER. (1923). 6. Tusinde. 1923.

I TAVSHEDENS RIGER. (1924). 6. Tusinde 1924.

CHARLES G. D. ROBERTS

KAMPE I VILDMARKEN

OVERSAT AF

PALLE ROSENKRANTZ

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK
FORLAG - KJØBENHAVN - KRISTIANIA
LONDON - BERLIN - MCMXXIV

OPLAG: 4000 EKSEMPLARER

—

PRINTED IN DENMARK
GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN

LILLEMOR

DET kan nok være, Lillemor var stolt og kry. Hun havde haft Held til at slippe væk fra Bedstemors altid vaagende Øjne, og det var vel ogsaa den stolte Følelse, der gav hende Kræfter til i Trav at bære en Kurv, der var næsten lige saa stor som hun selv, hele Vejen fra Højen og ned til Floden uden at træde fejl en eneste Gang eller standse og tage efter Vejret. Kurven var ikke alene stor, den var ogsaa umagelig, det var ligesom om den var generet af indvendige Bevægelser. Den hoppede og rystede, saa den undertiden var lige ved at vælte den lille Pige. Men hun var en bestemt lille én og hun holdt ud, ja hun ændsede saamænd ikke en Gang Stenene paa Bredden, der var lige skarpe nok til hendes smaa bare Fødder.

Saa naaede hun da endelig til den solbeskinnede Vig, hvor Stimer af Smaafisk flokkedes i det gule grundede Vand. Det var Maalet for hendes Flugt.

Her laa tøjret til en Pæl paa Bredden den gamle Pram med de høje Bord, som Lillemor saa længe havde udset sig som den bedste Legestue, hun kunde tænke sig. Den høje Forstævn stod løst i Grunden, dens Agterstavn flød, og den svingede dovent for de Vindstød, der af og til blaffede op i den stille Luft. Lillemor var ikke mere end fire Aar, hendes røde Bomuldsskørt naaede lige akkurat til hendes buttede smaa Knæ, med Smilehuller og Jordstænk, men hun var alligevel en lille Dame og uvilkaarlig samlede hun Skørtet op og kneb det ind mellem Kurvens

Rand og sit Bryst. Saa vadede hun ud i Vandet til Kanten af den gamle Pram og klavrede ombord.

Det gamle Fartøj var fuldkommen tørt indenbords, det udstraalede en ren gennemtrængende Duft af opvarmet Tjære. Lillemor rystede sit Skørt og sine gule Krøller og saa satte hun den store lukkede Kurv ned paa Prammens Bundbrædder. Kurven blev ved med at bevæge sig voldsomt.

„Vil du være artig — vil du værsgo være artig," sagde hun og truede ad den med sin lille buttede Finger. „Bare du vil vente et Øjeblk, kun et eneste Øjeblik, saa skal jeg se, hvad jeg kan gøre for dig."

Lillemor kiggede ud over Bougen og hun blev meget glad ved at se, at Prammen, selvom den skurede i Smaastenene, alligevel var helt omflydt af Vand. Saa satte hun sig ned paa Bundbrædderne og var fuldkommen sikker paa, at Prammens høje, udfaldende Bord ganske skjulte hende for alle hjemlige Blikke paa Bredden, der ellers kunde have Ærinde efter hende. Det var tydeligt, at ikke en Gang Bedstemors Blik fra den lille graa Hytte paa den grønne Høj kunde naa hende i hendes Skjul, som ingen Mors Sjæl fandt paa at gætte paa. Og hun sukkede inderlig tilfreds, trippede hen til Prammens alleryderste Agterstavn med sin store urolige Kurv. Der satte hun sig ned med de smaa Ben strakt fra sig, tog Kurven paa Skødet og lukkede op for Laaget, mens hun nynnede ganske sagte. I det samme kom en lille brun Opstoppersnude med Kindskæg til Syne over Kanten, den snusede og dirrede, ligesom om den vilde spørge, hvad det egentlig var, her gik for sig. Straks efter tittede et rundt brunt Hovede med smaa runde Øren og frygtløse Øjne op over Kurvekanten, og et fedt næsten udvokset Murmeldyr klavrede frem og smuttede op paa Lillemors Skuldre. Imidlertid

havde den pludselige Vægtforskydning i Prammens Stævn bragt den flot af Gruset og nu svingede den sagtelig ud, saa langt Rebet strakte.

Lillemor blev henrykt, da hun opdagede, at Prammen var flot. Nu var hun jo dobbelt sikker mod enhver Forfølgelse. Hun trak en snavset Gulerod op af sin Lomme og holdt den op til Murmeldyret, der med nænsom Ømhed sad og snusede til hendes Krøller. Men da det lille Dyr indaandede Lugten af den friske Jord, kom det til at tænke paa noget, der var meget bedre end Lillemor — ja endogsaa meget bedre end en saftig Gulerod. Den lille Fyr fik Lyst til at se at slippe væk, bare ganske kort, han var virkelig lidt træt af den noget for udholdende Opmærksomhed, hans lille Herskerinde viste ham, og han længtes forfærdeligt efter at slippe væk og putte sig af Hjertens Lyst i den kølige, brune Jord og gnave af Grenenes Rødder. Han lod derfor Gulerod være Gulerod, klavrede blidt og smidigt, som hans Skik var, ned fra Lillemors Skuldre og løb langs Lønningen til Prammens Boug. Der opdagede Fyren, at han ikke kunde komme i Land uden at faa vaade Fødder, og da det var det værste, han vidste, saa gav han sig til at knurre lidt ynkeligt og slog med Hovedet op og ned, ligesom om han tænkte paa at gøre et Hop for at naa det tørre.

Da Lillemor saa det, gav hun sig til at kalde meget strængt paa ham. „Sikken en uartig én,“ raabte hun, „vil du værsgo straks komme her. Saa du tror, du skal stikke hjem til Bedste og sladre — hvad? Vil du værsgo straks komme hen til Mor.“ Hendes Stemme fik bragt det lille Dyr paa bedre Tanker, og det blev sikkert ogsaa bange for Vandets Skvulpen og Pladsken. Nok er det, det krøb hen til Lillemor og satte sig med stoisk Ro til at gnave af Guleroden, som hun holdt hen under Næsen paa det.

Da nu den Sorg var slukket, trak Lillemor et lille mangekantet Bundt op af Kurven. Det var bundet ind i et blaat og hvidstribet Tørklæde, og da hun med den yderste Forsigtighed, som om den indeholdt umaadelige Kostbarheder, fik den løst op, spredte hun ud for sig en hel Samling af mangefarvede Glas og livligt malede Porcellæns Brikker. Fuld af Henrykkelse rugede hun over disse Skatte, der funklede i Solskæret som Juveler og gav sig til at stable dem op og sortere dem langs den nærmeste Tofte i Prammen. Lillemor gav sig saaledes til at lave det som Børnene i Kolonien kaldte „Postelins Huse“, noget som de beundrede i allerhøjeste Grad. De kappedes om, hvem der kunde bygge finest og hvordan de kunde udstyre dem, og Lillemor syntes selv, at et Postelins Hus i den gamle Pram maatte være noget af det mest storartede, nogen kunde drømme om at lave.

I en hel Time var Lillemor optaget af sit eventyrlig dejlige Forehavende. Hun sad saa stille med det, at nu og da en Guldspurv eller en Fluesnapper kunde sætte sig paa Lønningen og saa stikke af igen forfærdet og med et protesterende Kvit-vit. Murmeldyret havde spist sin Gulerod og rullet sig sammen i Solskinnet, hvor det faldt i Søvn.

Lillemors Brikker repræsenterede et vældigt Udvalg af Farver, og hver eneste Stykke var i hendes Øjne en lille Skat. Hun ligefrem elskede de smaa malede Porcellæns Brikker, men Glasset var det bedste af det altsammen. Der var røde Stykker, og der var grønne i mange Nuancer, der var blaa, gule, ravfarvede, purpurrøde og opalfarvede. Hvert eneste Stykke tog hun og holdt det op for sine Øjne ligesom betragtende Naturen igennem dem. Et Par Trætoppe i Nærheden og den blaa Himmel med de hvide Sommerskyer var alt, hvad hun kunde se fra sit

Skjul, men naar hun tittede paa dem gennem de forskellige Glasstykker vekslede det altsammen i straalende Farver ligesom et Hav af Vidunder og Straaleglands. Saa optaget var hun, at hun slet ikke lagde Mærke til, at den gamle Pram ikke var nær saa støt i sine Bevægelser, som den havde været, da hun kravlede ombord. Ja hun lagde ikke en Gang Mærke til, at der ingen Trætoppe mere var i hendes eventyrfarvede Billeder. Tilsidst lød der under Kølen paa Prammen en underlig gurglende Lyd og Prammen gav sig til at duve, saa alle Postelinshusets Skatte klattede ned i Lillemors Skød eller spredtes paa Bundbrædderne. Murmeldyret vaagnede op og blev saa forskrækket, at det kravlede i Ly under sin Herskerindes Arm.

Lillemor blev meget forbavset, hun rejste sig paa sine Knæ og kiggede ud over Lønningen paa Prammen. Hun befandt sig ikke længere i den lille skærmede Vig, men langt ude paa Floden, hun genkendte slet ikke Bredderne, der gled hende lindt og hurtigt forbi. Og der hvor Nybygdens spredte Huse skulde ligge skjulte en vældig høj Bakke bevokset med Træer enhver Udsigt. Mens hun havde været saa optaget af sine kulørte Glas, havde et Vindstød mod Prammens høje Sider drevet den op, saa Touget var blevet strammet, det var kun skødesløst fastgjort til Pælen af en eller anden Dreng, der ikke havde givet sig Tid, det var gledet ud, havde sluppet Holdet, og Prammen var stille gledet ud i den ilende Strøm. Bare en halv Fjerdingvej nedenfor Nybygden rundede Floden en skovbevokset Pynt, og den drivende Pram var skjult for enhver, som kunde tænkes at ile til for at bringe den til Land igen.

Lige straks blev Lillemor ikke bange, hendes Øjne straalede af Glæde, mens hun strøg sine viltre Krøller.

Floden flød hurtigt men jævnt, straalende og boblede i Aftensolen paa saadan en venlig Maade og det var forfærdelig interessant at se, hvor Bredderne ligesom gled væk. Der var slet ikke Tanke om Fare, og det kan saamænd godt være, at Lillemor inderst inde i sit lille Hoved syntes, at den dejlige Flod, som hun altid havde holdt saa meget af og aldrig havde faaet Lov til at lege med, vilde føre hende ligesaa blidt og uventet tilbage til „Bedste", som den havde ført hende bort med sig. Hvorom alting nu var, det eneste hun følte ved det spændende og helt ukendte ved den nye Tingenes Tilstand, da Baaden svingede rundt i en særlig olieagtig Hvirvel, lo hun muntert ad Bevægelsen og følte sig saa stolt, som var det hende selv, der havde manøvreret den. Murmeldyret, der til at begynde med havde været meget nervøst, ligesom om det havde paa Følelsen, at der var noget galt paa Færde, blev helt beroliget og overbevist ved sin Herskerindes øjensynlige Tilfredshed, og det rullede sig sammen og skyndte sig at falde i Søvn igen.

Det varede imidlertid ikke længe, før Floden igen slog en Bugt og tog den samme Retning, den havde før, lige med et langt borte rejste sig det slanke Spir paa Kirken i Nybygden, og efter det tonede de kendte Smaahuse frem. Smilet stivnede paa Lillemors Ansigt, det blev helt alvorligt, nu da hun saa, hvor forfærdelig langt borte baade Kirke og Huse laa. For de lignede paa den Afstand næsten slet ikke dem selv, syntes hun, og hun blev helt bange ved det. Hendes dejlige Eventyr blev med et Slag berøvet al sin Herlighed. Nu vilde hun bare hjem igen og det lige med det samme. Nu kunde hun se Bedstemoders lille graa Hus ved Kløften, aah hvor det saa forskrækkelig lille og underligt ud og hvor det var langt borte. Og saa raabte hun forfærdet „Bedste Bedste. Jeg vil hjem." Hun

rejste sig og skyndte sig op i den modsatte Stævn, der laa nærmere ved Hjemmet, fordi den vendte op ad Strømmen. Men hendes Vægt tyngede Stævnen ned, satte den dybere ned i Strømmen, saa den langsomt blev svinget rundt og pegede den anden Vej. Saa vendte Lillemor sig og skyndte sig igen til den Stævn, der laa nærmest ved Hjemmet, hvorpaa Baaden stilfærdig drejede rundt igen. Saa stod med ét hele Sandheden klar for Lillemor, hun forstod det. Hun var fortabt. Strømmen førte hende saa langt bort, at hun aldrig nogensinde mere kunde komme tilbage. Den førte hende bort til de forfærdelige vilde Egne, som de hjemme havde fortalt hende om. Og hendes Knæer skælvede under hende af Skræk, kunde ikke bære hende længer, hun sank sammen paa Bunden af Prammen ligesom en lille rød Bylt og gav sig til at skrige saa gennemtrængende, at Murmeldyret blev helt forskrækket og krøb ind under hendes Skørt.

Neden for Nybygden løb Floden milevidt gennem et Landskab, der bredte sig i uendelig Trøstesløshed, uden en Hytte, uden en Rydning ved Bredderne, til den tømte sig ud i en endnu mere trøstesløs Sø, der gik under Navnet „de ensomme Vande", en Vandørken paa ti Mils Længde, omgivet af Sumpe og afbrændt Land. Ved Enden af „de ensomme Vande" stormede Floden af Sted over en Række af Rev og Skær vel i en Mils Længde, den brusede og drønede gennem en Kløft som Hugstmændene kaldte for „Djævletruget". Naar den saa havde raset og skummet i denne Flodseng mellem de sorte Vægge og udtømt sit Vanvid, gled den dvask og fredelig sin Kurs ud mod Havet. Men allerede faa Mil nedenfor Nybygden begyndte Floden at blive ilsom og urolig og skød hvidt Skum gennem klippefulde Fald. Da Prammen plumpede ned i det første af dem, standsede Lillemors Graad og

Skrig med det samme. Det var de hvide Bølger med deres Brusen og deres Skum, der gjorde hende stum. Hun satte sig op paa Toften med det skælvende Murmeldyr trykket op til sit Bryst og stirrede omkring sig med vilde forstyrrede Øjne. Paa alle Sider slog Bølgerne op sorte, hvide og ravgule, sprang op mod den hoppende Pram, men selv om det kunde se forfærdende sort ud for Lillemor, kunde de alligevel ikke gøre den høje solide Pram nogen videre Skade, den var jo bygget med det Formaal at arbejde i saadant Farvand. Vælte kunde den ikke, og paa Grund af de høje, udfaldende Sidebord kunde den ikke løbe fuld af Vand i et almindeligt Flodfald. Den red stolt paa de brusende Fald, snart dyppede den sin mægtige Næse, snart bumpede den ned og dansede paa Bølgerne, men den slap altid fremover uden noget alvorligt Uheld. Lillemor sad tavs, ubevægelig og bunden i Skræk under hele Turen gennem Faldene, men naar de saa naaede de forholdsvis lange jævne Stræk, kunde hun komme saa meget til sig selv, at hun kunde græde blidt og stille paa Murmeldyrets bløde Pels, indtil endelig det kloge lille Dyr, fortvivlet over hendes vaade Kærtegn kravlede væk og søgte op i den ellers saa forhadte Kurv.

Da saa endelig Prammen havde passeret en halv Snes af de larmende Smaaklippefald overvandt Lillemor nogenlunde sin Skræk og begyndte saa smaat igen at finde sig til rette og søge at trøste sig. Hun tog igen Plads paa Bundbrædderne og forsøgte kummerligt at genvinde Interessen for Postelinshuset. Hun fik fat i de fineste Brikker af Porcellæn og prøvede paa at sige til sig selv, at de var overvættes dejlige. Hun valgte et Stykke purpurfarvet eller skarlagenrødt Glas, holdt det op for sit alvorlige, taarevædede Ansigt og forsøgte paa at interessere sig for det farvede Landskab, der gled forbi. Men det hjalp ikke

noget. Ikke en Gang det ravgule Glas kunde fange hendes Interesse. Og endelig udmattet af Skræk og Ensomhedsfølelse sank hun sammen og faldt i Søvn.

Det var langt hen paa Eftermiddagen, da Lillemor faldt i Søvn, hun sov tungt, næsten Dvalesøvn, tynget af Sorg og Frygt. Hun vaagnede ikke, tiltrods for at Prammen huggede i de vildere Fald, der nu mødte den paa dens Vej. Den sidste Mil af Flodens Løb, før den flød ud i Søen, bestod af dybt, glat „Dødvande“, men ved Dags-Hæld havde der rejst sig en stærk Vind fra Nordvest og Prammen drev frem med uformindsket Fart. Lige ved Aftentide, just som Solen sank under de nøgne Toppe af de udgaaede Træer langs den vestlige Bred, gled Prammen ind i „de ensomme Vande“, den trøstesløse vide Sø, og i Vindens Klør ilede den midtsøs frem, søgte mod de hylende Brændinger og Hvirvler i „Djævlens Trug“.

— — — — — — —

Midt ude paa Søen havde den stærke Vind frit Felt, Bølgernes Sprøjten og Skvulpen forskrækkede det stakkels lille Murmeldyr næsten til Vanvid, men gjorde slet ikke noget Indtryk paa den udmattede lille Pige, som hun laa der og rystede af Hulken i sin Søvn. Derimod gjorde de betydeligt Indtryk paa en let Birketræs Kano, der krøb opefter langs Kysten op med Vinden dreven af to Pagajer. De to, der roede, var et Par Hugstmænd, der vendte hjem fra Flodens Munding. Hele Foraaret og Forsommeren havde de været borte fra Nybygden, arbejdet med „Drifterne“ fra Vinterens Hugst og nu opfyldte af Iver efter at vinde hjem, kæmpede de sig dumpt fremad mod Vind og Vover. Det var svært at finde en ordentlig Lejrgrund paa hele „de ensomme Vande“s sumpede Kyst, det eneste Sted var der, hvor Floden løb ud i Søen, og det vilde de naa, inden det blev mørkt. Saa havde de klart Stagefar-

vand foran sig næste Dag og kunde gøre Regning paa at være hjemme tidsnok til at faa Aftensmad.

I Bougen stod en sortskægget, stærktbygget Mand i en rød Skjorte, han roede med langsomme, ensartede Tag, mens han dyppede sin svære Ahorns-Pagaje dybt ned i Vandet, med Ryggen bøjet og uden at kymre sig om de tunge sorte Bølger, der hvert Øjeblik overhalede ham og truede med at overvælde Bougen paa hans spinkle Fartøj. Det havde han ikke noget Ansvar for, hans Opgave var blot den at yde Kraft, stadig usvækket Kraft og gøre Front mod den ubarmhjærtige Blæst. I Agterstavnen derimod stod en Mand, hvis Opgave det var at tænke, at vogte paa og møde ethvert Angreb, mens han maatte tvinge Kanoen frem imod den oprørte Sø. Han var en mager ung Kæmpe med lange Arme, barhovedet med stride brune Haar, som Blæsten strøg tilbage fra hans rødgarvede Ansigt. Hans skarpe graa Øjne fangede og maalte hver lunefuld Sø, mens den skyllede mod ham og hans Haandled, kyndigt og stærkt, skiftede og delte hvert Aareslag for at møde Øjeblikkets Krav. Det var ikke nok at holde Kanoen fra at krænge over, løbe fuld eller vælte, det gjaldt for ham, at den ikke tog Vand ind, og at de Smaaskatte, som den bragte hjem med fra den lille By ved Flodmundingen til Urskoven, ikke skulde blive vaade. Og mens hans Øjne syntes at være saa ustandselig optagne af Kampen med „de ensomme Vande“s Søer, stod der stedse for ham et frydefuldt Syn, et Syn, der gengav et lille graat Hus paa en solbeskinnet Høj, hvor hans Mor ventede ham, og hvor en lille Pige med gule Krøler vilde hilse ham med Raabet Far! Far!, naar hun saa ham komme frem over Vejen.

De to Stridsmænd var maaske to Mil fra Enden af Søen, mens Solen var gaaet ned bag de trøstesløse ud-

Smilet stivnede paa Lillemors Ansigt, det blev helt alvorligt, nu da hun saa, hvor forfærdelig langt borte baade Kirke og Huse laa.

gaaede Træer, og underlige Farveskær i lilla og rosenrødt og ravgult, skønne og ensomhedsfyldte ligesom berørte de urolige Bølger, da med et Manden i Bougen, der havde Øjnene fri fik Kig paa den drivende Pram. Den var lidt foran dem, men længere ude i Søen.

„Chris," sagde han, „skulde det ikke være gamle Joes Pram." Hans øvede Skovhuggerøjne kendte Fartøjet paa en eller anden Smaating i dets Bygning eller en af dens Skavanker.

„Det kunde nok se ud til det," svarede Chris efter et Øjebliks Iagttagelse. „Han maa have ladet hende gaa i Drift, eller Vandet har rejst sig pludseligt."

„Med den Fart, hun har, kan det næppe vare en Time, før hun bliver et kønt Stykke Tømmer i Drift," bemærkede den anden med megen ringe Medfølelse. Men den unge Kæmpekarl agterude var mere deltagende. Det gjorde ham ondt, at gamle Joe skulde miste sin Baad.

„At det gamle Fjols ikke har fortøjet hende ordentlig," brummede han. „Hvis det ikke var for den Vind lige stik i Stævn kunde vi fange hende ind og slæbe hende hjem til ham. Men som det er nu, kan vi det ikke."

„Ikke om den saa var fyldt med Guld, vilde jeg stoppe efter den," gryntede den anden og hamrede sig frem med Pagajen med fornyede Kræfter, mens han saa fremad mod Lejrgrunden, der endnu laa et langt Stykke forude. Han var sulten og træt, og saa havde han ikke en Gang Tid til at stoppe sin Pibe i den Hurlumhej af Vind og Sø.

Imidlertid gled Prammen nedover i stærk Fart og passerede dem i en Afstand af ikke mere end hundrede Yards. Chris havde egentlig ondt af den, som den gled forbi for at blive malet til Splinter i de fraadende Hvirvler i „Djævlens Trug". Efter at den var gledet forbi, ridende stolt paa Bølgerne, som det gode gamle Fartøj, den var, kastede

han et Blik efter den halv fortrydeligt over den Skæbne, der ventede den. Hans Øje mødte noget, der fik ham til at kigge igen. Et lille pelsklædt Dyr tittede op over Lønningen over mod Kanoen. Lønningen hældede over mod ham i det Øjeblik, og han saa det tydeligt. Jo, det var et Murmeldyr, det var ikke til at tage fejl af, og det var ligesom om det sendte en stum Bøn til ham om at komme og frelse det fra en forfærdelig Skæbne. Chris tøvede et Øjeblik og kastede et Blik paa sin Kammerats svulmende Ryg. Det saa ud som en Ryg, der ikke vilde give Svar. Desuden følte Chris sig halvvejs skamfuld over de Tilskyndelser, Medlidenheden havde vakt hos ham. Han vidste godt, at man betragtede ham som taabelig blødhjertet overfor Dyr, Børn og Kvinder, selvom der kun var faa Mænd, der skøttede om at fremsætte saadanne Anskuelser aabent til ham selv. Men han havde alligevel en Mistanke om, at hans Kammerat i dette Tilfælde vilde have en vis Ret til at beklage sig over ham. Han kunde dog ikke taale at tænke paa at lade det lille Kræ — der saa tydelig havde henvendt sig til ham med Bøn om Hjælp, styre lige løs mod Rædslerne i „Djævlens Trug“. Han tog sin Beslutning.

„Mart,“ sagde han. „Nu vender jeg. Der er noget ombord i den gamle Pram, som jeg vil have fat i.“ Og saa satte han Bougen af Kanoen lige op i en stor Bølge.

„Der er i Helvede, er der,“ raabte den anden, idet han tog Pagajen ind og vendte sig i en arrig Protest. „Hvad er det?“

„Ro til. Ro haardt til,“ befalede Chris. „Det skal du faa at vide, naar vi har rundet hende.“

Det var en Befaling, og Manden agterude havde Kommandoen i Kanoen. Skovhuggeren adlød med en Ed. Der var ikke Tid til at parlamentere, naar det gjaldt om at

vende Kanoen i saadan en Sø. Men saasnart den var vendt og skød fremad med skrækslagne Stød over Bølgerne paa Jagt efter den flygtende Pram, saa han, hvad det var, og forstod det hele.

„Fanden staa i dig, Chris Mc Kean, det er jo ikke andet end et skabet, skaldet Murmeldyr," sagde han, mens han stillede an til at skodde og dreje Kanoen igen.

Chris graa Øjne blev haarde som Staal. „Nu skal jeg sige dig én Ting, Mart Babcock," raabte han. „Prøv du bare ikke paa at lave Narrestreger. Du kan skælde og bande ligesaa meget, du har Lyst til, men enten ror du, som jeg siger, eller du ta'er Aaren af Vandet og sætter dig stille ned. Det er mig, der fører denne her Kano. At du véd det!"

Babcock tog Aaren ind og bandede som en Tysker.

„Et Murmeldyr, et elendigt Murmeldyr," hvæsede han med en Afgrund af Foragt i hvert Ord. Jeg har altid vidst, du var en Torsk, Chris Mc Kean, men jeg har aldrig kunnet tænke mig, at du var saadan et ualmindeligt Kæmpegrødhovede af et Kvæg."

„Selvfølgelig er det et Murmeldyr," indrømmede Chris, idet han trak paa Aaren. „Du har vel aldrig troet, jeg vilde lade det lille Kræ gaa tilgrunde i „Truget", bare for at du kunde faa dit Flæsk og din Te en Time før. Jeg har altid været en Ven af Murmeldyr véd du — til hver en Tid!"

„Du kan bare vente, til vi kommer i Land, saa skal jeg vende det indvendige ud af dig for den Streg, det kan du bande paa." Dette sagde Babcock meget højt og meget mandhaftigt, han vidste jo, det vilde vare noget, inden de kom i Land, og saa havde han jo en Tjans til at glemme sin Trusel.

„Det er storartet," samtykkede Mc Kean. „Jeg sidder

imens og venter med det indvendige indad. Foreløbig vil jeg raade dig til at holde dig parat til at gøre, hvad jeg siger, du skal, og passe paa, at Kanoen ikke braser paa, naar vi kommer op paa Siden af Prammen. Det er en lille Smule risikerligt i denne Sø at faa fat paa det lille Kræ. Jeg har tænkt mig at tage det hjem med til „Lillemor".

Mens Kanoen gled ned mod den huggende og stampende Pram, strakte Babcock sin Aare ud parat til at støde fra eller hale ind, som han fik Ordre til, og et Øjeblik efter rendte Chris Kanoen op og bragte den behændigt i Læ af det høj-bordede Fartøj. Babcock fangede det med et fast Greb, mens han samtidig holdt det klar med Pagajen og kiggede ind over det, mens Chris endnu havde sine Øjne andre Steder. Hans mørke Ansigt blev hvidt som et Lagen.

„Gud i Himlen, Chris — du maa ikke være vred paa mig for det — det vidste jeg virkelig ikke —" sagde han med tykt Mæle.

„Det er jo Lillemor," sagde hendes Far, mens han dæmpede Stemmen til Hvisken. Saa klatrede han op i Prammen og tog sin lille Pige i sine Arme.

MELINDY OG LOSSERNE

DET var midt i Februar, Sneen var faldet tæt, tykt og langsomt, den havde begravet hver Plet paa Marken og lagt sit Dække over Hegnenes Zigzag-Fletværk i det lille afsides Ryd. Vejen til Nybygden var ganske simpelt udslettet af Tilværelsen, Tømmerhytten med det lave Tag og den eneste Skorsten saa ud, som om den til Hælvten var sunket ned i Snedyngen, der dækkede de underste Ruder i dens smaa Vinduer.

Af Træladen og Skuret, der hældede op mod den og brugtes til Brændehus og Vognport, kunde man ikke se mere end de sorte Hjørner af de snedækkede Tage, der tittede op over det blinkende svagt bølgende, blændende hvide Tæppe.

Midt i Gaarden stod Brønden, den lignede Overdelen af et gammelt Standur og havde faaet en „Hat“ af hvide Snekrystaller, om Randen havde der lagt sig en ujævn Række af Isklumper, der rakte helt op til Kanten af Vandtruget. Sneen var traadt ned og strøet med Spaaner og Straa paa et Stykke mellem Hyttens Dør og Laden, det laa særlig tykt foran Skuret, der vendte mod Solen. Og her i det lystige Solskær havde fire hvide Faar bunket sig sammen, mens en halv Snes Høns og en rød Kineserhane skrabede i Strøelsen omkring dem. Den lave Halvdør paa Udhuset var lukket tæt for at skærme Koen og Hesten mod den bitre Kulde, — som ikke i ringeste Maade syntes at anfægte Faarene med deres tykke lodne Uld.

Inde i Hytten var lunt som ved Sommertid, det skyldtes et gammeldags Komfur, der var fyret til det begyndte at gløde svagt. En slank ung Pige med blødt lyst Haar, lidt bleg af Kulør, stod ved et Bord ivrig beskæftiget med at ælte Boghvededejg til Pandekager. Hendes spinkle unge Arme var oversprøjtede med Mel, det var hendes Ansigt ogsaa, fordi hun stadig væk maatte stryge Haaret fra Øjnene med smaa raske Slag af Bagen af Haanden.

Paa den anden Side af Ovnen sad en svær gammel Kone i en Gyngestol og strikkede, saa tæt op til den, at hendes rynkede Ansigt luede af Varmen. Hun strikkede fanatisk utaalmodigt, ligesom det fortrød hende, at hun skulde bruge sine stærke gamle Fingre til saa let et Arbejde. Heden derinde havde dannet et aabent Felt i en af Ruderne ved Siden af hende, den havde besejret Frosten udenfor, og gennem dette Kighul holdt hun utrætteligt Øje tværs over Gaarden med det Hjørne, hvor Vejen — det eneste Forbindelsesled mellem Hytten og Nybygden — var bleven slettet af Sneen, der favnhøjt dækkede den.

„I Dag er det lige en Uge siden, at noget Køretøj har kunnet komme igennem," sagde hun med anklagende Klang i Stemmen, „det skal nok vare en Uge til, inden de faar gjort Vejen ryddelig."

„Det faar være, som det vil, Bedste," svarede Pigebarnet og slog Dejgen med en Utaalmodighed, der røbede, at det næppe helt var ment som sagt. „Hvad gør i Grunden det. Vi kan jo klare os i en hel Maaned, om det skal være."

Men mens hun talte gled hendes Blik alligevel længselsfuldt ud mod den begravede Vej. Hun længtes inderligt efter at høre Bjælder klinge og efter selv at faa en Køretur til Nybygden.

— — —

Der kom to kattelignende Bestier kravlende med Bugen langs Sneen, de kom fra Skovbrynet paa den anden Side af Hytten og de derinde kunde ikke se dem, trods det skarpe Udkig. Taget paa Udhusene skjulte dem for de spejdende Blikke.

Kløerne havde de gemt ind i de brede, bløde Poter, der gjorde Tjeneste som Snesko, og de gled paa dem hen over Snedriverne, som Vinden havde taarnet op. Deres tottede Øren stod stift i Vejret, rede til at opfatte hver Lyd, deres latterlig korte Haler, der ikke fire Tommer lange saa ud, som om de var bidt af, dirrede af anspændt Jagtiver, og deres store runde Øjne blege gulgrønne, hvor Pupillerne tegnede sig som smalle Streger i det blændende Lys, gloede forsigtigt til alle Sider for hvert Skridt, de tog.

De to Losser havde den allerstørste Ulyst til ved højlys Dag at skraa over en aaben Mark, men Sulten drev dem saa vidt, at de satte alle tilvante Forsigtighedshensyn til Side. Sulten drev dem til at jage sammen to og to et Bytte, der vilde være for stærkt for én af dem alene. Sulten havde besejret deres vilde Had til Menneskers Naboskab, det var den, der havde drevet dem ud i den mørke Nat, hvor de havde kravlet rundt om Laden og begærligt indsnuset Duften af Faarene, der trængte ud gennem Sprækkerne i den klodsede Dør.

De havde saa ligget paa Lur og opdaget, at det kun var om Dagen, at Faarene blev lukket ud fra deres Læ bag denne klodsede Dør, og nu ændsede de to vilde Bestier ikke andet end den sviende Sult, der drev dem, og gled ned over den skraanende Mark ned mod Laden.

Faa Minutter efter lød fra Gaarden Hønsenes vilde kaglende Skrig og Faarenes forfærdede Brægen, mens de trampede rundt mellem hverandre. Den gamle Kone rejste sig halvt op i Stolen, men sank straks tilbage igen, og

hendes Ansigt fortrak sig i Smerte; hun var næsten lammet af Gigt. Den unge Pige lod den store Ske falde paa Gulvet og styrtede til Vinduet for at se ud i Gaarden. Hendes blege Ansigt blev endnu blegere af Skræk, saa blussede det af Harme og Medlidenhed, og der lyste pludselig et vildt Glimt i de vidtaabne Øjne.

„Det er Losser,“ raabte hun og snappede den store Træske, mens hun styrtede mod Døren. „De har taget et af Faarene. Aah! de river det i Stykker ...“

„Melindy,“ raabte den gamle Kone med en gennemtrængende Kommandostemme, der uvilkaarlig standsede den unge Pige i Farten. „Smid den dumme Ske og faa fat i Geværet.“

Pigebarnet smed Skeen, som om hun havde brændt sine Fingre paa den, og kastede et usikkert Blik paa den store Andebøsse, der hang paa Bjælkevæggen. „Jeg tør ikke fyre det af,“ sagde hun og rystede paa Hovedet, „det vilde kyse mig til Døde.“

Hun havde næppe talt ud, saa lød der igen fra Gaarden en vanvittig Trampen og et forfærdeligt Spektakkel. Hun greb en lille langskaftet Økse, der stod op ad Dørstolpen, slog Døren paa vid Gab og styrtede ud for at komme sine kære Faar til Hjælp, mens hun ligefrem skreg af Medfølelse.

„Har man nogensinde set Mage,“ mumlede den gamle Kone, mens et Glimt af spændt Beundring gled over hendes barske Ansigt. „Kyst til Døde af et Gevær og alligevel ud at slaas med Losserne ganske alene.“

Det kostede hende voldsomt Besvær og stærke Smerter, men hun kravlede alligevel med sin svære Stol henimod et Sted, hvor hun paa en Gang kunde faa fat i Geværet og holde Øje med, hvad der foregik derude gennem den vidt aabne Dør.

Melindy ligefrem flammede af Medfølelse med de hjælpeløse Gimmerfaar. Hun styrtede ud i Gaarden og fik straks Øje paa et af de lodne Offerdyr, der laa stille og sparkede den blodbestænkte Sne, mens en stor Los sammenkrøben over dens Krop vendte et Par blege Øjne mod hende, lynende af Raseri, fordi hun forstyrrede Smausen for den.

De andre Faar var hjælpeløst gaaet tilbunds i Snedriverne bag Brønden, saa nær som et, der aabenbart var bleven afskaaret fra Flokken og drevet over til Inderkanten af Vandingstruget før den vilde Fjende indhentede det. Det stod nu ikke mere end et Kvarter fra Husdøren, tumlede forover paa Snuden, mens det brægede fortvivlet, og den anden større Los hængte fast paa dens Ryg og snappede hungrigt efter dets Strube gennem den tykke beskyttende Uld.

Til daglig var Pigebarnet akkurat saa frygtsom, som hendes blege lille Ansigt og blide blaa Øjne lod formode. Men nu, da det virkelig kneb, var det ligesom et Raseri, der bundede i dyb Medfølelse, jog al hendes Angst og Forskræmthed paa Flugt.

Hendes Skørt stod som Hale efter hende, da hun slog ned paa den store Kat som en Eventyrets Fugl fra de høje Skyer, og hun langede et blinkende Hug efter Dyrets Hoved. Hendes usikre Greb om Øksen voldte, at den drejede sig og Udyret fik i Stedet for Skarpen den flade Side at føle. Halvt bedøvet slap den sit Tag og trillede med et forskrækket „Piv“ ned i Sneen, mens dens Offer, blødende men ikke dødelig saaret, brægende løb over mod de øvrige af Flokken, der stod begravede i halvanden Alen dyb Sne, taabeligt hjælpeløse.

I næste Øjeblik kom den forbløffede Los til sig selv igen og gloede paa Pigebarnet med en saa truende Sner-

ren, at hun helt glemte at forfølge sin Sejr, men blev staaende tøvende med Øksen løftet for at afværge et Angreb. Saadan stod de to i faa Sekunder, Pigebarnet og Lossen Ansigt til Ansigt. Saa blev Dyrets blege Øjne pludselig helt sky under de blaa Menneskeøjnes faste Herskerblik, den hvæsede med en støjende Hvæsen, der endte i et hæst Vræl, og den store Kat drejede af og sneg sig om bag Brønden. Straks efter var den igen mellem Faarene, der trykkede sig op ad hverandre, ude af Stand til at optage nogen Kamp.

For anden Gang sprang Pigebarnet frem til Hjælp. I et Glimt af Frygt havde hun sat sit første Overtag over Styr, men netop derfor var hun mere fast og voldsomt opsat paa Hævn end før. Og mens hun nu sprang løs paa sin Fjende, udstødte hun et rasende Kampskrig, der klang saa unaturligt og gennemtrængende, at Lossen ved denne uventede Larm tabte Modet, skønt Arrigskab og Sult drev den til det yderste. Da den saa Pigebarnet knejsende rejse sig lige op over dens Krop, sprang den tilbage med et mægtigt Spring, undgik lige Øksens hævngerrige Hug og tumlede tilbage foran Skuret, hvor dens Fælle graadig gjorde sig tilgode med sit lette Bytte.

Det første Offer havde stridt ud, der var ikke andet Maal for Heltebedrift end en Bedekølle, men Pigebarnets Blod var kommet i Kog, og hun spildte ikke en Tanke paa noget saa betydningsløst. Hun havde sejret, hun havde trodset og kastet sin Fjende. Hun havde frelst det ene Offer, nu vilde hun hævne det andet.

Den, der har overvundet sin Frygt, bliver dobbelt dristig, og med et hysterisk Skrig styrtede hun sig nu mod de to Losser for at drive dem fra deres Bytte.

Men nu er hendes Stilling en helt anden end før, nu var de to Losser forenede, stærke i denne Alliance, som de

havde sluttet for sammen at gaa i Kamp. De var endnu gale af Sult, ellers vilde de aldrig nogensinde have vovet sig ud paa Menneskers farefyldte Omraader.

Og saa var de oven i Købet i Besiddelse af det, som de ansaa for deres lovlige Bytte, det vil sige, de befandt sig netop under de Omstændigheder, under hvilke alle Jægerstammer udenfor Civilisationen gør sig rede til Kamp mod en hvilkensomhelst Overmagt. Da de nu saa deres underlige Modstander nærme sig, rejste Børsterne sig paa deres Rygge, deres smaa Haler struttede som Kedelbørster, deres Ører laa flade henad Nakken og de hvæsede i bister Samdrægtighed deres fælles Udfordring. Og ligesom efter én Indskydelse vendte de sig fra deres Bytte og krøb snigende henimod hende.

Det faste Blink i hendes blaa Øjne kunde de ikke rigtig lide, men de følte ligesom instinktivt, at hun var ung, og hendes Nerver kunde svigte. Hun saa denne uventede Bevægelse og standsede pludselig, hun vidste ikke selv, om hun skulde kæmpe eller fly.

Losserne standsede ogsaa med ét, de klemte sig ned mod Jorden og vogtede spændt, deres Klør gravede sig dybt ned i den haardttraadte Sne, de laa spændte til et pludseligt kraftfuldt Spring i hvad Retning, det skulde være.

Den gamle værkbrudne Kone i Stuen havde ikke været uvirksom i den Tid, der var forløbet. Trods sin Sygdom havde hun endnu stærke Nerver og stærke Sener, modig var hun ogsaa, og hun havde formaaet at skyde sin egen tunge Krop og den svære Stol hele Vejen henover Gulvet i Stuen. Saaledes havde hun fra sin Plads omtrent midt for Døren set næsten alt, hvad der var foregaaet, og hendes tapre gamle Bersærk Hjerte havde hamret til Sprængefærdighed af Stolthed over det Mod, det svage

Pigebarn havde udvist. Havde hun ikke altid set paa det Barn med en vis venlig Foragt, hvor meget hun saa end holdt af hende.

Disse Folk af Slægten Griffis fra Nackawick og little River havde altid været anseelige Mænd, Mænd med Sener og Kropstykker, deres Kvinder havde altid været høje og rødmossede, og dette lille blaaøjede Pigebarn havde stedse gjort Indtryk paa hende, som om hun var faldet helt uden for Racen. Men det varede ikke længe, inden hun forstod, at det, det mest kommer an paa, er den Kraft, der sidder i Sindet.

Og nu greb en vild Rædsel hende, da hun saa Melindy overfor de to vilde Dyr, der Blik i Blik med hende kæmpede en Viljens Kamp paa Liv og Død. Hun rejste sig næsten helt op under den voldsomme Spændings Pres, og det lykkedes hende at faa fat i den store Andebøsse, som hendes Søn Jack altid holdt ladt og rede til Brug. Hun spændte Hanen, lænede sig tilbage i Stolen og raabte med gennemtrængende Stemme:

„Rør dig ikke ud af Stedet, Melindy. Nu skyder jeg.“

Pigebarnet rørte ikke en Muskel, men alene Tanken om Geværets Bragen jog Blodet fra hendes Kinder. De to Losser drejede Hovederne og fæstede deres blege Blikke paa Skikkelsen, der sad i den aabne Dør.

Saa stod der en rød Flamme ud gennem en Sky af Røg, og der lød et voldsomt Drøn, der maa have rystet hver Rude i Hyttens Vinduer. Den største af de to Losser væltede bagover og blev liggende uden at røre sig. Dens Hoved var knust af den stærke Ladning af Dyrehagl, som Jack havde fyldt i Patronen. Den anden blev ramt af et strejfende Hagl, sprang i Vejret med et Skrig, snurrede rundt og rendte for sit Liv henover Sneen, mens den halede ud som en Kat, der er bleven bange.

Og nu greb en vild Rædsel hende, da hun saa Melindy overfor de to vilde Dyr, der Blik i Blik med hende kæmpede en Viljens Kamp paa Liv og Død.

Med et stolt Smil stillede den gamle Kone Bøssen op ad Væggen og rettede paa sin Kappe. Melindy stod et halvt Minut og stirrede forstenet paa den døde Los. Saa lod hun Øksen falde, ilede mod Hytten og kastede sig ned med Hovedet i sin Bedstemoders Skød, mens hun brast i en voldsom Hulken.

Den gamle Kone kiggede ned paa hende med en lille Smule Overraskelse i Blikket, hun strøg hendes lyse, bløde Haar med kærlig Haand, mens hun mumlede: „Saa saa — der er ikke noget at tage paa Veje for. Selv om du ogsaa er saadan et lille Fæ, har du alligevel Ben i Næsen, der er Krummer i dig, Melindy Griffis. Jeg er stolt af dig, og din Far vil ogsaa blive stolt af dig, naar jeg fortæller ham, hvad du har gjort.“

Men Pigebarnet blev ved med at græde, hendes spinkle Skuldre rystede i denne Hulken, og det gamle, rynkede Ansigt, der var bøjet over hende, blev helt mildt og deltagende.

„Saa saa,“ mumlede hun igen. „Du har slet ikke godt af at tage saadan paa Veje. Var det ikke meget bedre, om du æltede Pandekagen færdig, før Dejgen bliver ødelagt.“

Melindy vidste godt, at der ikke var nogen Fare for, at Dejgen skulde blive ødelagt, men den virksomme Appel hjalp, og hun rejste sig og tørrede sine Øjne med Bagen af sin Haand med et lille Smil, lukkede Døren og fik fat i en ny Ske fra Bordskuffen, hvorpaa hun med godt Mod gav sig i Færd med den Virksomhed, der var bleven afbrudt, og arbejdede videre med Pandekagerne. Og Faarene kravlede langsomt ud af den dybe Sne bag Brønden, klumpede sig sammen med bøjede Hoveder midt i Gaarden, mens de kastede frygtsomme Blikke til den sønderlemmede Krop, der laa foran Skuret.

EN BJØRNEJÆGER I SKØRTER

„De kunde vel ikke laane mig et Gevær?“ sagde Mrs. Gammit til Joe Barron, der stod indenfor sin aabne Ladedør og reparerede paa sit Seletøj. Mrs. Gammit skød ligesom op af selve Jorden, uafhængig og selverhvervende i et kort hjemmespundet Bomuldsskørt og en fedtet Bluse med en pjaltet lyserød Sommerhat bag i Nakken og det jern-graa, stride Haar i Totter under Hatteskyggen.

„Hvad kunde De tænke Dem at stille an med et Gevær, Mrs. Gammit?“ spurgte Skovhuggeren og saa op paa hende med et Blik, der ikke rummede et Gran af Forundring. Det var nok et Fjerdingaar, siden han sidst havde set Mrs. Gammit, men han havde hele Tiden vidst, at hun var der paa den anden Side af Bakken, ikke mere end et Par Mils Vej borte i Luftlinien.

„Det er disse hersens Bjørne,“ forklarede hun, „de er lige ved at blive mig lovlig næsvise hjemme til mit. Der er snart ikke til at være for dem. De render og roder i Haven hele den udslagne Nat; de har ædt den hvide toppede Høne med hele det Sæt Kyllingeæg, hun skulde have haft udruget paa Mandag. Anden har de ogsaa taget. Og i Nat havde de saamænd Bud efter Grisen.“

„De fik ham altsaa ikke?“ spurgte Joe interesseret.

„Nej, De kan tro Nej,“ svarede Mrs. Gammit med Bestemthed. Men de kyste ham ikke saa lidt, mens de snusede rundt om Grisestien for at se at komme ind. De siger jo, at Bjørne er morderlig skrappe efter Flæsk. Han skreg, saa han vaagnede mig, og jeg brølede efter

dem ud af Vinduet. Jeg saa en stor brun Kammerat kravle rundt om Laden. Jeg havde ikke andre Vaaben end et Kosteskaft, saa han slap fra mig. Men i Aften skal jeg nok faa Ram paa ham, hvis at De vil laane mig Deres Gevær."

„Med Fornøjelse," sagde Skovhuggeren og lagde den Selestrop fra sig, som han var i Færd med at lappe paa. „Har De nogensinde skudt et Gevær af?" spurgte han pludselig, mens han var paa Vej over Gaarden for at hente Bøssen ovre i Stuen.

„Næh," svarede Mrs. Gammit, „det kan jeg egentlig ikke sige, at jeg har." Der var ligesom et Gran af Foragt i hendes Stemme. „Men efter de Karle, jeg har set traktere Bøsser, kan jeg ikke tro, der kan være mange Kunster ved at lære det."

Joe Barron lo og gik ind efter Bøssen. Han var fuldkommen overbevist om, at den fremmede Dame kunde klare for sig selv, og han var ogsaa nogenlunde sikker paa, at Bjørnene vilde faa Grund til at blive meget kede af, at de havde regnet med hende som forsvarsløs. Han kom tilbage med Geværet, en gammel Forlader-Andebøsse med et mægtigt Kaliber. Hun tog den meget ugenert og holdt den, som om det havde været et Kosteskaft, men da han rakte hende Krudthornet og en lille Pose med Rendekugler, tog hun ikke straks mod dem.

„Hvad skal jeg med dem?" spurgte hun.

Joe Barron satte et meget alvorligt Ansigt op.

„Mrs. Gammit," sagde han. „Jeg ved godt, De kan lave det meste, som at Mandfolk kan lave og lave det meget bedre — muligvis. En Kvinde som Dem behøver ikke at bede nogen om Lov til at være der. Men naturligvis, saadan opvokset i Skoven er De jo egentlig ikke, og man kan selvfølgelig ikke vente, at De skal vide al Ting om et

Gevær, bare fordi De faar det mellem Hænderne. Folk, der som Dem har faaet Deres Opdragelse i Købstæderne, maa man lære, hvordan de skal behandle et Gevær. Denne her Bøsse er *ikke* ladt. Og det der er Krudt og Rendekugler til at lade den med. Og her er Fænghætter," føjede han til og trak en lille brun Tinæske med Fænghætter op af sin Bukselomme.

Mrs. Gammit var lidt flov over sin Uvidenhed, men paa den anden Side tilfreds med den velturnerede Bebrejdelse, der laa i at kalde hende en Dame fra Købstaden. Man kunde jo nok kalde hende en Købstaddame — og det var smigrende for hende og for det lille Hus med syv Fag og Hjørnebutik i Burd-Settlement, hvor hun havde set Dagens Lys.

„Det var maaske bedst, Mr. Barron, at De viste mig, hvordan man lader saadan en Indretning," sagde hun med en temmelig spag Stemme. Og hendes skarpe graa Øjne fulgte hver lille Ting, mens Skovhuggeren rammede Krudtet ned, hældte Rendekuglerne over i det og viste hende, hvor hun skulde anbringe Fænghætten, naar hun skulde til at betjene sig af Geværet.

„Og saa," sluttede han, idet han lagde Geværet til Kinden og sigtede henad Løbet — „det øvrige kender De naturligvis. De lukker det ene Øje, holder Kornet lige paa ham og gi'er ham Skrubbet lidt bag ved Skulderen for Eksempel. Saa behøver De ikke mere at være bange for, at den Bjørn skal lægge sig efter Flæsk eller rode rundt i Deres Have. Og ser De saa, Mrs. Gammit, paa denne Tid af Aaret, hvor han har ædt sig fed i Blaabær, kan man faa en morderlig god Skinke ud af ham selv, hvis han da ikke er altfor gammel og sejg.

Saa gik Mrs. Gammit hjemad med Bøssen gennem de stille Skove. Hun bar den stadigvæk, som om det var

et Kosteskaft, men hun nærede ikke den ringeste Tvivl om, at hun var i Stand til at tage det op med det mest frygtindgydende af Skovens firbenede Væsner. Hun stolede paa sig selv og ikke alene i Burd Settlement, hvor hun var født, men ogsaa ude i Urskoven indrømmede man i Almindelighed, at hun havde Aarsag til det. Hun havde altid været en Kone, der havde travlt, man kan godt sige, hun aldrig havde haft Tid til at unde sig den Luksus at tage sig en Mand. „Mrs." kaldte de hende „par courtoisie", fordi de syntes, den Titulatur svarede til hendes betydelige og selvsikre Personlighed og hendes Evne til paa alle Felter at tage Vare paa sig selv. At kalde en Kvinde som hende „Miss" vilde lige rent ud have været naturstridigt. Da hun var tredsindstyve Aar gammel, arvede hun efter sin eneste Broder, der var inkarneret Pebersvend, en lille Farm ude i Hjertet af Vildnisset en halv Snes Mil fra Nybygden, og der var ingen, der tvivlede paa, at hun i fuldt Maal var kapabel til at udfylde Pladsen som Udflytter og Pioner. Man havde saadan en svag Fornemmelse af, at hvis der skulde opstaa nogen Misstemning mellem Mrs. Gammit og Urskoven paa et eller andet Punkt, saa vilde det være saa meget desto værre for Urskoven.

I de første halvtredje Aar gik alting ogsaa glat. Ensomheden havde aldrig generet Mrs. Gammit, hun var mere end tilfreds med sit eget Selskab, det var ogsaa det eneste, man rigtig kunde stole paa. Hun havde saa sine to unge Okser, der gik godt i Spand, sin blissede Ko, hvis ene Horn gik opad og det andet nedad, en kalkunsk Hane og to Kalkuner, som hun ventede sig meget af, og en stribet Kat, der lige taalte hende, som hun taalte den. Saa havde hun et helt lille Udvalg af Fjerkræ, brune, sorte, røde og spættede, en fed And, som hun for Resten

bare havde haft Ærgrelse af, og en hvid Gris, der var hendes Stolthed. Det var ikke underligt, at hun ikke følte sig ensom, naar hun havde alle disse „gode Bekendte“ at snakke med. Dertil kom, at Kræfterne i „det vilde“ øjensynlig havde erkendt, at hun var en Kone, der vilde have sin Vilje, og derfor fra først af lettelig havde holdt sig væk fra hende. Den lunefulde uforstaaelige tidlige Frost, der hersker i Skovregionen, havde sparet hendes kostbare lille Stump Have, Larver og Kaalorme havde lagt Vejen udenom, hendes livlige Kyllinger var sluppet for „Pip“, og hvad de sædvanlige Anfald af Vildkatte, Væseler, Ræve og Skunker angaar, saa havde hun mødt dem med et saa sejrrigt Held, at hun selv var ved at anse det, der bare var Held, for at være Kvintessentsen af Forstvidenskab. Der var virkelig heller ikke hændet det bitterste, der kunde bringe hendes Ufejlbarlighed i Tvivl, indtil hun opdagede, at Bjørnene var begyndt at beskæftige sig med hende.

Nu var det rigtignok kun en eneste Bjørn, det drejede sig om, men han var paa den anden Side saa ivrig, saa interesseret og saa rig paa Virkemidler, at det ikke var til at undre sig over, at han i Mrs. Gammits ophidsede Fantasi blev mangedoblet adskillige Gange. Da hun fortalte Joe Barron, at Bjørnene var bleven saa næsvise, at der ikke var til at være for dem, saa anede hun ikke, at hun kun sigtede til et eneste, enligt, rustrødt, noget mølædt Dyr højt oppe i Aar og Erfaring. Denne Bjørn havde tilfældigvis nogle civilisatoriske Fortrin, der ellers er sjældne mellem dens vandrende Kolleger i Urskoven. Den havde tilbragt en rum Tid i Fangenskab i en af Nybygderne langt Syd paa i Dalen ved Quah-Davic. Senere havde den haft en ubehagelig Tjeneste i et utøj-hjemsøgt, omflakkende Menageri, hvorfra den var

bleven udfriet ved et Togsammenstød, ganske vist med Tabet af det ene Øje. Under sit Fangenskab havde den tilegnet sig en solid Respekt for Mandfolk, i Betragtning af, at disse Skabninger var tilbøjelige til at daske den paa Næsen og mishandle den forfærdeligt, hvis den ikke netop udførte det, de vilde have den til at udføre, Væsner, der i deres Øjne og deres Stemme gemte selve Skæbnens uforstaaelige Magt. For Kvinder derimod havde den lært at nære en dyb Foragt. De skreg, naar den brummede, og de løb deres Vej, naar den strakte sin Lab ud efter dem. Da den saa igen var bleven sin egen Herre i den frie Skov og lidt efter lidt med nogen Vanskelighed opfriskede sit Kendskab til den gamle halvt glemte Kunst at sørge for sig selv, gik den i store Buer udenom Jægernes Skure og Hugstmændenes og Pionerernes Hytter. Men paa den anden Side nu, da den var kommen til Mrs. Gammits Lod og havde gjort sig klart efter lang og forsigtig Ransagning, at den ledende Aand her ikke var noget mere frygtindgydende end et af disse Væsner i Skørter, der skælvede for dens Brummen, saa slikkede den sig om Munden i en behagelig Forudfølelse af at her virkelig var noget at gøre. Her var der endelig en Lejlighed til at forene Slaveriets Kødgryder med Frihedens Herlighed.

Men den gamle Bjørn var alligevel forsigtig. Den regnede ikke for hastigt eller for meget paa et Skørts Uskadelighed. Den havde ogsaa fra sit Skjul i en tyk Blaabærbusk paa den anden Side af Hegnet lagt Mærke til Mrs. Gammit, mens hun arbejdede i sine Kartofler og fundet noget ved hende, der kunde tyde paa, at det godt kunde være „Lyv“ med de Skørter. Men da den havde set tilstrækkelig længe paa hende, kunde den alligevel glæde sig ved den Overbevisning, at hun virkelig var

et Fruentimmer. Saa prøvede den nogle natlige Eksperimenter i Haven, tog Prøver af de unge Ærtebælge, der var Mrs. Gammits specielle Stolthed, som den fandt saa udmærkede, at den blev helt sikker paa, at der maatte ske ét eller andet. Der skete imidlertid ingen Ting, for Mrs. Gammit sov tungt og Bjørnen fik ikke Lejlighed til at se hendes dybt fornærmede Holdning, da det blev Dag.

Det gjorde den dristigere, men altid i Læ af Nattens Mørke. Den tog Prøver af alt i Haven; der var saa mange Fodspor i Gangene, at Mrs. Gammit troede, der var ligesaa mange Bjørne. Fra Haven vovede den sig saa ud i Gaarden og op til Laden. I en Tønde i Hjørnet ved Skuret var den faldet over den ulyksalige hvidtoppede Høne, der laa og rugede uden at ane ondt. Den satte sig ud over Hønens heltemodige Protester og Fjerene, der blev stikkende fast mellem dens Tænder, og holdt et velsmagende Maaltid paa hende. Endnu havde den ikke hørt fra Mrs. Gammit, der nok var heftig forbitret, men alligevel ikke kunde lægge sin sunde Søvn af. Hvis den havde gjort sig den Ulejlighed at kigge ind igen, efter at Solen var staaet op, vilde den have opdaget, at den gode Dame var meget langt fra at være tilfreds, og at der var al Sandsynlighed for, at der vilde blive foretaget noget, hvis den fortsatte med at tage sig saadanne Friheder overfor hende. Endelig havde den, som vi har set, fundet Anden, men Tabet af *den* havde Mrs. Gammit taget roligt nok med den Bemærkning, at det bare var godt at blive af med noget Skidt.

Den hvide Gris havde Bjørnen først opdaget, da det var bleven maaneklart, og saaledes var den da endelig kommen til at staa Ansigt til Ansigt med den fuldkommen ophidsede Mrs. Gammit. Som den Bjørn, den var,

holdt den virkelig af Svinekød, men den havde været optaget af de lettere Eventyr i Haven og ved Skuret og havde først ikke lagt Mærke til de rige Muligheder i Grisestien, der laa i en Ende af Laden under Høloftet. Den var altid mistænksom overfor Fælder og turde derfor ikke gaa ind ad den smalle Aabning i Stalddøren; de brede Døre var altid lukkede. Den foretrak at snuse rundt om det udvendige Hjørne af Laden, under det skaldede Birketræ, hvor den store kalkunske Hane havde sat sig tilrette. Den aarvaagne og krigerske gamle Fugl gloede ned paa Bamsen med Mistro og gav et skarpt „Krit Krit" fra sig, der kunde betragtes som en Advarsel til den, det gjaldt, og den hvide Gris blev ængstelig og bekymret og satte sig op i Mørket inde i Stien og stirrede tavst paa Bamsen gennem Sprækkerne i Væggen. Tilsidst blev Bjørnen utaalmodig, tog fat i Brædderne med sine Labber og prøvede paa at rive dem fra. Der kom ikke andet ud af det end nogle store Splinter, men selve Arbejdet og den skrækindjagende Lyd, der ledsagede det, var mere end den stakkels Gris' Nerver kunde holde til. Den gav sig til at udstøde Skalaer af Hyl og Skrig fra det mørke Indre, saa Bamsen trak sig tilbage i dybeste Forbavselse.

Men inden den kunde komme sig igen, blev Vinduet slaaet op i Hytten med et løjerligt knirkende Bang. Den hvide Gris' Raab om Hjælp havde trængt sig gennem Mrs. Gammits solide Søvn, og hun forstod straks Situationen. „Vil du se, du rubber dig, dit væmmelige Dyr," brølede hun rasende, mens hun strakte sig ud af Vinduet som en Trold af en Æske og nær var gaaet paa Hovedet ud, mens hun truede med to Knytnæver paa én Gang.

Bamsen forstod ikke, hvad hun sagde, den satte sig paa Bagbenene og rettede sit eneste Øje med mild Over-

bærenhed mod de graa strittende Haartotter, der stod som en Helgenglorie om Mrs. Gammits jomfruelige Natkappe, og hun forstod nu, at Øjeblikket var kommen til at skride til Handling. Hun styrtede ned ad Trappen, ned i Køkkenet og greb det første det bedste Kampvaaben, hun kunde faa fat i — det viste sig at være et Kosteskaft — slog Døren op og ilede tværs over Gaarden, skrigende af Forbitrelse.

Hun saa ikke helt almindelig ud i det straalende Maaneskin, hendes omfangsrige nøgne Ben bevægede sig voldsomt under den korte Natkjole, og Kosteskaftet svang hun heftig over sit Hoved. Bamsen saa et Øjeblik paa hende med dyb Undren, men saa tabte den Kuragen; der var ingen Tvivl om, at dette her var et Kvindemenneske, men det var ikke et af den almindelige Slags. Det var maaske bedre at udvise nogen Forsigtighed. Og den brummede svagt, vendte sig og flygtede uden Hensyn til, at den satte sin Værdighed til. Og den syntes, det var bedst ikke at gøre Holdt, før den var kommen udenfor Hørevidde af de alt andet end opbyggelige Triumfhyl, som Mrs. Gammit sendte ud over den stille Skov, der laa badet i Maanens sølverne Lys.

Grisen havde været i overhængende Fare, og det var naturligvis det, der havde sat Mrs. Gammit i Virksomhed, det var det, der var Aarsag til hendes lange Spaseretur over Bakken med det Formaal at laane en Bøsse af Joe Barron. Ganske vist havde hun i dette specielle Tilfælde vundet en let Sejr, men hun havde taget Maal af Bjørnen, og hun kunde nok forstaa, at hvis hun fik flere ubehagelige Sammenstød med den Herre, turde maaske nok et Kosteskaft ikke være det til Lejligheden mest egnede Vaaben. Med Geværet, og den Belæring hun havde faaet af Joe Barron om sammes Brug, som hun

havde bidt forsvarlig Mærke i, var hun imidlertid sikker paa at kunne tage det op med et hvilken som helst Antal Bjørne — forudsat selvfølgelig, at de ikke alle indfandt sig samtidigt. Hun blev helt uhyggelig et Øjeblik, da den Tanke for gennem hendes Hoved, at der muligvis kunde være en hel Flok Bjørne at tage det op med; hun tænkte endogsaa paa at tage Grisen ind i Stuen og lede Slaget fra sit Sovekammervindue, men saa kom hun til at tænke paa, at hun aldrig havde hørt, at Bjørne jagede i Flok, og hendes lille Frygt dampede væk, ja hun blev endogsaa helt ivrig efter, at Natten skulde komme og bringe Kampen i sit Følge.

Mrs. Gammit havde det Mundheld: „en Kedel er længe om at koge, naar man sidder og passer paa den,“ og den Aften fik hun det ogsaa bekræftet. Hun sad lidt tilbage fra Vinduet, med Køkkendøren paa Klem, selv var hun skjult, men hun havde en klar Udsigt over den oplyste Gaard. Maanen kravlede yderst langsomt opad den blege Sommerhimmel, og Skyggen skiftede Mønster, alt eftersom den steg. Men Bjørnen kom ikke. Mrs. Gammit begyndte at tro, ja endogsaa at befrygte, at hendes dristige Angreb den foregaaende Nat havde jaget Skræk i den, saa den ikke turde komme igen. Tilsidst blev hendes Tanker helt taagede. Hun sad lige ret op og ned og klippede noget kraftigt med Øjnene for at være sikker paa, at hun var helt vaagen; men lige som hun var bleven helt sikker paa det, sank hendes Hoved blidelig ned paa Vindueskarmen og hun sov sin dybe Søvn med Hovedet paa Geværets kolde brune Løb.

Bjørnen havde virkelig ladet vente længe paa sig den Nat, og det var sent, da den endelig kom. Maanen var naaet op over Zenith og kastede sine sorte Skygger over Gaarden i en helt anden Retning, da Bamsen indfandt

sig. Den havde nu genvunden sin Selvtillid og var ganske klar over, at Mrs. Gammit ikke var andet end et Fruentimmer; efter at have snuset endnu en Gang til Sprækkerne og forvisset sig om, at Grisen var der endnu, gik den rundt til Stalddøren og krøb forsigtigt ind.

Grisen saa den store klodsede Krop, da den viste sig i den belyste Aabning. Det fyldte dens Hjerte med en let forstaaelig Rædsel, der gav sig et pludseligt og meget udtryksfuldt Udslag. Indenfor disse fire Vægge lød dens Skrig saa gennemtrængende, at Bjørnen uvilkaarligt trak sig tilbage, ikke fordi den tænkte paa at tiltræde Tilbagetoget, det faldt den ikke ind, men blot for at tænke over Tingene. Da Bamsen nu kun havde et Øje, saa trak den sig tilfældigvis tilbage mod Skaftet af en Høtyv, der stod op ad Muren, og Høtyven reagerede ganske naturlig paa det og faldt over mod Bjørnen og ramte hans Pels, som om den havde været lyslevende. Det gjorde Bamsen bange, den tabte sit Selvherredømme og trak sig hastig tilbage ud i Maaneskinnet for at sætte sig til at tænke videre over disse uventede Foreteelser. Og mens den foretog denne Bevægelse blev Køkkendøren slaaet op og Mrs. Gammit — med Geværet — sprang frem.

Bjørnen havde haft i Sinde at trække sig tilbage bag Laden et Par Minutter for at overveje Situationen, men da den saa Mrs. Gammit og hendes flagrende Skørter, blev den ligefrem ærgerlig; det var ganske overflødigt at lade sig genere i sit Forehavende paa den Maade; den standsede lige ved Hjørnet af Laden under det skælvende Birketræ, satte sig paa Bagbenene og gav sig til at brumme. Den gamle kalkunske Hane strakte sin bøjelige Hals frem og gloede ned paa Bamsen med et fyndigt

„Krit Krit“, der formodentlig skulde udtrykke allerhøjeste Misbilligelse.

Da Bjørnen standsede i denne resolute og truende Stilling, standsede Mrs. Gammit ogsaa rent uvilkaarlig. Det var ikke — som hun vilde have forklaret, hvis der havde været nogen at forklare det for — fordi hun i ringeste Maade var bange, hun fik bare Lyst til at prøve Joe Barrons Gevær. Hun lagde det til Kinden, lukkede det ene Øje, kiggede omhyggeligt efter Sigtekornet med det andet og trykkede paa Aftrækkeren. Der skete ikke det mindste. Saa tog hun Geværet ned fra Skulderen og undersøgte det omhyggeligt til hun opdagede, at hun havde glemt at spænde Hanen. Der fløj en Skygge af Fortrydelse over hendes Ansigt og hun stirrede skarpt hen paa Bjørnen for at se, om den havde lagt Mærke til hendes Fejltagelse. Det havde den øjensynlig ikke. Den sad der endnu ganske stille og saa ubehageligt paa hende med sit eneste lille Øje.

„Du skal ikke bilde dig ind, du skal slippe, fordi jeg begik en Smule Fejl,“ mumlede Mrs. Gammit og bed Tænderne sammen med et Smæld. Saa spændte hun Hanen og lagde endnu en Gang Bøssen til Kinden.

Nu havde Joe Barron imidlertid glemt at fortælle hende, hvilket Øje det var, hun skulde lukke, og derfor lukkede Mrs. Gammit — hvad der i Grunden var meget naturligt — det Øje, der var nærmest ved Fænghætten, der jo skulde gaa af. Bagsigtet tænkte hun heller ikke paa, det var hende nok, at Mundingen af Bøsseløbet syntes at dække Bjørnen. Under disse Omstændigheder var hendes Sideretning ganske god, men der var ikke saa lidt i Vejen med Højderetningen. Og saa klemte hun til paa Aftrækkeren.

Denne Gang var det hele i Orden. Der skete en for-

Bamsen saa et Øjeblik paa hende med dyb Undren, men saa tabte den Kuragen; — — — den brummede svagt, vendte sig og flygtede uden Hensyn til, at den satte sin Værdighed til.

færdelig drønende Eksplosion, og hun tumlede bagover under det vældige Slag af Rekylen. Men hun kom straks til sig selv igen, og stolt over det forfærdelige Spektakkel, hun havde foraarsaget, spejdede hun gennem Krudtrøgen og ventede at se Bjørnen falde forover paa Næsen og opgive sin Aand. I Stedet saa hun imidlertid en konvulsivisk Basken af et Vingepar oppe i Birketræet over Hovedet paa Bjørnen, og med et bebrejdende Kluk, der lød stærkt i Mrs. Gammits Øren, tumlede den gamle kalkunske Hane tungt til Jorden. Den vilde have faldet lige ned i Hovedet paa Bjørnen, hvis ikke denne, der fuldkommen var gaaet fra Snøvsen ved al den Forstyrrelse, havde taget Flugten i fuld Fart gennem Buskene.

Mrs. Gammits Ansigt, der havde straalet af Triumf, blev pludselig helt stift af Forfærdelse. Saa blev hun blodrød af Raseri helt opover Ørene, slyngede det forbryderiske Gevær til Jorden og trampede paa det. Hun havde gjort, hvad hun skulde, det vidste hun for sikkert, men det elendige Gevær havde snydt og bedraget hende. I Fremtiden skulde hun nok vide kun at stole paa sig selv.

Den ulykkelige kalkunske Hane laa nu helt stille. Mrs. Gammit gik tvers over Gaarden og bøjede sig over den udspilede Krop i dyb Sorg. Hun havde haft en vis Hengivenhed for den støjende og selvtilfredse Fugl, der ligefrem havde været et Slags „Selskab“ for hende, naar den klukkende stolprede rundt i Gaarden med sine stift udspilede Vinger, mens Hønerne rugede over deres Kyllinger. Hun holdt et Slags Ligtale over Hanen. „Det er dog Skade,“ mumlede hun, „det var dog Jammerskade, at du skulde gaa hen og komme i Vejen for den fordømte Bøsse.“ Men saa faldt det hende pludselig ind, at et Stykke Fjerkræ er lettere at plukke, naar det er varmt,

og hun bar den skamskudte Krop med Hovedet vendt nedad tværs over Gaarden, hentede en Kurv fra Køkkenet, satte sig paa Dørtrinet i Maaneskinnet og begyndte mod i Hu at plukke Fjerene af det arme Offer. Det var en fin Fugl, en tung Fugl, Mrs. Gammit betragtede dens betydelige Omfang og mumlede tankefuld: „Gud ved, om jeg ikke bliver noget led ved Kalkunkød, inden jeg naar at faa den spist op!"

Næste Dag pudsede Mrs. Gammit omhyggelig Bøssen med en Støveklud og fjernede alle Spor af de Forhaanelser, hun havde tilføjet den, saa stillede hun den om bag Stumtjeneren. Hun havde besluttet at føre Resten af Felttoget mod Bjørnene paa sin egen Maner og med sine egne Vaaben. Maaden og Vaabnene gav hun sig nu til at spekulere ud med den allerstørste Omtanke.

Hun var en ægte Kvinde og en ægte Husmoder, det var maaske derfor uundgaaelig, at hun endte med at tænke paa de ubegrænsede Muligheder, der boede i kogende Vand, efter at have gennemgaaet og vejet alt muligt andet ligefra Kayennepeber til Høtyve. Det var naturligvis ikke gennemførligt at have det virkelig kogende i det afgørende Øjeblik, men med et barsk Smil regnede hun ud, hvordan hun skulde bære sig ad med at faa det varmt nok til det Formaal, det skulde tjene. Hun havde lagt Mærke til, at den Bjørn, der var ude efter Grisen, havde fundet Vejen ind til Stien, og hun var vis paa, at den havde gjort den Erfaring, at kraftig Spektakkel ikke bevirker legemlig Skade og derfor vilde komme igen og søge at faa fat i Grisen og det denne Gang med større Sikkerhed end nogensinde før.

Paa dette Punkt havde hun Ret, takket være sin Ukendskab til Bjørne i Almindelighed. De fleste Bjørne vilde nemlig have tabt Modet, men denne specielle Bjørn

havde lært, at naar Mandfolk satte sig i Bevægelse for at være ubehagelige mod Bjørne, saa havde de kun altfor meget Held med sig. Den var bleven klar over, at Mrs. Gammit havde haft til Hensigt at være ubehagelig imod den, hendes Hensigter var ikke til at tage fejl af. Men hun havde ikke haft Held med sig. Ergo var hun ikke, hvad Bamsen næsten havde været bange for, et Mandfolk, hun var virkelig og sandfærdigt et Fruentimmer. Den kom tilbage næste Aften, fuldkommen fast bestemt paa at hverken Vræl eller Kosteskafter eller flagrende Skørter eller Eksplosioner skulde formaa at drive den bort fra sit Forehavende og det Svinekød, den vilde have. Den kom tidligt, men tilfældigvis ikke for tidligt for Mrs. Gammit, der syntes paa en vis Maade at have gættet dens Planer og taget Tiden ved Haarene.

Vi har allerede set, at Grisestien befandt sig i en Ende af Laden under Høloftet. Lige over det Sted, hvor Bjørnen maatte kravle over for at komme ind i Grisestien, havde Mrs. Gammit fjernet flere af de løse Brædder, der dannede Gulvet paa Stænget. Ved Siden af denne Aabning havde hun tidlig paa Aftenen forskanset sig i et Baghold med tre Bøtter fyldt med det hedeste Vand, hun kunde faa, ved Siden af sig. Bøtten var svøbt ind i Tæpper, Dækkener og Hø for at holde Temperaturen oppe paa dens Indhold. Saa havde hun ogsaa en Høtyv, der laa lige „til at komme til“, saa hun kunde skubbe Fjenden ned, hvis han skulde afslaa hendes Angreb og klavre op og gøre Modforestillinger.

Mrs. Gammit fik ikke Tid til at blive søvnig, ja ikke en Gang utaalmodig, saa tidlig kom Bjørnen. Den hvide Gris var bleven urolig over de uvante Ting, der gik for sig over Hovedet paa den, og havde ikke villet lægge sig, den vandrede rastløs op og ned i Stien og fik saa Øje

gennem Sprækkerne paa den frygtelig sorte Skygge, der formørkede Stalddøren.

Den lod ikke et Øjeblik ubenyttet, men opløftede sin Røst til et af disse øredøvende Skrig om Hjælp, der nu to Gange havde vist sig at have saa god en Virkning.

Bjørnen holdt inde et Øjeblik og kastede sit ensomme Øje over Situationen. Mrs. Gammit holdt sit Aandedræt tilbage. Næsten inden hun kunde blive klar over, hvad det var, Bamsen gjorde, var den lige under hende og klavrede ind i Stien. Den hvide Gris fordoblede sine Vræl og satte saaledes Gnisten til hendes Virketrang. Hun snappede en dampende Bøtte ud fra dens Dække og væltede den ned over Skikkelsen, der i utydelige Omrids løftede sig nedenunder hende.

I samme Øjeblik skete der et underligt, ubeskrivelig, forfærdende Opstandelse ud af hvilken den hvide Gris' Vrælen løftede sig tynd og hjertegribende. Uden at vente paa at se, hvad der var udrettet, snappede Mrs. Gammit den næste Bøtte og lænede sig forover for at føre det næste Slag. Gennem den hvide Damp saa hun Bjørnen kæmpe vildt for at naa Væggen i Stien og klamre sig fanatisk til den for at kravle over og slippe ned. Hun havde givet ham en Lektion, det var tydeligt, men hun var fast besluttet paa at give ham en forsvarlig én til, mens hun var saa godt i Gang med det. Hun lænede sig godt fremad og styrtede sit frygtelige Kastevaaben lige ned paa hans umaadelige Bagparti, ligesom det væltede over Rækværket. Men i det samme Nu tabte hun Balancen, med et Vræl af Fortrydelse dumpede hun lige ned i Grisestien.

Det lignede imidlertid fuldstændig Mrs. Gammit midt i det mørke Uheld alligevel at have Lykken med sig. Hun landede overskrævs paa Ryggen af Grisen. Det brød

Faldet for hende og mærkeligt nok brød det ikke Ryggen paa Grisen. Den blev imidlertid fuldstændig vanvittig over den Ophobning af Rædsler, brasede sindssygt frem under hendes nærgaaende Skørter og kastede sig fra den ene Side af Stien til den anden med en Voldsomhed, der truede med at splintre baade Gris og Sti.

Noget forpustet, men i stolt Overbevisning om at have vundet en straalende Sejr stablede Mrs. Gammit sig op og rystede op i sig selv. Bjørnen var forsvundet. Hun betragtede med Forbavselse Grisens fortsatte roterende Bevægelser.

„Stakkels lille Dyr," mumlede hun saa, „noget af det kogende Vand maa have sprøjtet op paa ham. Naa ja, det gaar vel over lidt efter lidt. Det er da i hvert Fald en Kende bedre end at blive splittet ad og ædt op af en Bjørn, efter hvad jeg kan regne ud."

Nu var Mrs. Gammit fuldkommen tilfreds i den Overbevisning, at den betræffende Bjørn ikke mere vilde forulempe hende, og hun havde et ikke ringe Haab om, at de Erfaringer, hun havde gjort med kogende Vand vilde tjene til Lære for alle de Bjørne, der kunde tænkes at komme inden for hendes Interessesfære. Og Resultatet viste sig virkelig ogsaa at opfylde alle hendes yderste Forventninger. Bjørnen begav sig hasteligen paa Vej til andre og langt bortliggende Jagtegne, sveden og skoldet i Skindet og berøvet alle sine forudfattede Anskuelser om Fruentimmers Uskadelighed. En god Portion af dens Haar gik af i Totter, og i lang Tid havde den en bedrøvelig ringe Mening om sig selv og sin egen Person.

Da der saa i mere end otte Dage ikke havde været flere Anfald paa Laden eller Hønsegaarden og ingen flere Bjørnefodspor rundt i Haven, forstod Mrs. Gammit, at hendes Sejr havde været endelig, og hun trium-

ferede i den Grad, at hun ligefrem *nød* sin daglige Kost — kold Kalkun. En behagelig Morgen, mens en frisk sødtduftende Vind fik Skovens Blade til at danse, gik hun tilbage med Geværet til Joe Barron.

„Naa, havde De saa Held med Dem, Mrs. Gammit?" spurgte Skovhuggeren dybt interesseret.

„Ja, jeg ordnede disse hersens Bjørne," svarede hun. „Men det var ikke Geværet, der gjorde det. Det var kogende Vand. Jeg har opdaget, at kogende Vand kan man altid stole paa."

„Jeg haaber da, Geværet gjorde, hvad det skulde, ude hos Dem," sagde Hugstmanden.

Mrs. Gammit svarede i en lidt reserveret Tone:

„Mr. Barron, jeg siger Dem saa mange Tak, fordi De var saa venlig at laane mig Bøssen. De *mente* det godt nok. Men lad mig nu sige Dem en Ting for at vare Dem. De skal alligevel ikke stole altfor sikkert paa det Gevær, det vil De komme til at fortryde. For jeg skal nemlig sige Dem. *Det rammer inte det, som at det peger paa!*"

I SORTEKÆRET

DET varede længe, inden Henderson lærte at skælve. Men da Timen endelig kom, lærte han ogsaa *det.* Og det var i Sortekæret, han lærte det. —

Trægt, tøvende og kraftløse drev Granbjælkerne rundt den ene efter den anden langs Kanten af det store stensatte Kær. Vandet drev rundt i en Cirkel, det var smult, dybt og sort, men kantet med Skum. I en af Siderne aabnede der sig et Gab i Klippekantningen, og det førte ud til den hvirvlende Flod, der styrtede frem dirrende og sydende mod Faldenes rædselsfyldte Kedel. Et hvidt Dække af Skum rejste sig af denne tordenfyldte Kedel ladet med mægtig Stampen og vredne Strømhvirvlers Hylen; af og til slog Dækket tilvejrs og vædede de grønne Birke, der voksede omkring Kærets Kant. Gabet i Klippekanten, der omgav Kæret, var nemlig ikke mere end en halv Snes Fod fra Faldets Overkant, og det fangede Strømmen, der hastede forbi, og sugede den ind i Kærets langsomme Hvirvler.

Henderson sad ved Foden af en flosset hvid Birk, der hældede frem paa Kærkantens øverste Top, Piben havde han ikke faaet tændt, mens han var beskæftiget med at iagttage Bjælkerne, der holdt hans Blik fanget, næsten fasttryllet. Udenfor i Floden kunde han se dem i klodset panisk Hast vælte ned i de skumhvide Faldhvirvler i frygtindgydende Plump.

Naar en Bjælke kom drivende langs Bredden, var dens Skæbne uvis i et Par Sekunder, det kunde være

den skød ligeret ud over Randen ned i det bølgende Skumtæppe og forsvandt i Kedlens Rædsler. Men den kunde ogsaa i sidste Øjeblik blive grebet af den snigende Bagstrøm og draget ind i Kæret, hvor Vandet drejede sig rundt med andre Stammer. Meget var der ikke vundet ved det, den fik en Slags Henstand i stadig Frygt og forlænget Dødskamp, for naar den sejlede rundt, kom den igen til den Aabning, den var passeret under Indsejlingen, og saa kunde der ske et af to, den kunde fortsætte endnu en Gang i resultatløs Modstand mod sin endelige Skæbne, eller den kunde blive slynget ud igen i den rædselsfulde Hvirvels Greb uden Mulighed for at vige eller unddrage sig, det afhang ene og alene af Bagstrømmens Lune. Det hændte undertiden, at to Bjælker efter et Ophold, der mindede om en hemmelig Kamp paa Liv og Død, kunde presse hinanden ud og sammen gaa tilbunds i Faldene. Men der var altid et Øjeblik, hvor alt lige som hang i en Traad, hvor det var som skælvede Bjælkerne i dødelig Rædsel. Og det var det Øjeblik, hvor de naaede Kløften i Sortekærets stejle Bred.

Det var derfor Henderson glemte at tænde sin Pibe, mens han sad og vogtede paa det Øjeblik, der idelig kom igen og ligesom paatrængte sig hans Indbildningskraft med ætsende Styrke. Det var ikke første Gang, han sad og stirrede ned i Sortekæret, men der havde aldrig før været Tømmer i det, mens han betragtede det. Nu kom dertil, at han netop den Morgen var ganske særlig udaset og træt, i omtrent tre Dage havde han anspændt sit Legeme, sine Tanker og sine Nerver under en hidsig og paagaaende Jagt efter en „desperado“, som det var hans Pligt i sin Egenskab af Undersheriff i Grevskabet at anholde og bringe for Domstolen.

Denne Forbryder, der, saa vidt og bredt Skovene rakte

i Grevskabet, var kendt under Navnet *Røde Pichot,* var den sidste men en af de farligste Medlemmer af en Bande, som Henderson havde paataget sig at opløse. Henderson havde været ved Politiet i to Aar, han havde faaet Stillingen, fordi han i ganske fremragende Grad syntes egnet netop til denne Post. Han kendte ikke til Frygt, og ingen kendte Skovene som han, deres Fauna og Flora, ingen kunde maale sig med ham i vaagen Udholdenhed og i forslagen Intelligens.

Det var to Aar siden, han havde givet sig i Lag med denne Opgave. En af Banden var blevet hængt, to var i Tugthuset paa Livstid, og Henderson selv var den eneste, der ikke mente, at han havde bevist, at han var velegnet til sin Stilling. Men saa længe Pichot og hans tykhovedede Haandlanger „Lusse-Mitchell" endnu gik rundt uden Strikken om Halsen, havde Henderson en Følelse af, at han endnu var ansat paa Prøve, ja at han tilmed burde skamme sig alvorligt. Han foragtede Mitchell, men Pichot, der havde været Bandens „Hjerne", beærede han med et personligt Had, hvori der var et Stænk af Rivalitet. Pichot var nemlig en født Fører, hvis Mod ingen kunde drage i Tvivl, ganske vist var han paa samme Tid brutal grusom og en Mand, hverken Ven eller Fjende kunde tro over en Dørtærskel, saagar Mordet paa en Kvinde havde han paa sin sorte Forbryderliste, og efter Hendersons Mening stillede det ham i en noget anden Kategori end den, der omfattede almindelige Mordere, der kun havde forgrebet sig paa Mænd. Han var en udpræget Blandingstype, men paa en eller anden Maade var der løbet noget skotsk Højlænderblod i hans Aarer, og det gav sig tilkende i et Pur af ildrødt Haar, der krusede sig over hans blussende Ansigt med de sorte ubarmhjertige Øjne. Det skotske Blod kunde og-

saa spores i hans Skurkestreger, det var ligesom det mættede hans Indbildningskraft og gjorde hans Handlinger vildere og mere fantastiske. Henderson hadede ham som Menneske, men i Hadet blandede der sig en vis Respekt for en Modstander, der var fuldt ud værd at ofre sine Kræfter paa.

Henderson var naaet op til Faldene og var nødt til at indrømme, at Pichot endnu en Gang havde overlistet ham, mens han var paa Sporet. Han slog sig til Ro med den Tanke, at det Vildt, han jagede, i Øjeblikket var ude af Rækkevidde mellem de indfiltrede Kløfter paa den anden Side af „Two Mountains“, og han sendte de to trætte Flodmænd, der udgjorde hans Mandskab, bort med Ordrer til at begive sig ad Floden ned til Greenville og vente paa ham der. Han havde besluttet at jage paa egen Haand et Par Dage i Haab om at gribe sin Modstander i et Øjeblik, hvor han ikke var paa sin Post. En Forbundsfælle havde han og det endda en Forbundsfælle, som ingen vilde mistænke og ingen regne med, en langbenet, halvvild halvvoksen Tøs, der levede alene med sin Far ude paa en Rydning, en Fjerdingvej nedenfor Faldene og som saa op til Henderson med den barnlige Betagethed, hvormed saadan et Pigebarn dyrker sin Helt. Denne sky lille Skovpige, som hele Nybygden kendte under Navnet „Baisleys Sis“, kendte paa Instinkt de vilde Skoves Labyrinter, ja hun kunde tage det op med selve Henderson i Kendskab til de store Skove, og den ubetvingelige Under-Sheriff satte — for at bruge hans egne Ord — „meget betydelig Pris“ paa hendes Venskab. Derfor vilde han nu straks gaa ned til Lodden og rette et Par Spørgsmaal til Pigebarnet. Men først vilde han give sig Tid til at fordybe sig lidt i sine Tanker. For at kunne tænke bedre, for bedre at kunne samle sine trætte

og spredte Forstandsevner, havde han stillet sin Winchester op mellem to unge Graner, stoppet sin Pibe som han tændte med Nydelse og sat sig under den gamle Birk, hvorfra han kunde kigge lige ned paa de drejende Bjælker i det sorte Kær.

Mens han sad der og stirrede ned i den frygtelige Malstrøm, var det, at hans Tanker nægtede at arbejde, og hans Pibe gik ud, samtidig bemestrede de fangne Bjælker sig lidt efter lidt hans anstrengte Indbildningskraft og red ham som en Nattemare. Han bed Mærke i den ene efter den anden, der blev snappet af den lunefulde Bagstrøm og holdt tilbage en føje Stund fra sin sørgelige Lod. Han saa den ene efter den anden blive presset ud i Faldenes rædselsvækkende Gru. Bjælkerne blev til Personer, han mærkede sig snart en snart en anden, udstyrede dem med Sanser og søgte at sætte sig ind i, hvad de maatte føle, hver Gang de i deres Cirkelbevægelse passerede Kløften i Klippeklinten om Kæret og saaledes fik deres Dødsdom udsat paa det uvisse.

Det endte med, at han pludselig følte sig som ét med en af Bjælkerne, enten det kom af, at han var mere udaset end han selv anede, eller at han bare faldt i Søvn med aabne Øjne og hans fantastiske Indbildninger gled over i en virkelig Drøm. Nok om det, han var bleven til den Bjælke, der lige nu drev mod den skæbnesvangre Kløft. Vilde den slippe forbi endnu en Gang. Nej — den var for langt ude. Den maatte kunne mærke Grebet, der sugede udefra, blødt og indsmigrede til at begynde med, saa uimodstaaelig som selve et Fald ned ad et Bjerg. Med spændte Nerver og bankende Hjerte prøvede Henderson at holde Bjælken tilbage alene med sin Viljes Kraft. Men det hjalp ikke. Ganske langsomt drejede Bjælkens Hoved sig ud fra de cirkulerende Fæller, der

omgav den, et Øjeblik stod den dirrende i Kløften, saa skød den stille fremover ned i Malstrømmen. Henderson udstødte et Brøl og kom til sig selv, mens han sprang op og uvilkaarlig greb efter den tunge Colt-Pistol, der stak i hans Bælte. I samme Øjeblik slyngedes en Ende Reb over hans Skulder, kneb hans Arme ind mod hans Sider, og han blev revet bagover med saadan en Kraft, at han ligefrem blev løftet over en af Birketræets fritstaaende Rødder. Da han faldt, stødte hans Hoved mod en Stub, og han mistede Bevidstheden.

Da Henderson igen kom til sig selv, befandt han sig i den mest ubegribelige Stilling. Han laa med Ansigtet nedad langs en Bjælke, hans Mund var presset ned mod den ru Bark. Hans Arme og Ben laa i Vand paa begge Sider af Bjælken. Forbi ham drev trægt nogle andre Bjælker. Et Øjeblik troede han, at han endnu drømte og prøvede paa at ryste sig vaagen ud af Mareridtet. Men under disse Anstrengelser opdagede han, at han var bunden fast til Bjælken. Saa forstod han det hele, og da det stod ham klart, gav det ham et Choc, der var nærmere ved at drive ham ud i Vanvid end noget før i hans Liv. Men han genvandt sin vanlige Magt over sine Nerver, og nu saa han klart, hvad der var hændet ham. Hans Fjender havde lokket ham i Baghold og fanget ham i et Øjeblik, hvor han ikke var paa sin Post. Nu var han netop der, hvor han havde været i sin uhyggelige Drøm. Han var bunden til en af Bjælkerne i det store Sortekær, den stensatte Dam ved de hvirvlende Fald.

Et Øjeblik stivnede hans Blod til Is i hans Aarer, og han var forberedt paa at Bjælken vilde hale over ned i Hvirvelstrømmen og styrte sig ned i den sydende Afgrund. Saa opdagede han, at der var andre Bjælker, der indhentede ham og gled forbi ham. Hans Bjælke bevæ-

gede sig i Virkeligheden slet ikke, der var aabenbart en, der holdt den tilbage. Han prøvede paa at se sig rundt, men han mærkede, at han var saadan lænket, at han kun kunde løfte Hovedet et Par Tommer fra Bjælken. Paa den Maade kunde han se hele Overfladen af Hvirvelvandet, den skæbnesvangre Kløft og gennem de brølende Strømme ind i det hvide Tæppe, der svævede over Kedlen. Men hvor meget han end strakte og vred sin Nakke, kunde han ikke se mere end et Par Fod op ad de glatte Stenvægge, der rejste sig rundt om Kæret.

Medens han laa og strammede sine Baand, hørte han bag ved sig et raat Grin, og Bjælken løsnede sig pludselig med et Ryk, saa han kunde forstaa, at der var en, der stod og holdt paa den med en Baadshage. Den begyndte at bevæge sig, men et Øjeblik senere blev den skarpe staalarmerede Ende af en Hage hugget fast i den yderste Ende af Bjælken en halv Snes Tommer foran Hendersons Hoved og bed sig fast i et sikkert Tag. Bjælken blev igen standset og rullede ud efter under Trykket paa Hagens Skaft, saa Hendersons højre Skulder kom ned under Vandet, og hans Hoved blev drejet saadan opefter, at han kunde se helt op ad Kærets Brinker.

Der saa han røde Pichot paa en Afsats en halv Alen over Vandet med Baadshagen i Haanden og et bredt Grin ned imod ham. Paa Brinken ovenover sad „Lusse"-Mitchell paa Hug skulende med Haanden paa sit Knivskaft, som om han bare tørstede efter i Løbet af et Par Minutter at ordne det hele Mellemværende. Mitchell havde ikke megen Fantasi, og han var bare utaalmodig — i det Omfang han overhovedet turde — overfor Pichots fantastiske Opsættelse af Eksekutionen.

Hendersons Øjne blev faste og kolde som Staal, da de mødte hans Modstanders onde smilende Blik. Hen-

derson var vant til at være Herre over enhver Situation, nu havde han ikke andet at beherske end sin egen Vilje, sit eget Mandsmod, for ham vilde det være ti Gange værre end den frygteligste Død overfor sin Modstander at lade sit Mandsmod bøje Knæ. Hjælpeløs var han, hans Stilling var ligesaa forfærdelig som den var ydmygende grotesk, en skrækindjagende kvalfuld Død tegnede sig foran hans Øjne, men hans Selvbeherskelse svigtede ikke. Han mødte røde Pichots Grin med kold og udfordrende Foragt.

Pichot var halvblods; han talte nu med en dæmpet Stemme, der alligevel trængte igennem den mægtige Larm fra Faldene. „Jeg har altid haft den Tanke, at en rask Mand maatte kunne ligge og ro rundt paa saadan en Bjælke i denne Hvirvelstrøm i et temmelig anstændigt Stykke Tid, inden han blev suget ned i Malstrømmen derudenfor.“ Som Problem var dette utvivlsomt meget interessant, men Henderson svarede ikke et Ord.

„Det er nu hvad jeg saadan har tænkt mig,“ fortsatte Pichot efter en høflig Pause, „men paa den anden Side har jeg endnu aldrig truffet noget Mandfolk eller Fruentimmer, der har været villig til at underkaste mine Anskuelser en upartisk Prøvelse. Nu er jeg imidlertid nogenlunde vis paa, at De vil gøre mig den Tjeneste. Jeg har ladet Deres Arme være saa temmelig fri; i hvert Fald nedenfor Albuerne, og Deres Ben ligesaadan, mer eller mindre, saa det vil være dem en let Sag at bruge dem til at ro med. Brinkerne her om Kæret er slidt saa glatte under Højvandsmærket, at der ikke er det bitterste at faa fat i, og der vil heller ikke være noget, der kan lægge Beslag paa Deres Opmærksomhed. Saa jeg tillader mig at haabe, at De vil underkaste dette her Spørgsmaal en rigtig indgaaende Prøvelse. Men skulde

De gaa hen og blive træt og synes, De havde Lyst til at give op, saa maa De endelig ikke tage det mindste Hensyn til mig. Faldene ligger der jo altid og venter. Og skulde De gaa hen og skuffe mine Forventninger, saa skal jeg ikke bære Nag til Dem for det."

Pichot sluttede sin yderst forbeholdne Tale og slog sin Baadshage løs med et Ryk. Bjælken begyndte øjeblikkelig at arbejde sig fremad og sluttede sig til den langsomt drivende Procession. Et Par Minutter havde Henderson den Følelse, at han bare skulde lukke Øjnene og bide Tænderne sammen og saa lade det staa til med fuld Fart mod den uundgaaelige Skæbne. Saa blev han arrig paa sig selv for dette Anfald af Svaghed og ændrede sin Beslutning. Til det sidste Gisp vilde han holde sit Tag i Livet og give Lykken en Chance til at frelse ham. Naar han ikke længere kunde gøre Modstand, saa blev det Skæbnens Ansvar og ikke hans. For bedre at kunne kæmpe den frygtelige Kamp, der forestod ham, strøg han helt af sine Tanker enhver Forestilling om røde Pichot og Mitchell, der sad paa Brinken ovenfor og gloede grinende ned paa deres Offers forvredne Bevægelser. Da hans Bjælke drev nær op imod Kløften, havde han fuldstændig glemt dem, kun en eneste Tanke, et eneste Maal var der nu Plads for: Udfoldelsen af alle de Evner, han sad inde med.

Den Bjælke, han var bunden til, laa i den alleryderste Kant af de drivende Bjælker, og Henderson regnede med, at der var al mulig Sandsynlighed for, at den vilde blive presset ud i samme Øjeblik den naaede Udgangen. Med en fortvivlet Anstrengelse lykkedes det ham at faa Tag i den Bjælke, der drev nærmest ved ham og skyde den foran sig og endelig, netop som han kom lige ud for Kløften, at styre sin egen Bjælke ind paa

dens Plads. I næste Øjeblik skød den dirrende ud af Kløften ned i Malstrømmen, og Henderson gled i Cirkelbue langsomt forbi den frygtelige Kløft, mens den kolde Sved pludselig sprang af alle hans Porer. Oppe fra Tilskuerne paa Brinken lød der en Salve af ironiske Bifaldsraab, men han hørte det knapt og tog ikke mindste Notits af det; han kæmpede som en rasende fremefter med en Haand og bagud med den anden for at styre sin træge dybtflydende Bjælke fra den ydre Cirkel til den indre. Han havde allerede gjort den Opdagelse, at det, at være i den ydre Kant, vilde betyde øjeblikkelig Undergang for ham, allerede af den Grund, at Sugningen udefter var stærkere under end i Overfladen, og hans tungtlastede Bjælke blev grebet af den før de andre blev det. Hans Arme var bundne saaledes, at han kun kunde bruge dem frit fra Albuen og nedefter, men han fik alligevel Held til efter en Kamp, der næsten tog Vejret fra ham, at arbejde sig ind bag nok en Bjælke, netop i rette Tid til at se ogsaa den suget ud og ned i Afgrunden, og hans egen en Gang til i den dødsfarlige ydre Cirkel i den glidende Række af Bjælker.

Denne Gang anede Henderson ikke, om Tilskuerne deroppe paa Bakken havde let eller ej, da han naaede forbi Kløften. Han brød sit Hoved med vanvittig Energi for at finde paa en Taktik, der virkede mindre udtømmende paa hans Kræfter. Støt og taktfast, men med Anspændelsen af alle sine Kræfter, skoddede han med begge sine Hænder og Fødder til han næsten havde faaet Bjælken standset. Saa lykkedes det ham at faa fat i en tredie Bjælke just som den flød forbi, og manøvrere sig indenfor den.

Paa det Tidspunkt var han naaet Kæret halvvejs rundt igen. Det lykkedes ham saa ved at skodde af alle Kræf-

ter at standse sin Fremdrift og samtidig ved en meget snild Manøvre at drage endnu en Bjælke til, saa at han, da han kom til Kløften, havde to Bjælker imellem sig og Undergangen. Imidlertid blev den yderste af dem øjeblikkelig suget ud i den fraadende Malstrøm, fremskudt som den var paa Grund af Sugningen mod Hendersons egen dybtliggende Bjælke. Uagtet han havde en Følelse af, at hans Kræfter var ved at ebbe helt ud, blev han ikke desto mindre ved at skodde og styre og arbejde sig indefter, indtil han havde faaet tre Rækker af Bjælker mellem sig og den ydre Kant. Nu var han næsten blind, og Blodet susede for hans Øren, saa han næppe kunde høre Faldets Brølen; han hængte paa sin Bjælke og bad til, at Kraften maatte flyde tilbage i hans Aarer og Nerver saa hurtig som tænkeligt.

Men Henderson kunde ikke røre et Lem, før han to Gange havde gjort Farten Kæret rundt og to Gange set en Bjælke suget ud fra selve hans egen Albu, styrte ned i den hvide Rædsel i den dybe Afgrund. Den korte Pause, som hans Vilje havde skaffet ham, havde udhvilet ham en kort Stund. Nu var hans Hjerne kold, klar til at lægge Planer, i Stand til at udnytte hans Kræfter. Lige til det sidste Øjeblik, han formaaede det, vilde han hævde sit Tag i Livet og stedse regne med de Chancer, der uventet kunde komme.

Endnu havde han en Bjælke mellem sig og Døden, han lod sig glide forbi Kløften og saa ogsaa denne Bjælke gaa ned. Nu prøvede han, da han gled tæt op ad Kanten af Kæret at opholde sin Fremdrift ved at gribe efter Stenene med sin venstre Haand. Men den stenede Overflade var slidt saa glat af Glidevandets aarlange Gnidning, at disse Anstrengelser ikke bragte ham nævneværdig Fordel. Før han var klar over det, var han næsten rundt igen, og det

var kun efter den mest ihærdige Kamp, at det lykkedes ham at frelse sig forbi Kløften. Der var ikke nu nogen anden Bjælke nær ved ham, som han kunde gribe og skyde frem i sit Sted. Det drejede sig bare om anspændte Rotag med Hænder og Fødder mod Strømmen, der drejede ham udefter. Næsten et Minut flød Bjælken i Uvished lige ud for Aabningen, mens Strømmen sugede den forfra for at dreje den udefter, og Henderson roede imod den ikke alene med Hænder og Fødder, men med hvert Atom af sin Villie, hver eneste Nerve, der var spændt i hans Krop. Tilsidst sejrede han Tomme for Tomme. Hans Bjælke bevægede sig tilsidst forbi Dødens Port, og utydeligt naaede igen ned til ham den ironiske Røst, der skar gennem Larmen.

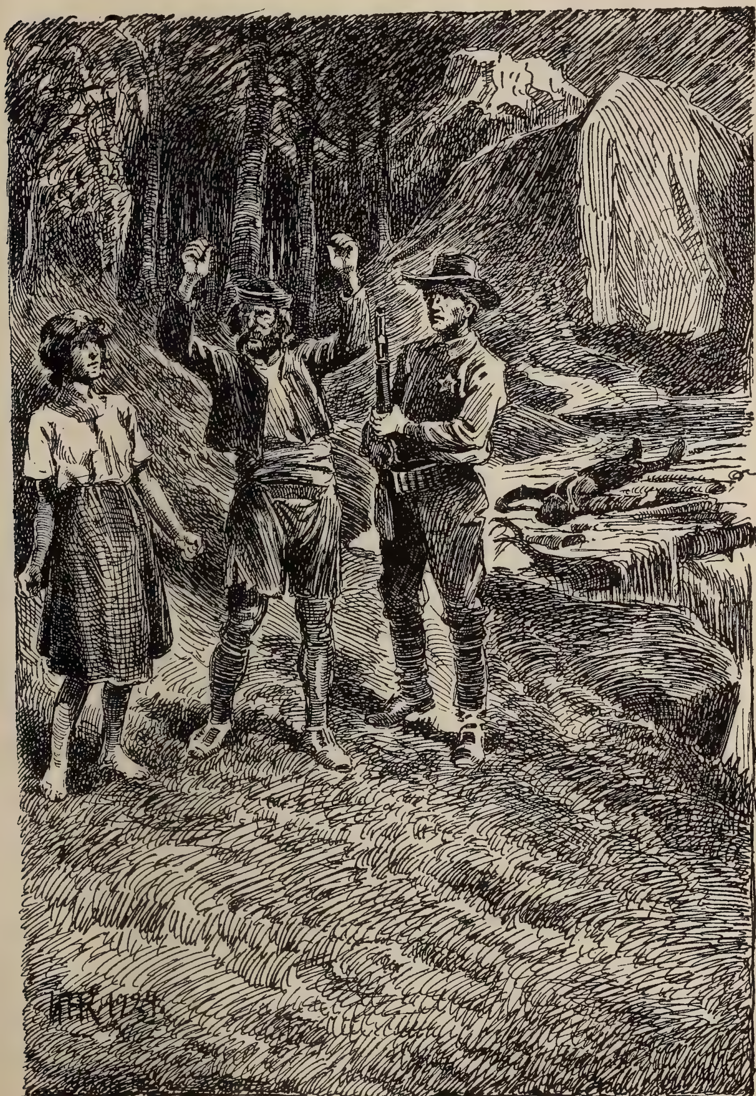
Da Henderson var sluppet forbi, tog han igen til at skodde, ikke saa hæftigt nu til andre Bjælker kom indenfor hans Rækkevidde, og han kunde arbejde sig ind i foreløbig Sikkerhed bag dem. Nu var han naaet til den Erkendelse, at hvis han blot arbejdede en Ubetydelighed under det meste, han kunde præstere, saa var han i Stand til at holde sin egen og altid holde en Bjælke mellem sig og Aabningen. Men han var ogsaa klar over, at det, der nu var det meste, han kunde præstere, meget snart vilde ligge langt over hans Kræfter. Naa der var jo ikke andet at gøre end at blive ved med at forsøge. Rundt og rundt og rundt igen drev han i den samme glatte forudbestemte Cirkel, stedse betænkt paa at spare hver Atom Energi, han kunde, og altid med lukkede Øjne, naar Bjælken ved Siden af ham styrtede ud i Malstrømmen. Lidt efter lidt følte han sig næsten som bedøvet overfor den uafladelig tilbagevendende Skræk med de forlængede Mellemfrister. Det var nødvendig for ham at spore sig op til fuld Besiddelse af alle sine Virkemidler ved en ny vældig Udladelse af Anstrængelse og Kraft. Han fangede med vold-

som Anspændelse Bjælke efter Bjælke uden Ophold, indtil han nu, da Heldet en Gang havde begyndt at begunstige ham, befandt sig i den indre i Stedet for den ydre Kant af de glidende Bjælker. Saa slog en Tanke ned i hans hurtig nemmende Hjerne, og han bandede sig selv, fordi han ikke havde tænkt paa det før. Lige midt i Cirkelvandet maatte der være en Slags Kerne, hvor der var stille. Med en heftig Anstrengelse lykkedes det ham at naa dette Centrum og ikke glide ud over det. Han arbejdede stille og forsigtigt og holdt saaledes Bjælken lige tværs over Glidestrømmens Akse, hvor der havde samlet sig en Dynge af Spaaner og Pinde. Her drejede Bjælken sig langsomt, meget langsomt om sin egen Akse, og Henderson sank i nogle faa Sekunder hen i en Slags Halvsøvn. Han blev vækket af et pludseligt Skud og en tung Kugle, der slog ned i Bjælken omtrent tre Tommer foran hans Hoved. Han syntes, han, tiltrods for Kataraktens tordenlignende Drøn, kunde kende sin egen tunge Colt-Pistols Røst, og den Tanke, at det prøvede Vaaben skulde blive vendt mod ham selv fyldte ham med et barnagtigt Raseri. Uden at løfte Hovedet laa han bandende og skar Tænder i afmægtig Vrede. Et Par Sekunder efter kom der nok et Skud, og denne Gang slog Kuglen ind i Bjælken lige foran hans højre Arm. Saa forstod han det og vaagnede op. Pichot traf dødssikkert med en Pistol. Dette her var en Opfordring til Henderson om at slutte sig igen til „Processionen“. Som han laa midt i Kærets Centrum bød han ikke sine Bødler Underholdning nok, han brød sig ikke videre om, at de kunde skyde ham en Kugle i Hovedet; naar alt kom til alt, saa betød det jo bare en behagelig Hvile. Men den Tanke, at han kunde risikere en Kugle i Armen, der vilde gøre ham til Invalid og overgive ham hjælpeløs til Uddriften, den fyldte ham med en næsten

panisk Skræk. Han gav sig til at ro igen med al den Kraft, han havde tilbage, og drev endnu en Gang sin Bjælke ind i den forfærdelige Cirkelgang. De kommenterende Bemærkninger, hvormed Pichot hilste denne Bevægelse, gik uopfattede hans Øren forbi.

Lige til da havde Solen skinnet klart ned over Kæret, og Træerne paa Brinken havde ikke rørt et Blad. Men nu lagde der sig et pludseligt Mørke over alt, og skarpe Vindstød blæste af og til gennem Kløften og hjalp til at holde Bjælkerne tilbage. Henderson var nu saa nær ved at besvime af Udmattelse, at han ikke mere kunde tænke klart. Det eneste, der endnu stod skarpt for ham, var hans Rædsel for den skæbnesvangre Aabning, den brølende Malstrøm og det bølgende hvide Skumtæppe. Hvad alt andet angik, var han ved at blive saa usikker, at han næppe gjorde sig Tanke om, i hvor høj Grad disse stærke indtrængende Vindstød kom ham til Hjælp. Nu roede, styrede og manøvrerede han næsten mekanisk for at holde sig i den indre Cirkel, og da Mørket omkring ham pludselig oplystes af et blaaligt Glimt, og Tordenen buldrede over Kæret med et Ekko, der overdøvede Vandfaldets Brølen, lagde han næppe Mærke til det. Da Skyerne aabnede sig og det regnede ned i Strømme, medens Stormen blæste dem næsten parallelt med Vandfladen, gjorde det ikke det ringeste Indtryk paa ham. Han blev sløvt ved med at ro uden at ændse, at Bjælkerne slog mod hans Skuldre.

Røde Pichot og Mitchell var derimod ikke saa ligegyldige overfor denne Storm, der bukkede begge Ender sammen paa Træerne i Brinken rundt om Kæret. Omtrent hundrede Alen nedenfor Vandfaldet havde de et trygt Tilflugtssted, der ogsaa tjente som Udkigspost. Det var en Hytte bygget i en Krog i Kløftens Væg, der kun kunde

Mitchell havde rakt Hænderne ret op over Hovedet, da Pichot faldt, han vidste, at det var den eneste Mulighed for at undgaa samme Skæbne, der havde ramt hans Fører.

naaes ad en smal Sti og derfor var let at forsvare. Da Stormen brød løs i al sin Vælde, sprang Pichot op.

„Lad os skynde os tilbage til Hullet," raabte han til sin Fælle og slog Ilden ud af sin Pibe. „Vi kan ligesaa godt holde Øje med ham der, og saa kan vi se det pragtfulde Hop, han gør, naar hans Time kommer."

Pichot gik i Forvejen mellem de spændte og knagende Træer, og Mitchel fulgte efter brummende, men lydig. Og Henderson laa besvimet paa sin Bjælke i den brølende Larm og anede ikke det ringeste om, at de gik deres Vej.

De havde ikke været borte i to Minutter før et dyngvaadt, mørkladent, lille Ansigt omgivet af sort Haar, der klistrede sig over det i Tjavser, dukkede frem imellem de svajende Birketræer og stirrede ængsteligt ned i Kæret. Ved Synet af Henderson paa Bjælken, der laa ganske tæt op til Kanten og langt borte fra den farefulde Kløft, skiftede Blinket i de skræmte Øjne, og Rædslen veg for ubeskrivelig Befrielse. Ansigtet forsvandt, og et Øjeblik efter kom et barbenet Pigebarn tilsyne, hun bar den Baadshage, som Pichot havde slængt ind mellem Buskene. Uden at ændse den øsende Regn eller de voldsomme Vindstød, der slog hendes dyngvaade, hjemmevævede Skørt om hendes Knæ, klattrede hun forsigtigt ned ad Klippen til den Afsats, hvor Pichot havde staaet. Hun støttede sig med Forsigtighed og strakte Baadshagen ud, den var hun, saa lille, som hun var, alligevel vant til at haandtere.

Henderson var lige ved at komme til sig selv af sin Dvale og begynde at opfatte den vanvittige Storm, da han mærkede at noget slog skarpt i Bjælken bag ved ham. Han forstod, at det maatte været Slaget af en Baadshage, og med en vis foragtelig Modbydelighed tænkte han

paa, hvad Pichot nu vilde finde paa at tvinge ham til at gøre. Han mærkede, at Bjælken blev trukket agterud og saa holdt fast op mod Kærets glatte Væg. Et Øjeblik efter var hans Baand skaaret over, men med Vanskelighed, med en lille Kniv og af svage Hænder. Saa fik han Øje paa Haanden, den var lille, brun og ru, og nu forstod han i et Udbrud af Undren og Ømhed, at gamle Baisleys „Sis“ ved et Miraklernes Mirakkel var kommet ham til Undsætning. Det varede ikke længe, før Rebene gled af, og han kunde hæve sig saa meget, at han kunde se Pigebarnet bøje sig mod ham med ængstelig Beundring i sit Blik.

„Sis“, raabte han, „er det dig.“

„Skynd Dem, Mr. Henderson,“ sagde hun hæsblæsende, „De kan komme igen, hvad Øjeblik, det skal være.“ Og hun greb ham i Skulderen og prøvede at hale ham op med sine Hænder. Men Henderson behøvede ingen Hjælp. Livet, Haabet, der vendte tilbage, havde gydt en Bølge af Kraft gennem hans Muskler og Nerver. Og i kortere Tid end det tager at fortælle det, var de to klavret op af Skrænten Side om Side og havde søgt sig Læ under de skælvende Træer.

Men ikke saa snart var de i Skjul, før Henderson kom i Tanker om sin Riffel og sprang tilbage for at hente den. Hans Fjender havde ikke opdaget den. Den var falden ned i Mosset, men det godt oliesmurte og fuldkommen tætte Kammer havde holdt Patronerne aldeles tørre. Med *den* Bøsse i Haanden følte Henderson sig igen som Situationens Herre. Træthed og Ængstelse gled fuldkommen af ham, og der var kun et Forsæt, der fuldstændig tog ham i Besiddelse. Han vilde gøre Regnskabet op med røde Pichot netop her paa det Sted, hvor han havde modtaget den frygtelige Lære om, hvad Frygt var. Han

havde en Følelse af, at han virkelig ikke kunde føle sig som en Mand igen, hvis han ikke kunde ordne det hele Bogholderi, før Solen gik ned over denne Dag.

Regnen og Blæsten tog nu af, Lynene viste sig kun som uhyggelige Glimt over Bjergtoppene paa den anden Side af Floden, og Tordenen kunde man slet ikke mere høre for Faldenes Brølen. Henderson var ikke længe om at lægge sin Slagplan, saa vendte han sig til Sis, der stod tæt op ad ham uden at sige noget og uden at røre sig, mens hendes store, rappe Øje som en jaget Hjorts vogtede den Kløft, hvorfra røde Pichot kunde ventes at komme tilbage. Hun skjalv af Frygt for hvert Minut, Henderson tøvede indenfor disse Farers Rækkevidde, men hun turde ikke vove at foreslaa ham at se at komme bort. Pludselig vendte Henderson sig mod hende og lagde en Arm om hendes spinkle Skuldre.

„Du har frelst mit Liv, Stump,“ sagde han med et blødt Tonefald, „men hvor i Alverden kunde du vide, at jeg sejlede rundt nede i det Helvede?“

„Jeg var sikker paa, det var Dem, da jeg havde set, at røde Pichot og Lusse Mitchell var ude efter *én,*“ svarede Pigebarnet. Hun holdt endnu sit Blik fæstet paa Kløften, ligesom om det paahvilede hende at sørge for, at Henderson ikke én Gang til blev taget ved en Overrumpling. „Jeg var sikker paa, det var Dem, Mr. Henderson, og jeg gik efter dem, og vil De tro, jeg har set det hele, jeg var helt syg, fordi jeg ingen Bøsse havde. Og hvis jeg ikke var gaaet deres Vej — saa vilde jeg have dræbt dem begge to før eller senere. Men de kommer nok meget snart igen.“

Henderson bøjede sig og kyssede hendes vaade sorte Haar. „Gud velsigne dig, mit Barn,“ sagde han. „Vi to skal nok altid blive ved at være Venner.“

Pigebarnets Ansigt blussede, da han kyssede hende, hun glemte at holde Øje med Kløften og løftede et straalende Bilk mod ham. Men han saa allerede til den anden Side. „Kom nu,“ mumlede han. „Her kan du og jeg ikke slaa os ned — *endnu da.*“

Som to Vildkatte krøb saa det underlige Par ad en Omvej hurtigt og lydløst gennem den tætte Underskov og fandt et dækket Skjul lige ved den Kløft, som Pichot og Mithel maatte komme ad, naar de vendte tilbage til Brinken ved Kæret. Da de nu i Stilhed havde lagt sig i Baghold, lagde Henderson sin Haand fast paa Pigebarnets Arm for at betyde hende, at hun maatte forholde sig ganske stille.

Det ene Minut gik efter det andet uden at de sagde et Ord. Pigebarnet havde endnu skarpere Øren end Henderson, og pludselig trak hun Vejret med et lille Gisp og saa op paa sin Fælle. Henderson forstod hende og hver Muskel i hans Krop blev spændt. Det varede kun et Øjeblik, saa hørte ogsaa han Lyden af hurtige Fodtrin, der nærmede sig, og saa kom Pichot forbi med vældige Skridt, mens Mitchell trissede i Hælene paa ham som en Hund.

Henderson løftede sin Riffel, og hans Blik blev graat og koldt som Staal. Men han havde ikke tænkt sig at skyde en Modstander i Ryggen — ikke en Gang en Karl som Pichot. Det var let at se paa de to Røveres Bevægelser, at de ikke havde Anelse om den Vending, Sagerne havde taget. De troede lige saa sikkert, som to og to er fire, at Henderson endnu laa i Kæret bunden til sin Bjælke, hvis han ikke allerede var gaaet neden om og hjem i den store Gryde. Da de var naaet op paa Kanten, traadte Henderson ud i Kløftvejen bag dem, Bøssen holdt han parat som en Jæger, der holdt Vagt ved en

Fælde. Pichot var kravlet helt op i Brinken og kiggede ned i Kæret, da han ikke længere saa noget til sit Offer, vendte han sig mod Mitchell med et Grin, der paa en Gang udtrykte Triumf og Skuffelse.

Men det varede kun et Øjeblik, saa frøs Smilet i hans Ansigt til Is. Det var lige som om han kunde mærke Hendersons kolde graa Blik boret ind i sin Nakke. Det var som om denne mystiske sjette Sans, som undertiden synes at være skænket Mennesker og Dyr ude i det vilde, havde modtaget et Varselsignal. Han drejede sig som et Lyn, hans Revolver syntes i samme Bevægelse at springe op fra hans Bælte. Men i den samme Brøkdel af et Sekund, hvor han Øjne mødte Hendersons, mødte de ogsaa den hvide Flammestraale fra Hendersons Riffel og saa — Mørket.

Pichots Legeme sank sammen, det trillede udover Kanten ned i Sortekæret og blev liggende tværs over to Bjælker, der bevægede sig langsomt. Mitchell havde rakt Hænderne ret op over Hovedet, da Pichot faldt, han vidste, at det var den eneste Mulighed for at undgaa samme Skæbne, der havde ramt hans Fører.

Et Blik paa Hendersons Ansigt beroligede ham. Det var altsaa ikke Meningen, at der skulde gøres op med ham paa Stedet, og hans brede Fjæs fik igen sit vanlige sløve Udtryk. Saa vandrede hans Blik ned over Kæret og fulgte hans Fører, som han havde holdt af paa sin Maner, om han nogensinde havde holdt af nogen. Det var ligesom om hans stive Blik var troldbundet til de to Bjælker, der drev rundt, mens Pichots blodige Krop laa udspilet tværs over dem med Ansigtet vendt i Vejret. De naaede Kløften, drejede og skød fremover ind i den brølende Malstrøm, mens et Rædselsbrøl brast frem over Lusse Mitchells Læber. Deraf kunde Henderson forstaa,

hvad der var gaaet for sig, et Øjeblik var det som en Mindelse af Frygt greb ham om hans Hjerte — han kunde have spyttet sig selv i Ansigtet for det — men den *var* der. Paa hans Stemme eller hans Ansigt kunde ingen mærke det mindste.

„Lad det nu gaa lidt raskt Mitchell,“ sagde han muntert, „jeg har travlt. Jeg vil bede dig gaa foran og sørge for at holde Hænderne pænt i Vejret, ellers ender det bare med, at du sparer det offentlige for Udgifterne til din Strikke. Se nu at faa Benene med dig.“

Han flyttede sig for at give Plads, Sis stod tæt op ad ham. Da Mitchell gik forbi med Hænderne højt løftede, flammede der et Glimt i hans sløve Øjne, og han var ved som en Ulv at fare i Struben paa den, der havde taget ham til Fange. Men Henderson stod med Riflen nede, hans Blik var køligt og fast, og Gnisten slukkedes i Banditens sløve Krop. Men da han fik Øje paa Sis, gik det pludselig op for ham, at det var hende, der havde været Skyld i alt det, der her var gaaet for sig. Hans sorte Ansigt snærrede mod hende som en Ulv, der hvæser, og han svor en Ed, som ingen kunde forstaa, men som lød endnu uhyggeligere, end om den havde udtrykt Ord. Pigebarnet gøs, gemte sig bag Hendersons Ryg og skjulte sit Ansigt.

„Ham skal du ikke være bange for dit lille Skind,“ sagde Henderson mildt. „Han skal aldrig komme til at gøre nogen Fortræd mere her paa Jorden. Men nu skal jeg se at skaffe din Far en Tjans i Retning af at gaa mig tilhaande nede ad Greenville til. Jeg tror virkelig ikke, jeg kunde sove rolig en eneste Nat, naar jeg vidste, at du rendte rundt i Nærheden af det Helvedhul dernede.“

DEN DYBE SNE

I

HYTTEN laa i en lille ryddet Lod, den var af Tømmerbjælker og rundt om den laa den dybe Sne vel fire Fod høj. Taget vaandede sig under dens Vægt og den havde begravet det lille brede Træ-Udhus næsten op til Tagskægget. Den dannede ligesom et hvidt Hegn om den lille fasttrampede Gaardsplads, der strakte sig mellem Udhuset og Hytten, og i fantastiske Figurer som Banker, Kupler og Søjler dyngede den sig op over Stødene, der stod som Prikker i den unge Rydning. Den klyngede sig til Fyrrenes og Granernes hængende Grene og laa i Lag paa Skræpper og Skarntyder. Det var, som om den spredte en Kaabe af aandeløs forventningsfuld Stilhed over den lille Verden, der rummedes i det ensomme Vildnis.

Dave Patton skød Uldtæpperne og de mangefarvede Kludedækner tilside, rejste sig paa sin Albue og kastede et Blik paa sin unge Kones blege Ansigt. Hun sov. Han gled lydløst ud af Slagbænken, lagde Dækkenerne sammen om hende og skyndte sig med at trække et Par tykke hjemmestrikkede Uldsokker paa Fødderne. Det tidlige graa Dagslys fyldte Stuen, det var bitterlig koldt saa det ligefrem sved i Skovhuggerens haardhudede Fingre. Han traadte saa let som en Kat henover det raa Plankegulv, skyndte sig at fylde Komfuret med Birkebark, Tændeved og flækkede Pinde af tørt haardt Træ. Han satte en Svovlstik til, og Birkebarken fængede i et Nu og knittrede,

6*

saa den vel tilrettelagte Masse flammede op med en heftig Ild. Dave Patton rettede sig og vendte sine graa Øjne mod en lille lav Bænk med høje Sider i det fjerneste Hjørne af Stuen.

Der kom et lille rundt Hoved, indrammet af et viltert Pur af gult Haar, tilsyne op over Rækværket paa Slagbænken, og der faldt et rødt Skær fra Ilden paa det aabne Ildsted henover Pigebarnets Ansigt. Da hun opdagede, at hendes Far saa paa hende, vilde hun til at klartre ud af Sengen, men Dave var øjeblikkelig henne hos hende, kyssede hende og stoppede hende ned under Tæpperne igen.

„Du skal blive pænt i din Seng, min søde Unge," hviskede han, „til der bliver varmet lidt op i Stuen. Du maa ikke vække Mor endnu."

Barnets Øjne lyste af Iver, men hun dæmpede Stemmen, da hun svarede.

„Jeg troede virkelig, det var Jul, Far," hviskede hun og greb hans Fingre. „Og i Førstningen troede jeg virkelig du var Sankte Claus, Far. Bare dog Julen vilde skynde sig lidt."

Dave Pattons Ansigt fortrak sig smerteligt.

„Det vil vare det meste af en Uge inden vi har Jul," svarede han i en dæmpet Tone for ikke at vække sin Kone. „Og tror du virkelig ogsaa Sankte Claus kan finde Vej her ud i de store Skove her gennem al den Sne."

„Men Far dog," sagde den lille forskrækket — saa kom hun til at huske paa, at Mor sov og hendes Stemme sank igen til Hvisken. „Véd du ikke, at Sankte Claus kan komme, hvor det skal være. Han bryder sig skam ikke om Sne eller Kulde eller de store, sorte Skove. Han skal nok kunde finde mig herude ligesaa let som inde i Byen, det kan du være vis paa, Far."

Moderen begyndte at bevæge sig i sin Slagbænk, den lilles Stemme havde vækket hende. Hun satte sig op rystende af Kulde, mens hun trak et rødt Schawl fast om sine Skuldre. Hendes Blik søgte Dave med et mildt forstaaende Udtryk.

„Mors lille Pige maa prøve paa ikke at tænke saa meget paa Sankte Claus," sagde hun i en indtrængende Tone. „Jeg vil saa nødig have, at hun skal blive narret. Sankte Claus bor inde i Nybygden, og du ved jo meget godt, min lille Skat, at han ikke kan slippe her ud uden at narre de smaa Drenge og Piger derinde. Du vil da sikkert ikke have, at de skal blive narrede allesammen bare for at han kan komme ud til vores lille Pige langt ude i Skoven, som jo alligevel har sin Far og sin Mor hos sig."

Barnet sad lige ret op og ned i sin Slagbænk, hendes graa Øjne stod fulde af Taarer, og hendes Læber bævede. Det var det første alvorlige Stød, hun havde faaet i sin Tro paa Sankte Claus og Julen. Men det varede ikke længe, førend Troen kom tilbage. Hendes Ansigt lyste igen af Iver og hun rystede bestemt paa sit lille gule Hoved.

„Han behøver slet ikke at snyde de smaa Børn i Byen, vel Far," sagde hun. Og saa fortalte hun uden at vente paa Svar. „Sankte Claus kan være alle Steder paa én Gang, kan han. Han er saa god og saa rar, han glemmer ikke en eneste lille Dreng eller Pige i Byen og heller ikke mig herude i Skoven. Aa Mor, jeg vilde ønske, det var Juleaften i Aften." Og hun hoppede op og ned i Slagbænken ved den lykkelige Tanke om, at det var Juleaften i Aften, saa hun lignede en lille Glædesfé i et Eventyr, som hun sad der i sin blaa Natdragt.

Dave vendte Hovedet bort med et tungt Hjerte og prop-

pede mere Brænde ind i Komfuret. Saa trak han i sin tykke Oxehuds „larrigan“, sin Jakke og sine uldne Muffediser og gik ud for at fodre Kreaturet. Der var allerede begyndt at blive varmt i Stuen takket være den lystigt buldrende Ild paa Komfuret, men uden for Døren, som Dave hurtig slog i efter sig, bed Kulden bittert og grumt som Æggen af en Kniv. Dog en stærk Mand som han kunde ikke alene taale den, men følte den ligefrem som en styrkende og sund Opfordring til at byde sig frem til den. Ganske vist var det smaat med Humøret, men han stod dog stille udenfor Døren for at fylde sine Lunger rigtigt og kaste et Blik paa Solen, der stod op omgivet af sin betagende hemmelighedsfulde Straaleglans.

Hytten laa paa Toppen af Ryddet, med en Baggrund af tætte Granskove, der bød den Læ fra Nord og Nordøst. Paa den anden Side af Gaardspladsen stod Udhuset og Skuret, der lænede sig op til det, op over Sneen, der omgav det. Nedenfor bredte det ryddede Stykke sig jævnt mod Skoven, en sneklædt, eventyrligt glimrende Strækning, hvis Overflade brødes af de Træstød, der stak op i Sneen. Og fra det østlige Hjørne af Ryddet, lige overfor Indgangen, hvor Dave stod, førte en Hulvej til Nybygden lige ud, som en vidunderlig straalende Gade lige mod den opgaaende Sols Brændpunkt.

Den jævne Skraaning i den ensomme Skov strakte sig milevidt mod Øst, saa Hulvejen lignede en aaben Port ind imod det uendelige Rum, der aabnede sig mellem Himmel og Jord. Den hele Himmel fra den østlige Horisont og helt op i Zenith — og det var alt, hvad Dave Patton havde for Øje — var fyldt af en himmelsk Hærskare af lyserøde Dampe, fine luftige Flokke af en Farve det næsten var umuligt at opfatte. Undtagen Horizonten. Horizonten netop der hvor Hulvejens fortryllede Portal

aabnede sig straalede uudgrundeligt i et dybt, gennemsigtigt rødgyldent Flammeskær saa blændende i sin fremmedartede Glans, at Daves havde ligesom en Følelse af at aande en Luft i sine Lunger, der var selve det Stof, der giver Skabningerne Liv. Fra dette Væld af levende Lys flød utallige Strømme i lette Farver som Traade og Draaber og Flager af overnaturligt rødt mellem den lavereliggende Skovs Toppe og farvede den hvide Overflade i den aabne Mark med Stænk af Perlemor og Opal. Dave drejede Hovedet for at kaste et Blik paa Hytten paa Laden og paa Skoven bag dem. Det hele var badet i Skæret af denne Opstandelsens straalende Triumftog. Al denne Skønhed ramte ham ved et forunderligt Stik i Hjertet, som i et Nu, uden at han kunde forklare det, ved en eller anden Tankeforbindelse gled over i en ejendommelig Følelse af vemodig Smerte over den Skuffelse, der truede hans lille Piges glade haabfyldte Sind. Det var ligesom om den eventyrlige Straalepragt, der lyste foran ham ledte hans Tanker halvt i Medfølelse og halvt i fjern utydelig Erindring mod den Glans af Eventyr og det underlige Straaleskær, der i Barnets lyse Forventninger er knyttet til Juletræet og Legetøjet paa Julens festlige Bord. Han mindedes de tre Juleaftener, Lidey havde oplevet, og alt det Glimmer og de lækre Sager, som Familien i Nybygden med kærlige Hænder havde spredt om hendes Jul. Denne Gang kunde han, hendes egen Far, ikke gøre det ringeste for at gøre Julen anderledes for hende end de øvrige Dage var, de ensformige Hverdage, der trættede og kedede det lille Barn. Det var jo tydeligt, at hun livede op i Haab og Spænding og Forventning. Det krøb i Dave Patton, naar han tænkte paa, hvor grænseløs bedrøvet den lille vilde blive, naar hun vaagnede til Skuffelse og Trøstesløshed, mens Juledagen

gryede, og han overvældede sig selv med Bebrejdelser over, at han ikke havde benyttet Tiden til at skaffe sig noget, før den dybe Sne havde spærret Vejen til Byen. Hvad kunde han gøre nu?

Dave Patton skraaede tungt over Gaarden til Ladedøren. Lyden af hans Trin i den fasttraadte Sne besvaredes af en svag utaalmodig Brummen fra Kreaturet, der ventede i Stalden. Da han løftede den tunge Træklink og aabnede Døren, vrinskede Hesten til ham fra den inderste Baas, den hilste ham Velkommen ved at skrabe med Hoven, og en behagelig varm Damp blæste mod hans Ansigt. Fra Hestens Baas og fra Køernes Aflukker vendtes store bløde Øjepar imod ham. Han fyldte Krybberne med det duftende Hø og lyttede til Mulernes tilfredse Snøften og Pusten i Foderet, og saa tænkte han paa, hvor lykkelige disse Væsner var i deres lune Sikkerhed. Han tænkte paa, hvor lykkelig han var med sin Kone, der nu efter tre Aars næsten uafbrudt, tvungen Adskillelse var bleven forenet med ham igen. Det havde virkelig tegnet til, at denne Jul for ham og hans unge Hustru, der nu var ved at genvinde sit Helbred i den styrkende Luft i Granskoven efter lange Aar i Sygdom og Svaghed, skulde forme sig i ublandet Glæde. Der var kun én, for hvem denne Dag vilde rinde op i Mørke med knuste Forhaabninger og Skuffelser, og det var hans lille Pige. Jo mere han tænkte paa det, jo mere uudholdelig blev den Tanke ham. Han mindedes svagt Skuffelser fra sin egen Barndom, han maalte Vægten og Dybden af Børns smaa Sorger, der slet ikke er til at hjælpe eller bøde paa. Og saa fattede han en pludselig Beslutning. Den Sorg skulde hans lille Pige ihvertfald blive forskaanet for. Han rammede Greben energisk ned i Møddingen og forlod Stalden med faste Skridt som én, der har fattet en Beslutning.

Det var tre Aar, siden Dave Patton som en Følge af en Række Uheld, der havde gjort ham ludfattig, havde været nødt til at efterlade sin Hustru og sit tre Aar gamle Barn i hendes Forældres Hjem, mens han begav sig ud i det fjerneste Vildnis for at grunde et nyt Hjem i en Lod i Skoven, der var det eneste, der var tilbage af det, han havde ejet. Jorden var frugtbar, og der var Tømmer nok, saa det begyndte at se lysere ud. Men hans Kone var syg, og hun turde ikke udsætte sig for det haarde Liv og al den Risiko, der mødte en Pioner to Dagsrejser fra den nærmeste Civilisation. Det var først sidste Foraar, at Dave havde turdet hente sin Familie ud til Hjemmet i Vildnisset, som han i Mellemtiden havde gjort i Stand til at modtage dem. Men det var gaaet godt. I den lette lægende Luft var Farven efterhaanden kommen tilbage i hendes blege Kinder, og hvad den lille angik, saa havde hun, før Sneen kom og skar dem af fra den nye spændende Verden, været saa lykkelig i de store Skoves Selskab, at hun slet ikke havde tænkt paa noget andet.

Da Daves igen traadte ind i Stuen, var der dækket et Bord ved Vinduet, og hans Kone stod og æltede Dejgen til Boghvede-Pandekagerne, som hun vilde bage til Frokost. Lidey sad for Enden af Bordet endnu i sin blaa Natdragt men med Dyreskinds Mokkasiner paa de smaa Fødder og de viltre smaa Krøller bundet op med et blaat Baand, mens hendes livlige lille Ansigt var begravet i et Ark Papir. Hun var for fem og tyvende Gang i Færd med at udarbejde et Brev til Sankte Claus for at fortælle ham, hvad hun haabede, han vilde have med til hende.

Hvis der virkelig var noget, der havde været udkrævet for at bestyrke Dave Patton i den Beslutning, han havde fattet, saa var det dette. Han vendte Blikket fra

det stærkt optagne Barn og mødte sin Kones spørgende Blik.

„Jeg bliver skam nødt til at stikke af Mary," sagde han stille. Men I to kan jo nok klare Jer i en fire Dage. I dette Maaneskifte faar vi næppe mere Sne."

Hun sukkede let, men hendes Mands fortrøstningfulde Smil beroligede hende igen.

„Ja, det maa du vel, min egen. Jeg bliver vel nødt til at lade dig gaa, skønt fem Dage er en forfærdelig lang Tid at sidde herude alene. Jeg har selv tænkt paa det," fortsatte hun, mens hun vogtede paa sine Ord, for at Lidey ikke skulde kunne forstaa dem, „at jeg ligefrem heller ikke kunde taale at se det. Dave!"

„Netop," sagde hendes Mand. „Jeg skal nok sørge for, at der er Masser af Brænde og Tændeved. Det eneste, du har at besørge, er at malke Køerne og se efter Kreaturet. Saa længe I ikke er bange for at være alene, er der ikke noget i Vejen."

„Naar vil du afsted?" spurgte Konen og vendte sig for at hælde Dejgen i smaa spruttende graahvide Cirkler paa den varme fedtede Pande.

„I Morgen ganske tidlig," svarede Dave og tog Plads ved Bordet, mens en yderst appetitvækkende Duft af bagte Pandekager fyldte Rummet. „Der er lige Sne til Skier og jeg kan naa tilbage til Juleaften."

„Du maa endelig ikke komme for sent, Far," afbrød den lille og saa op med et bedende Blik. „Jeg bryder mig ikke det bitterste om Sankte Claus, hvis du ikke ogsaa er hjemme."

„Det kunde jo være, jeg kunde faa faa ham til at hjælpe mig paa Vej med sin lille Slæde," lo Dave muntert. „Naa, hvorom alting er, jeg skal nok være tilbage i rette Tid."

II

Dave drog afsted ved Daggry paa sine Snesko af Elsdyrskind, der knirkede melodisk paa den haarde Sne, og en Tid lang gik det rigtig godt ude paa den lille Ejendom. Det var heller ikke saa ensomt i de lyse Timer ved Middagstid, naar Solens Straaler fik Bugt med Kulden, og den ligesom lunede lidt i Gaardspladsen, der laa i Læ. Ved den Tid stillede de to rødbrogede Køer og et Spand røde Okser med store Horn, der sad langt fra hinanden. De stod saa veltilfredse foran Skuret tæt op ad Brønden og tyggede Drøv, mens de solede deres Rygge. Og Hønsene indfandt sig ogsaa, gule, sorte og spættede, de skrabede uafladeligt i Halmen uden at lade sig genere af, at det eneste, de fandt under den, var Sne. Men der var rigere Dyreliv endnu, livlige Korsnæb, røde og sorte og hvide strøg i Flokke ned i Gaarden, og der kom Snespurve i deres tarvelige Kvækerdragt, og de store trohjertede Kirsebærfugle, utaalmodige som Børn, med deres glinsende Pletter af Purpurrødt paa Hoved og Nakke. Alle disse Væsner holdt Lidey i Aande og hjalp hende med at slippe igennem Dagene, der for hendes utaalmodige Forventninger syntes urimelig lange. En halv Snes Gange om Dagen eller maaske mere kunde hun sætte sig hen og prente en vanskelig Meddelelse til Sankte Claus med et eller andet nyt, som hun var kommen i Tanke om at foreslaa. Disse Sendebreve blev befordrede til de smaa Børns elskelige Helgen ved Hjælp af den buldrende Køkkenild, og naar Trækket i Skorstenen hvirvlede deres knittrende Rester opefter, var Lidey overbevist om, at de naaede direkte til deres Bestemmelsessted. Pigebarnets Glæde i disse Forventninger var nu saa meget mere fuldkommen,

fordi hendes Mor efter Faderens Bortgang var holdt op med at tage Modet fra hendes Forhaabninger.

Men Dagen før Juleaften begyndte imidlertid hendes Mor at mærke Symptomer, der varslede et Tilbagefald af den Sygdom, hun havde lidt under før. Hun blev angst, fordi hun følte, hvor nødvendigt det var, at hun vedblev at være rask, og denne nervøse Tilstand fremskyndede det Anfald, hun mest af alt havde frygtet. Hendes Træthed og Smerter voksede fra Time til Time. Hun mindedes hvad hun før havde gennemgaaet, og det var hende ikke muligt at blive Herre over Anfaldet. Hun kravlede ved Aftenstid med Barnet ud i Laden og gjorde Hesten og Kreaturet helt betuttet ved at ville have dem til at drikke igen, hun stablede deres Krybber med Hø til to Dage og strøede om sig med Boghvede til Hønsene. Næste Morgen var alt det, hun kunde overkomme, at krybe ud af Sengen og tænde Ild; Lidey maatte til Frokost nøjes med Smør og Brød og Sirup i ubegrænset Maal, hvad hun for Resten var overmaade tilfreds med.

Men trods de Pligter, der saaledes kom til at hvile paa den lille, var det en drøj Dag for hende at komme igennem. Hun var pakket godt ind og havde faaet varme Muffediser paa, saa hun efter sin Moders Anvisninger kunde bære lidt Vand til Hjorden i en lille Tinkedel, selv om hun maatte gøre mange Ture for at faa det besørget. Hun kunde ogsaa holde Ilden brændende, men Timerne krøb langsomt afsted, og hun følte sig saa utaalmodig, at alle hendes sædvanlige smaa Fornøjelser mistede deres Tillokkelse. Det hjalp ikke en Gang, at hun fik Lov til at klippe Billeder ud af et gammelt illustreret Blad, hun var og blev opfyldt af altoverskyggende Forventninger. Men før Julen kom, maatte hendes Far komme, og fra Middag og fremdeles blev hun ved at løbe til Døren og fuld af

Forventning at kigge ned ad Vejen. Hun var vis paa at længere end til Aftensmaden kunde han i aller værste Fald ikke blive væk, for han skulde jo dog have Mad, eller snarere som Lidey udtrykte det, han skulde hjælpe hende med at give Mor Mad. Lidey var aldeles ikke sulten, men hun var begyndt at blive ked af det lidet afvekslende Smør og Brød og Sirup.

Men det blev Aftensmadstid, og det blev mere, uden at der viste sig noget Tegn paa, at Dave kom tilbage. Lidey var lige ved at give sig til at græde, men hun gav sig alligevel i Lag med nogle Bidder af Maden, der ikke smagte hende mere. Hendes Mor faldt i Søvn, udmattet af Smerte, der tilsidst havde fortaget sig; der var ikke andet Lys i Stuen end det røde Skær fra det aabne Træk i Ildstedet og det stærke Maanelys, der blaalighvidt strømmede ind ad Vinduet i Gavlen. Den lilles Utaalmodighed tiltog saa den blev utaalelig.

Hundrede Gange slog hun Døren op og stirrede ivrigt ud over den maanebelyste Sne, og nedad Vejen. Himlen var skyfri og Maanen straalede netop lige over Vejen og forvandlede den i al dens Ensomhed til den Sti, der førte ind i „Vidunderland". Som den laa i det hemmelighedsfulde, blaahvide Straaleskær, strejfet af næsten uvirkelige Strømme af smaragdfarvet og violet Lys, virkede den ikke paa Lidey som en ensom Vej i Natten. Dens vældige Øde blev i hendes Øjne en Have af Sølv og Krystal, og mens hun stirrede ud over den, lokkede den hende med uimodstaaelig dragende Magt.

Hun tog en pludselig Beslutning, lukkede Døren sagte, tændte Lampen og begyndte at tage Overtøj paa, mens hun stjal sig rundt paa Taspidserne for ikke at vække sin Mor. Hun var fuldkommen overtydet om, at ved denne Tid maatte hendes Far være naaet næsten hjem.

Og ligesom denne Tanke gik gennem hendes lille Hoved, arbejdede hun sig virkelig op til at se ham glide hastigt gennem Maanelyset netop der, hvor Vejen drejede. Hvis hun skyndte sig, kunde hun naa ham før han kom op over deres Lod. Denne Tanke bemægtigede sig hende. Hun kastede et stjaalent Blik paa sin Mors Ansigt for at forvisse sig om, at hun sov trygt, og saa smuttede hun ud i Maaneskæret. Et Øjeblik efter dansede hendes lille Skikkelse med Hætte, Halstørklæde og Muffediser frem over Sneen med de smaa Fødder skjult i Mokkasiner.

De første bange Anelser om, at der var noget galt, fik Lidey, da hun stod hvor Vejen begyndte. Det var rigtigt nok at den lysende Sti med alle dens Eventyr og Forlokkelser laa lige for hende. Men den højtidelige Skov paa hver Side af Stien var fyldt med lange Skygger og rummede den frygtelige Stilhed. Her var Lidey lige ved at beslutte sig til at vende om. Men hun var allerede et lille Menneskebarn med bestemte Forsæt, og naar hun havde fattet en Beslutning, var hun ikke let at faa fra den; hendes levende Indbildningskraft viste hende endnu Billedet af hendes Far, der ilede imod hende lige neden for det Sted, hvor Vejen drejede. Hun syntes endogsaa, hun kunde høre Lyden af hans Trin i den skræmmende Stilhed. Med bankende Hjerte, men endnu holdt oppe af Haabets Begejstring, blev hun ved at løbe, uden atter at turde se ind i den dybe Skov. Og for at holde Modet oppe blev hun ved med at tænke paa, hvor hendes Faders Ansigt vilde lyse af glad Forundring, naar han saa hende komme løbende, lige netop der, hvor Vejen drejede. Til Svinget var der næsten en kvart engelsk Mil, men tilsidst naaede Barnet derhen. Hun udstødte et lille Skrig af tillidsfuld Lettelse og ilede fremad. Nu strakte Vejen sig

halvt i Skygge som den ændrede Retning og den laa tom foran hende. Skuffelsen overvældede hende, og hun satte sig ned i Sneen og gav sig til at græde.

Efter at hun havde grædt et Par Minutter og tørret sine Øjne med sine smaa Muffediser, der var helt stivnede af Frosten, var hendes første Indskydelse at vende Ansigtet den anden Vej og løbe hjem, saa hurtig, hun kunde. Men da hun vendte sig og kastede et Blik bagud, saa Stien, der førte tilbage, helt forandret ud. Naar hun stod med Ryggen til Maanen, var det som om den ganske Verden stirrede mod hende med et uvenligt, dystert Blik. Det var som ukendte Rædsler lurede langs den ubarmhjertige blaahvide Vej gærdet af Skoven med det frygtindgydende Mørke. Hun hulkede af Fortvivlelse og vendte sig igen mod Maanen. Fremefter bevarede Vejen tiltrods for hendes Frygt dog endnu noget af Glansen og Tillokkelsen. Fremefter, sagde hun til sig selv, maatte sikkert hendes Far være, paa Vej hende i Møde, bare lidt længere borte, end hun havde troet. Hun tog igen Modet til sig og trøstede sig i sin Ensomhed med Tankerne om, hvad Sankte Claus vilde bringe; hun satte sig i Bevægelse og fortsatte sin Vej med korte raske Skridt.

Hun havde ikke gaaet mere end nogle faa Skridt, da en underlig skinger Lyd, der kom temmelig langt borte fra bag hende, jog Hjertet op i Halsen paa hende, mens hendes Gang blev til Løb.

Der var den igen den skingre, langtrukne, dirrende Lyd, og den lilles Hjerte var lige ved at standse sine Slag. Bare hun dog kunde se sin Far komme. Hun havde aldrig før hørt en Lyd som denne, den lød ikke egentlig vredt, heller ikke videre højt, men i sin ujævne Takt var det ligesom om den bar paa en skjult Rædsel. Den mindede

hende meget svagt om en Hund, hun havde hørt hyle inde i Nybygden. Hunde var hun ikke bange for, men hun vidste, at der ikke var Hunde ude i Skoven.

Just som hun var begyndt at tabe Vejret og mindske sin Fart, naaede dette forfærdelige Hyl igen til hende mellem Træerne, nu var det meget nærmere og meget tydeligere. Hendes trætte Fødder fik fornyet Kræfter, hun flyede hurtigere end nogensinde før, med aaben Mund og vidt aabne Øjne. Vejen drejede igen svagt og den løb igen mere lige mod Maanen, men den strakte sig langt foran hende, til den indsnævrede sig for hendes Blik. Og intetsteds paa den skinnende Streg var der et Glimt at se af Dave. Lidey havde imidlertid nu kun en eneste Tanke i sin skælvende Hjerne, og det var at blive ved med at løbe og naa hen til sin Far før disse forfærdelige Røster kunde naa hende. Hun vidste, at de nærmede sig med Fart, nu lød de allerede forfærdelig nær ved hende. Da hun var naaet henimod to Hundrede Alen fra den sidste Bøjning af Vejen, saa hun faa Skridt foran sig en lille aaben Plet og i dens yderste Hjørne Gavlen af en lille Hytte, der rejste sig et Par Fod over Sneen. Det Sted kendte hun godt. Derinde havde hun leget sidste Sommer, mens hendes Far slog det stride Hø paa det ryddede Stykke. Det var en Hytte, der havde været benyttet af ensomme Fældejægere og Folk, der var ude at søge Tømmerdistrikter. Den var gjort af Menneskehænder, og denne Omstændighed gjorde, at den lille ligesom fik en Fornemmelse i Øjeblikket af at hun ikke var helt alene og paa alle Sider omgivet af den vilde Natur med dens Frygt og Rædsler. Det ligesom lettede hendes Sind, hun standsede, ikke helt sikker paa, om hun skulde gaa videre langs Vejen, eller søge Ly i den tomme Hytte.

Nu hørte hun ikke længere sine egne smaa Fodtrin knirke og blev derfor øjeblikkelig opmærksom paa den trampende Lyd af andre Fødder bag hende. Hun vendte sig og saa bagved sig en Flok graa Dyr, der lige rundede Hjørnet. De lignede nogenlunde en Flok Hunde. Men Lidey vidste godt, at det ikke var Hunde. Hun havde set Billeder af dem, forfærdelige Billeder. Og hun havde læst Historier om dem, der havde faaet hende til at gyse, mens hun læste. Nu var det ligesom om Jorden gled helt bort under hende. Det var Ulve. Et Øjeblik var hun ude af Stand til at frembringe en Lyd. Saa skreg hun fortvivlet „Far, Far“ og styrtede afsted mod Hytten.

Ulvene var næppe en halv Snes Skridt bag hende, da hun naaede den. Døren stod halvt aaben, men mere end en Fod op ad den laa Sneen i en Dynge. Den lille styrtede hovedkulds ind ad den snævre Aabning lige som en Kanin, krøb bag ved Døren og trillede ned i Sneen altfor forfærdet til at give en Lyd fra sig.

Et Skridt fra Hyttens Dør standsede Ulvene brat. Den halvt begravede Hytte, det mørke Hul der førte ind til den var noget, de ikke knyttede anden Forestilling til, end at det havde noget med Mennesker at gøre. Alt, hvad der havde med Mennesker at gøre, rummede Fare. Det mørke Hul mistænkte de for at være en Fælde. Føreren gik hen til det, stødte næsten sin Næse ind i det og snusede. Men han trak sig tilbage, som om han havde faaet et Slag over Snuden, og hans Næsebor vimrede af bittert Fjendskab. Der var en stærk Fært af Menneske i Hullet. Det lignede i allerhøjeste Grad en Fælde.

Lidey laa fladt paa Maven bagved Døren og kiggede ud ad den snævre Sprække med Øjne, der stod paa Stilke. Derude i det klare Maaneskin saa hun Ulvene luske rundt frem og tilbage, og hun hørte deres Trin,

mens de forsigtigt kredsede om Hytten for at finde en anden Indgang. De holdt sig en fem-seks Skridt borte fra den til at begynde med, saa mistroiske var de overfor den Fært af Menneske, der havde hilst deres Førers første Forsøg paa at anstille Undersøgeler. Da de i flere Minutter havde lusket rundt satte de sig alle ned paa Bagbenene foran Døren og syntes at lægge Raad op. Den lille havde en Følelse af, at deres gennemtrængende Blikke gik lige lukt igennem hende, som om de havde opdaget hende gennem Sprækken og trængte igennem hendes nytteløse Forsøg paa at skjule sig.

Med ét saa hun, mens hvert Øje i Flokken gloede imod hende, Føreren komme hurtigt frem og igen sætte sin grumme Snude lige mod Sprækken ved Døren. Hun slog efter den med sin lille Haand som i et Slags Raseri. Ulven syntes endnu noget mistvivlende ved Færten, der fyldte hans Næse, og sprang forsigtig tilbage, mens hele Flokken trak sig et Par Fod nærmere mod Hytten. Hungrige var de, men de var alligevel ikke helt sikre paa at det ikke var en Fælde. De var ikke helt rede til at krybe ind og sikre sig deres Bytte, men lidt efter lidt kom de nærmere. Føreren var imidlertid lige saa snedig som han var vild; han havde allerede vænnet sig til Færten og den Trudsel, den indebar; og nu krøb han endelig ind med hele Forkroppen for at spejde. Hans røde Kæber og hans lange hvide Tænder kom tilsyne over Kanten af Døren. Ved det Syn fik Lidey sine Stemmemidler igen. Hun veg tilbage, mod den fjerneste Væg og gav sig til at skrige, Skrig paa Skrig, der ligesom flængede den dybe Stilhed. Fuldstændig vanvittig af Rædsel lagde hun ikke en Gang Mærke til, at Ulvens Hoved pludselig trak sig tilbage.

III

Paa sin Tur til Byen havde Dave Patton det i alle Henseender storartet. Det var fortræffeligt Skiføre, den bidende kolde Luft virkede saa styrkende paa hans Nerver og hans Hjerte var saa let, saa sundt og fyldt af Haab, at Turen ikke en Gang tog ham halvanden Dag. Saa fik han endda Stunder til at unde sig fire Timers Søvn i en gammel Tømmerhuggerlejr, der laa ved Vejen. I Byen var der slet ikke saa faa Butiker, hvor man kunde faa alt, lige fra en Barnerangle til en Sæk Kunstgødning eller et helt Sovekammer-Møblement, og han skaffede sig med Lethed en Bunke spraglede Smaagenstande og mere varige Smaagaver, som han kunde anslaa til at svare til Lidey's Forventninger. Han besøgte sin Kones Familie, og de havde ogsaa noget, som han kunde stoppe i sin Santa Claus-Pose baade til Mary og til den lille, og han frydede sig til den Jul, der skulde komme ude i den lille Hytte i Vildnisset. Et Par Ting havde han selv købt til sin Kone; og da han fik Bylten paa Skulderen og fik den strammet godt fast, for at den ikke skulde slingre mod hans Skuldre, naar han skred hurtigt fremefter, mærkede han, at den Byrde han bar, ikke var saa helt let endda. Men saa var hans Hjerte til Gengæld let og det gik lige op.

Den Nat sov han kun to Timer i Lejren, det var hans Hensigt at se at være hjemme lidt over Middag. Men da han satte sig i Bevægelse om Morgenen begyndte det straks at gaa galt. Først var der Bylten. Det viste sig at den som den Slags Pakker undertiden, var stopfuld af Utuskestreger, der gav sig Udslag i en ustandselig Gnaven mod hans Skuldre. Han gjorde flere Gange Holdt for at faa den til at falde til, men det vilde ikke lykkes ham. Til-

sidst maatte han standse, pakke den op og lægge alle Sagerne om. Saa først lykkedes det ham at faa den til at hænge pænt, som den skulde.

En halv Time senere drejede han et Par Skridt fra Vejen for at faa en Taar Vand i en Kilde, der randt selv i den koldeste Vinter. Der fik hans Snesko fat i en begravet Gren, han snublede, faldt paa Næsen og knækkede Remmen paa Skoen. Han blev arrig og i sin Utaalmodighed indskrænkede han sig til den nødtørftigste Istandsættelse i den Tro, at den vilde holde til han kom hjem. Men før han havde gaaet en Mil, gik det Lapperi i Stykker. Saa var der ikke andet for ham at gøre end at tage sig Tid til at gøre Arbejdet ordentligt. Det gjorde han ved at skære en Stump Asketræ, pinde den ud i et Par tynde men sejge Splinter og binde dem fast sammen om Bruddet med en stærk Laksesnøre, som han altid havde hos sig. Men selv da var han klar over, at han maatte gaa forsigtigt og tage Hensyn til Lækagen, og det gik snart op for ham, at han ikke kunde naa hjem før længe efter Aftensmaden og længe efter at Lidey var kommen i Seng.

Da Maanen kom op slog hans kæmpemæssige, groteske Skygge Følge med ham, og den dansede hen over Sneen foran ham; men efterhaanden som Maanen steg paa den isblaa Himmel, blev Skyggen kortere og mere manérlig i sin Adfærd. Daves sled sig ihærdig fremefter altfor træt til at tænke, han morede sig med at betragte Skyggens Krumspring, det var ligesom om det var den, der frembragte en Del af den sprøde Musik, der kom fra hans Snesko.

Pludselig blev han vækket af sine tankeløse Drømme af en spøgelsesagtig Lyd, der drev henimod ham mellem Træerne. Det var et langt jamrende Hyl, der kildrede hans Haarrødder. Han kunde ikke sige, hvad det var,

men han kunde føle, at det ikke hidrørte fra Mennesker. Det kom ihvertfald fra et Sted, der laa mellem ham og hans Hjem, og han fremskyndte uvilkaarligt sine Skridt, mens han tænkte paa den pæne, opvarmede Hytte, der bød hans Kære skærmende Ly.

Saa lød det lange Hyl igen, nu var det nærmere, det var tydeligere og det dirrede. Dave havde hørt Ulve før i Labrador og ude i Vesten. Hvis han ikke havde været fuldkommen sikker paa, at Ulve slet ikke forekom i disse Egne af Landet, vilde han have svoret paa, at den Lyd, han hørte, var et Jagthyl fra en Flok Ulve. Men Tanken selv var urimelig. Han var imidlertid næppe bleven overbevist om dette, før Hylet lød en Gang til. Og Dave skiftede modstræbende Anskuelser. At det var Ulve, der skreg, var ikke alene muligt, det var ganske afgjort. Det fyldte ham med Forbitrelse, at disse graadige Røvere var trængt ind paa Egnen.

At Ulvene kom lige imod ham blev hurtig klart for Dave, hvis Øren var vel trænede til at opfatte Lyd, men samtidig var han af den Formening, at de var efter et Bytte. Han delte med Skovhuggerne fra Østen deres Foragt for Ulve, naar de ikke var i meget store Flokke, og han var hurtig klar over, at dette kun var en lille Flok. Han mente ikke, den vilde vove sig Ansigt til Ansigt med ham, men ikke destomindre erkendte han, at der var en fjern Mulighed for, at Ulvene var saa sultne, at de kunde glemme deres Frygt for Mennesker. Han tvivlede ikke paa, at hans Øxe i saa Fald vilde være et mere end tilstrækkeligt Vaaben. Men han havde morderlig travlt med at komme hjem, og han ønskede ikke at blive standset og tvunget til at slaas. Et Øjeblik tænkte han paa at dreje af gennem Skoven og holde sig langt væk fra disse natlige Røvere, men saa kom han til at

tænke paa, at hans Snesko ikke var sikre. Udenfor Stien maatte Sneen være meget blød, og der var Fare for, at Skoen igen skulde gaa itu. Der var heller ingen Mening i, at han skulde lade sig drive ud af sin Kurs af et Bundt vilde Køtere. Sneskoene afgjorde Sagen. Han bed Tænderne barskt sammen, klemte om Øksen og gik paa. Spektaklet fra Flokken var nu saa nær paa ham, at det ganske opslugte det øresønderrivende Raab paa „Far" der ellers vilde have naaet hans Øren. Der var en helt anden Tone over Hylene, saa Dave regnede ud, at Byttet maatte være i Sigte. Saa holdt Støjen pludselig op, paa et Par utaalmodige Bjæf nær.

„Hvad saa siden de er efter, har det forstukket sig," sagde Dave til sig selv, „og det i det gamle Skur," føjede han til, da han saa den lille ryddede Strimmel foran sig.

Da han nu var sikker paa, at Ulvene havde noget at beskæftige deres Opmærksomhed helt udelt med, krøb han lydløst fremefter lige i Kanten af Træerne. Han kiggede frem fra en hængende Skarntydegren og saa Taget af Hytten med den halvaabne Dør, der næsten var begravet i Sneen, mens Ulvene luskede snusende rundt om den et Par Alen fra den.

„De er bange for en Fælde," tænkte han med et bredt Smil, og bandede sit Uheld, at han ikke havde en Bøsse med.

„Af et Par af de tykke graa Pelse," tænkte han, „kunde der laves en udmærket Frakke til den lille derhjemme."

Der var seks Ulve, og de var store nok til at være ubehagelige for en Mand, der kun var bevæbnet med en Økse. Dave var glad over at der var noget, der holdt dem fra at vende deres Opmærksomhed mod ham. Han holdt Øje med dem et Par Minutter, saa besluttede han sig til at

gaa rundt om den anden Side af det ryddede for at undgaa Ubehageligheder.

Han trak sig tilbage saa stille som en Los. Hvor Skoven foroven var tyk, var Sneen blød, der var ingen Skal paa Overfladen og i Stedet for at knirke som ude paa Vejen, gav Sneen ikke anden Lyd under hans Trin end en Slags dæmpet Suk.

Han var allerede gaaet flere Skridt tilbage, da en Tanke pludselig steg op i ham. Hvorfor tøvede de Ulve saa længe med at krybe ind i den Hytte, naar deres Bytte virkelig var inden i den. Deres Frygt for en Fælde var ikke fuld tilstrækkelig til at forklare den Forsigtighed. Denne Tanke voldte ham et let Ubehag. Han vilde vende om og tage dem i Øjesyn igen, men saa fik hans Utaalmodighed igen Magten over ham. Mary og den lille ventede paa ham og holdt Udkig med ham hjemme. Han traadte igen et Par Skridt tilbage. Hvorfor i Alverden skulde han spilde sin Tid paa en Flok Ulve, der havde sat en Ræv til Vægs i det gamle Skur. Dave var sikker paa, det var en Ræv. Men — Nej — han kunde ikke befri sig for den Tanke, at hvis Flygtningen var en Ræv, eller et hvilket som helst andet Dyr i de nordøstlige Skove, vil seks forsultne Ulve ikke være mere end to Sekunder om at overvinde deres Mistanke og gaa ind efter det. Om det nu var en eller anden halvt ihjelsultet gammel Indianer, der arbejdede sig hjem til Nybygden efter Uheld paa Jagt og Fældesætning. Hvem det saa end var, var det en, der ikke havde Bøsse med sig, i modsat Fald vilde der have lydt Skud, før det var kommen saa vidt. Dave kunde se, at han maatte gaa tilbage og undersøge, hvad der var i Vejen. Men han var arrig over denne nye Forsinkelse. Han bandede Ulvene og den Indianer, der ikke kunde klare sig selv, han stjal sig tilbage til sit

Skjul bag Skarntyden og kiggede frem, ikke længere interesseret, men ærgerlig og arrig.

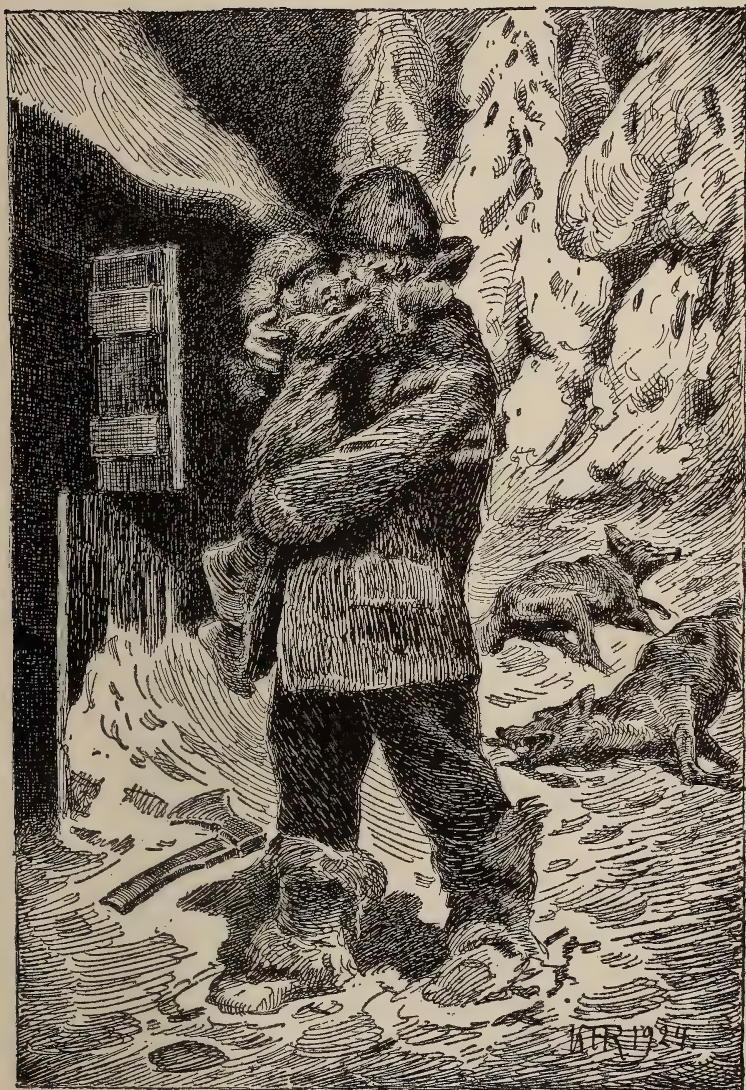
Ulvene sad nu paa deres Bagben rundt om Hyttens Dør. Denne usædvanlige Opførsel overbeviste ham om, at der var en Mand derinde. Naa, han kunde altsaa ikke slippe udenom at slaaes. Hans eneste Haab var, at Fyren indenfor var noget værd og selv havde noget at bemærke — det forbandede Asen! Dave løsnede sagte Bylten fra sin Skulder og kastede sin tykke Trøje for at give sine Arme friere Spillerum.

Det var netop i det Øjeblik da Føreren af Flokken besluttede sig til at kravle ind i Hytten.

Da Ulven havde faaet sit Hoved ind i den lave Aabning, greb Dave om sin Øxe, skød Skarntydegrenen til Side og gled ganske stille ud i det aabne Ryd. Han raabte ikke, han vilde netop om muligt komme uventet bag paa sine Modstandere, og han havde kun en Snes Skridt at gaa. De var saa optagne af deres Førers Bevægelser, at Dave var omtrent lige over dem, inden de lagde Mærke til hans Komme. Saa vendte de Hovederne. Tre af dem veg tilbage, forskrækkede over den høje, truende Skikkelse, men to af dem sprang løs paa ham og snappede efter hans Strube med deres aabne Gab. Den første fik det fulde Hug fra hans Øxe i Brystet og faldt sammen. Den anden undgik med Nød og næppe et Slag og trak sig forsigtig tilbage. Men saa kom inde fra Hyttens Mørke disse Skrig af vanvittig Rædsel.

Daves Hjerte var ved at standse sine Slag. Han genkendte Stemmen.

Den store Ulv var lige ved at trække sig baglæns tilbage, den drejede og snurrede sig rundt som en Fjeder, der gaar op, da den saa Dave bøjet over sig. Men det var for sent. Øksen faldt og skar dens Hofter igennem, den

Far — Aa Far, jeg troede virkelig aldrig, du var kommen —

strakte sig langs Jorden, mens dens vældige Kæber arbejdede konvulsivisk. Dave saa, at der ikke var Blod paa dens Snude, og hans eget Blod strømmede igen til hans Hjerte. Han var kommen, inden det var for sent. Skrigene indefra gik over i ynkelig Hulken.

Nu stod det flammende klart for Dave, hvad det var for en Dødsangst, Lidey havde gennemgaaet fra det første Hyl havde ramt hendes Øren. Hans Smerte forvandlede sig til rasende vild Hævntørst. Da han vendte sig med et hæst Brøl mod Resten af Flokken, følte han et varmt Aandepust i sin Nakke, og et Par Kløer snappede rasende efter ham et Par Tommer fra hans Strube. Angriberen sprang tilbage tidsnok til at undgaa et dødeligt Hug af Øksen, men i det samme sprang de tre andre til. En af dem fik et Strejfhug, der jog den snærrende bort, men de to andre var saa tæt paa, at der ikke var Tid for Dave til igen at sætte sig i Forsvar. Uvilkaarlig fejede han et stort Slag bagud med Skaftet af Øksen og ramte den ene af Angriberne i Bugen. Den fik ondt, blev forfærdet over den uventede Form for Gengældelse og samlede sig med et forskrækket Bjæf og stak af med Halen mellem Benene. I samme Øjeblik slap Dave Øksen og greb den anden Ulv i Struben med de bare Næver. Udyret var ikke vant til et Greb af en Haand, og kunde ikke tage sig i Agt for saadan Kampmaade, saa det slap meget daarligt fra det. Dave udstødte et Grynt af Raseri og Anstrengelse, klemte ubarmhjertig til, anspændte alle sine Kræfter, løftede det tunge Udyr op fra Jorden og slap det i et slyngende Kast. Dyret fløj sprællende og vridende sig gennem Luften og faldt ned paa sin Ryg ti Fod borte. Da det landede der, var alt hvad der hed Kamplyst gaaet af det. Før Dave igen kunde faa fat paa sin Økse, var det paa Benene og langt

væk i panisk Skræk efter sine tre tiloversblevne Fæller.

Dave aandede dybt efter sin Anstrængelse og den Strøm af Bevægelse, der endnu dirrede i hans Bryst; han vendte sig mod Døren til Hytten og kaldte:

„Lidey, Lidey," er du derinde.

„Far — Aa Far, jeg troede virkelig aldrig, du var kommen," klang en lille skælvende Stemme. Og Barnet krøb ud i Maaneskæret.

„Aah Far —" hulkede hun og skjulte sit lille Hoved mod hans Nakke, da han trykkede hende til sit Hjerte. „De var ved at æde mig, og jeg troede, at du aldrig kom, saalænge varede det, før du kom."

IV

Med Bylten paa sin Ryg og Lidey i sine Arme ilede Dave hjemad, al Træthed var som blæst bort. Hans første Ængstelse for Konen havde lagt sig noget, siden han havde faaet at vide, at hun sov, da Lidey gik fra hende. Han huskede paa, at en tung Søvn altid betød, at hendes Anfald var ovre. Han haabede paa, at Søvnen vilde vare til de naaede hjem, for hans Hjerte sank i ham ved Tanken om den Skræk, det vilde volde hende, om hun vaagnede og saa at Lidey ikke var der. Da de kom ud til Hjørnet af den ryddede Lod og saa, at alt var roligt ved Hytten, sagde Dave:

„Vi vil ikke fortælle Mor noget om det med Ulvene i Aften, min søde Pige. Det vil bare gøre hende forskrækket, og det kan hun ikke taale, naar hun er syg. Vi siger ikke noget om det før i Morgen."

„Næh," mumlede Lidey, „hun vilde blive forfærdelig angst." De var nu næsten halvvejs oppe ad Skrænten,

da der lød et forfærdet Raab. „Lidey, Lidey.“ Døren var slaaet op paa vid Gab, og Lampelyset strømmede ud i afmægtig Kamp med Maaneskæret, mens Mrs. Patton kom tilsyne i Døren. Hendes Ansigt var ligblegt af Skræk. Da hun saa Dave og den lille hastigt komme hen imod hende, tog hun sig til Hjertet med begge Hænder og drog et Lettelsens Suk; saa sank hun tilbage i en Stol, der stod ved Døren.

Dave slyngede sine Snesko fra sig med et behændigt Spark, traadte ind, smækkede Døren i og satte Lidey ned paa Moderens Skød med et Smil og et Kys.

„Hun var bare løbet ud for at tage imod mig,“ sagde han. Det var sandt, men det var alligevel misvisende.

„Men Barn dog, hvor du har kyst mig,“ sagde Konen mellem Smil og Taarer. Jeg vaagnede, Dave, og saa, at hun ikke var der, jeg blev helt fortumlet og kunde ikke forstaa det.“

Hun greb hans Haand, mens han ømt saa hende ind i hendes Øjne.

„Stakkels lille Mor,“ mumlede han. „Lidey siger, at du har haft en slem Tur igen.“

„Nu er jeg helt frisk igen Dave, nu du er kommen tilbage,“ svarede hun og trykkede hans Haand stærkt. Men i Himlens Navn Dave, hvordan har du baaret dig ad med at faa alt det Blod paa dine Bukser“

„Aah,“ sagde han i en let Tone. „Det betyder ingen Ting. Det skal jeg fortælle dig siden. Jeg er lige ved at dø af Sult. Lad os nu se at faa noget Mad hurtigst muligt, og saa give gamle Mester Sankte Claus en Lejlighed til at udmærke sig. Imorgen skal vi tre ha’e den mest storarteste Jul vi nogensinde har haft, her ude i Hytten.“

MRS. GAMMIT OG PINDSVINENE

DET er ikke for at laane Deres Gevær, at jeg kommer, Mr. Barron, men det er fordi jeg gerne vilde høre Deres Mening ...

Det var sjældent, Mrs. Gammit viste sig i Landskabet, men naar hun saa dukkede op, gik hun lige løs paa det, baade i sine Bevægelser og sin Tale. Joe Barron vendte sig og sagde Goddag, han havde ikke set hende i mere end en Maaned, men han blev ikke overrasket ved hendes Tilsynekomst.

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, ligesom Geværet, hvis De havde Brug for det, Mrs. Gammit, og saa for Resten Goddag og velkommen. Men var det ikke bedst, De kom indenfor og satte Dem, saa De kunde blive en Smule kølet af, jeg synes ikke, vi skal sidde og snakke herude i den bagende Sol.“

Mrs. Gammit tog Plads paa den yderste Ende af Bænken, lige inden for Køkkendøren, saa tog hun sin lasede lyserøde Bomulds Sommerhat af og tørrede sit blussende Ansigt i Ærmet paa sin Calicos Bluse. Hendes korte stride Haar stod i uregelmæssige Totter over hendes vejrbidte Ansigt, hun havde travet over to Mil i Eftermiddagssol, men hverken Heden eller Sveden kunde spores i hendes Paryk. Hendes Vært sad med Siden til paa Kanten af Bordet, saa han kunde svinge det ene Ben frit, og uden at lave Griseri i Køkkenet spytte ud gennem det aabne Vindue. Saa bed han et stort Stykke af en Rulle „black jack“ Tobak og var saa iøvrigt beredt til at

faa serveret de tvivlsomme Spørgsmaal, hun ikke kunde klare.

I Almindelighed satte Mrs. Gammit Næsen i Sky, det skulde understrege hendes ikke helt uberettigede Foragt for alle taabelige Omstændigheder, der gjorde Forsøg paa at komme hende paatværs. Ikke saaledes i Dag; hendes kraftige Træk var i overraskende Grad præget af Tvivl, af Usikkerhed, ja, man kunde næsten sige, af Ydmyghed. Sagen var den, at der paa hendes lille Ejendom ude i Vildnisset, var hændet noget, som hun til sin store Forbavselse ikke kunde forstaa. Lige til nu havde hun altid fundet en Forklaring, som idet mindste forekom hende selv indlysende, hvergang der var hændet hende noget ude i den tavse Urskov, som andre taabelige Mennesker syntes at betragte som mystisk. Væbnet med sin Selvtillid havde hun hidtil været i Stand til at byde enhver Situation Spidsen, og det paa en Maade, der fuldkommen tilfredsstillede hende selv, om end de evige Sandheder muligvis maatte have smilet ad det. Men nu paa det sidste var hun virkelig bleven „lammet".

Joe Barron sad og ventede med den Taalmodighed, som man træffer hos Udflytterfolkene og Indianerne, der ligesom Naturen selv ikke synes at regne med Begrebet Tid, selv om det alligevel nogenlunde lykkes dem at tage Tiden iagt. Mrs. Gammit sad og viftede sit ophedede Ansigt med sin Hat, medens hun grundede over Spørgsmaalet med to dybe Furer mellem sine Øjne. Der var en stor gul og sort Gedehams, der brummede forvildet mod Vinduesruden, fordi den ikke kunde slippe gennem den gennemsigtige Forhindring. Der var en lille graa Høne med en mægtig ludende rød Kam, der hoppede op paa Dørtærskelen og gav sig til at glo paa Mrs. Gammit med Undren og Misbilligelse og stak af for at advare Resten

af Flokken og fortælle dem, at der var et Fruentimmer i Nærheden. Det betød nemlig, at de ikke længere fik Lov til at pille Krummer op i Køkkenet, det var noget, de vidste ad Arvelighedens Vej, fordi deres Forfædre saa tidt var bleven „jaget“ ud af disse hellige Enemærker, af et Kvindfolk.

Naa, endelig tog Mrs. Gammit Ordet, det kneb lidt, for det var haardt for hende at spørge andre Folk om deres Mening.

„Jeg gør Regning paa, at De, Mr. Barron, kender mere til Kre'tur, der opholder sig i Skovene, end som at jeg gør,“ sagde hun, mens Haab og Tvivl paa samme Gang bævede i hendes Ord.

Skovhuggeren trak Øjenbrynene i Vejret af Forbavselse over det Spørgsmaal.

„Tja,“ sagde han, „det er jo nok muligt, at jeg burde, selv om jeg maaske ikke gør det, naar man gaar ud fra, at jeg har levet imellem dem hele mit Liv. Og er der noget, som at jeg kender, saa er det jo nok Skovene og alt, hvad dertil hører.“

„Ja ikkesandt, De *burde* kende mere til dem end jeg,“ samstemmede Mrs. Gammit med en lidt streng Betoning, der kunde synes at tilføje: „og det vil jeg alvorlig raade Dem til at vise, at De gør.“ Hun kneb Læberne sammen og gav sig igen til at vifte sig, mens hendes Tanker øjensynlig var langt borte.

„Jeg vil da haabe, at det ikke er nogen *alvorlig* Forlegenhed, De er kommet ud i,“ forsøgte hendes Vært, i den elskværdige Hensigt at hjælpe hende med at befri sin Sjæl for den Byrde, den bar paa.

Men som det Mandfolk, han var, anslog han naturligvis den forkerte Melodi.

„De tror da vel ikke, jeg har travet over to Mil gen-

nem Skoven i denne Varme for at spørge Dem, Mr. Barron, om Deres Mening, hvis det ikke drejede sig om noget alvorligt,“ sagde hun arrigt. Og hun begyndte saa smaat at fortryde, at hun overhovedet var kommet. Mandfolk forstod sig heller aldrig nogensinde paa nogetsomhelst.

Skovhuggeren strøg sig let over Hagen med sin Haand, da han fik den hvasse Salut. Han maatte skjule et svagt Smil, der kippede i hans Mundvige.

„Det ligner Fruentimmerne at blive arrige over ingen Verdens Ting,“ tænkte han. „Det lyder saa kønt, saa venligt og saa hyggeligt, gør det.“ Men da han altid var taalmodig overfor det svage Køn, sagde han det ikke højt, tværtimod han svarede i en venlig beroligende Tone.

„Hvis det forholder sig saadan, Mrs. Gammit, saa er jeg stolt over, at De har henvendt Dem til mig i den Anledning. Det kunde jo maaske være, at jeg kunde have Magt til at hjælpe Dem. Hvad er det, der er i Vejen?“

Mrs. Gammit forklarede sin Bekymring i et Udbrud af Lettelse.

„Det er disse hersens Æg,“ sagde hun med dyb Varme i Stemmen. „I nu snart en Maaned har jeg mistet hver eneste et, saa hurtig som Hønsene kan lægge dem. Og hvad jeg saa end gør, er det mig ikke muligt at regne ud, hvad der stikker bag ved det.“

Nu var Mrs. Gammit naaet saa vidt, at hun havde bedt om et godt Raad, og hendes vejrbidte Ansigt udtrykte virkelig for en Gangs Skyld Forventning og Haab. Hvis Forholdene havde været helt anderledes, kunde Mrs. Gammit maaske have lært at søge Støtte hos en Mand, under Forudsætning af, at han tog sig godt i Vare for at have en anden Mening end hun.

„Er det Æg —“ sagde Skovhuggeren. Det kan jo ikke

nægtes, at hans Deltagelse og Interesse blev en lille Smule slappede. „Naa — ja, saa maa vi jo prøve paa straks at gribe Ondet ved Rødderne. Er de nu ogsaa ganske bombesikker paa, at Hønsene virkelig ogsaa har lagt de Æg, som at De altsaa ikke har faaet. Det maa vi først være klare over.“

Mrs. Gammit stirrede.

„Anser De mig maaske for at være „Indiot“, spurgte hun.

„Næh — det kunde aldrig nogensinde falde mig ind,“ svarede hendes Vært hurtigt og venligt.

Den fornærmede Dame vilde ikke straks lade ham slippe. „Naa ikke, jeg var ligeved at tro, at De gjorde det,“ sagde hun.

Skovhuggeren protesterede. „Det er noget som at hver eneste Menneske véd, at det, som at De ikke kender til, det er noget, som at der ingen Mennesker er, der kender.“

„Naa,“ sagde hun meget formildet — „det er nu lige vel meget sagt, Mr. Barron. Men jeg tror ogsaa selv, at jeg har nogen Forstand paa det hele. Jeg mente ogsaa selv, at disse hersens Høns lige pludselig var holdt op med at lægge. Derfor gav jeg mig til at iagttage dem, — men der var ikke noget i Vejen med det, de laa godt deres Æg. Naar jeg bare har Tid til at staa ved Siden af dem og passe paa, saa ligger de og saa kan jeg faa saa mange Æg, at jeg ikke ved, hvad jeg skal bruge dem til. Men hænger jeg ikke lige over dem, saa er der ikke et Æg. Nu vil De vel ikke prøve paa at faa mig til at tro, at en Høne skulde holde op og ligge Æg, fordi det passer hende, at der skal staa en og strække Haanden ud efter Ægget, naar hun overhovedet skal ligge Æg?“

„Der er mange Høns, der kan faa den daarlige Vane,

at de vil æde deres egne Æg," sagde Skovhuggeren og spyttede tankefuldt gennem det aabne Vindue. Der sad en Kat og solede sig paa en Bjælke udenfor, den for arrigt op og gloede til Vinduet med sine grønne Øjne og pilede af Sted for at rense sin tilsmudsede Pels.

„Det gør mine Høns ikke," sagde Mrs. Gammit med Bestemthed. „Det troede jeg ogsaa. Og derfor skjulte jeg mig og passede paa. Men der er ikke en imellem dem, der finder paa saadan unaturlige Kunster. Naar de har lagt et Æg, saa hopper de af, kagler og løber ned, som at de skal." Og hun rystede Hovedet, som om hun helt opgav Haabet om at faa Klarhed paa det, hun vilde vide. „Næh, har De ikke andet end det at foreslaa, saa er det vist ligesaa godt, jeg ser at komme hjemad."

„Jo, ser De, det var lige saadan bare en Slags Rydning af Underskoven, forstaar De, for at faa et Vy over Situationen," forklarede Barron. „Nu kan jeg virkelig fortælle Dem noget om det. For det første kan det være en Væsel, de er saa snedige, saa hurtige og saa frække, at jeg vædder ti mod én paa, det er en Væsel. Den maa De tage i en Fælde. For det andet — hvis det nu ikke skulde være en Væsel, saa kan det være en Ræv, en morderlig durkdreven Rad af en Ræv, den kan De faa ikke saa lidt Besvær med at faa fat paa. Og for det tredie — og det sidste, hvis det hverken er en Væsel eller en Ræv, saa er det nødt til og skal være en ganske særlig snedig Skunk, der i dette specielle Tilfælde gør sig den Ulejlighed at optræde med Forsigtighed. Jeg skal nemlig sige Dem, at i Almindelighed er en Skunk ikke forsigtig, den behøver det ganske simpelt ikke, for der er ikke mange, der gider gøre sig den Ulejlighed at være efter den. Men det kan hænde, at man tilfældigvis støder paa én, der er lige saa snu og durkdreven som en Væsel."

„Det er ingen af de Dyr, som at De her har nævnt," sagde Mrs. Gammit i et Tonefald, der røbede en saare ringe Mening om hendes Værts Klogskab og Forstand paa Dyreliv i Skoven. „Jeg har *selv* haft Mistanke til Væsler og Ræve og Murmeldyr, men jeg har ikke fundet noget omkring paa Stedet, der kunde tyde paa, at de havde været der. Og hvad Skunkdyr angaar, saa har jeg da en Næse midt i Ansigtet."

Og for at understrege sine Ord, snøftede Mrs. Gammit demonstrativt.

„Naturligvis har De Næse, og en pæn Næse ogsaa," svarede Skovhuggeren diplomatisk. „Men der er alligevel en Ting, som at De altsaa ikke véd anbelangende Skunkdyr, og det er, at naar de er ude for at lave Fortræd, saa er det netop paa Tider, hvor at man ikke kan lugte dem. Det maa vi aldrig glemme, og stadig have i Erindring."

Mrs. Gammit saa op paa ham med nogen Mistænksomhed. „Er det virkelig Tilfældet?" spurgte hun gravalvorligt.

„Lige saa sandt som et Evangelium," svarede Barron. „En Skunk lugter ikke, uden naar den selv vil."

„Godt," sagde hun. „Jeg tror nu alligevel ikke, det er Skunkdyr. Enten der nu er Lugt ved dem eller ikke, saa har jeg en Fornemmelse i mine Knogler af, at Skunkdyr, det er det ikke."

Skovhuggeren blev lidt ærgerlig. Saa urimelig stædig havde han dog ikke troet, at hun var, og han begyndte næsten at tro, at han kunde have overvurderet hendes gode Hoved.

„Saa giver jeg op, Mrs. Gammit," sagde han, og man kunde se paa ham, at han havde tabt enhver Interesse for Spørgsmaalet.

Men det passede aldeles ikke hans Gæst. Nu begyndte hun at anslaa en fredelig Tone. Hun bøjede sig forover med et næsten overtalende Udtryk i sit Ansigt og mumlede:

„Jeg har selv haft mine Tanker om, hvad det *kunde* være, læg Mærke til, jeg siger ikke, at det *er* det, men bare, at det *kunde* være . . ."

Og saa gjorde hun en dramatisk Pause.

„Kunde være hvad?" spurgte Mr. Barron. Nu begyndte han igen at interessere sig for Sagen.

„Pindsvin — " foreslog Mrs. Gammit med et pludselig triumferende Smil.

Joe Barron sagde ikke noget, han smilede heller ikke. Men der var noget i hans Taushed, der bevirkede, at Mrs. Gammit blev ubehagelig tilmode.

„Hvorfor kan det ikke være Pindsvin?" spurgte hun, og hendes Ansigt blev igen meget strængt.

„Tja," svarede Barron, „det kunde jo være Pindsvin, som at der der tog de Æg fra Dem. Mrs. Gammit, det kunde endelig ogsaa være Humlebier. Men det er ikke meget sandsynligt."

Mrs. Gammit fnøs ved den sarkastiske Bemærkning.

„De vil maaske være saa venlig," snærrede hun, „at fortælle mig, hvorfor det er umuligt, at det kan være Pindsvin. I Gaar saa jeg et stort Pindsvin bag min Lade, og det er mere end jeg kan sige om de Væsler og Ræve og Skunkdyr, som at De holder saa fast paa, Mr. Barron!"

„Det er jo ikke givet, at et Pindsvin er ude efter Æg, fordi det befinder sig bag ved en Lade," sagde Skovhuggeren. „Desuden spiser Pindsvin aldeles ikke Æg. Den Slags Fødemidler har han aldeles slet ikke de rigtige Tænder til. Han skal ha'e noget, han kan gnave i, noget

det er solidt, til at tage og føle paa. Han foretrækker ubetinget en frisk Gren af en ung Gran, selv om det naturligvis bevirker, at hans Kød bliver noget stramt. Næh, Mrs. Gammet, De kan tro mig paa mit Ord, Pindsvin er det ikke, som at der stjæler Deres Æg fra Dem af. Og jo mere jeg tænker paa det, desto sikrere bliver jeg paa, at det er en Væsel. Naar Væsler først faar Smag paa at suge Æg, bliver de morderligt durkdrevne til at skaffe sig fat i dem. De maa være morderlig „smart", kan jeg hilse og sige Dem, hvis De skal fange saadan en Hertug i en Fælde."

Medens Barron fremførte sine Argumenter, var imidlertid hans krænkede og stædige Tilhører blevet fuldstændig overbevist om Rigtigheden af sine egne Resultater. Det var Barrons Ironi, der havde bevirket den endelige Afgørelse af Spørgsmaalet. Nu *vidste* hun, at hun havde haft fuldkommen Ret i sin Mistanke til Pindsvinene. Og dermed var hendes Fornærmelse lige som blæst bort. Det er saadan en dejlig Følelse at være sikker i sin Sag. Derfor faldt det hende ikke ind at rive Mr. Barron hans Uvidenhed i Næsen, tværtimod, hun lod, som om hun var overbevist, ikke mindst, fordi hun jo alligevel havde Brug for hans Anvisninger, naar hun skulde sætte Fælder for de formastelige Pindsvin.

„Tja, Mr. Barron," sagde hun med en Mine som en, der tog sit Nederlag med Anstand, „forudsat at De nu har Ret, og De *skulde* jo vide Besked om de Dele, hvordan vilde *De* saa bære Dem ad med at fange disse hersens Væseler?"

Denne pludselige milde og venlige „Ræsonerlighed" gjorde et behageligt Indtryk paa Skovhuggeren, og endnu en Gang blev han interesseret i Spørgsmaalet.

„Det er noget, som at jeg nok tror, vi kan faa arran-

geret," sagde han hjerteligt og tillidsfuldt. „De skal faa mine tre smaa Ilderfælder. De kan jo nok finde nogen Huller bag ved Laden eller op ad den, eller hvor Hønsene nu ellers har deres Reder."

„Selvfølgelig," svarede Mrs. Gammit. „Tyvene kommer jo ikke ind ad Hoveddøren lige under Næsen paa mig — vel?"

„Nej, naturligvis," indrømmede Skovhuggeren. „Altsaa, De sætter bare disse her Fælder i tre af de Huller, et godt Stykke under Grunden og godt ude af Vejen. De skal ikke prøve paa at sætte Madding for dem, Mosjø Væsel bliver bare mistroisk overfor saadan noget. Næh, De skal bare sprede lidt Straa over dem, noget Strøelse eller saadan Ragelse, saa det ser ud, som om det var ganske naturligt altsammen. Gør De bare det, Mrs. Gammit, saa skal De nok se De faar fat i Tyveknægten. Nu skal jeg straks hente Fælderne og vise Dem, hvordan De skal stille dem op."

Mrs. Gammit vandrede af med tre Staal-Fælder under Armen. Hun hviskede stille hen for sig.

„Javel, Joe Barron, og Du kan være vis paa, jeg skal vise dig den Tyveknægt, og han skal have Pigge over hele Kroppen, som ingen Væsel nogensinde har gaaet rundt og baaret paa. Det kan Du rolig være forvisset om."

Da Mrs. Gammit kom hjem, blev hun modtaget med en uhyre Opstandelse i Hønsegaarden. De kaglede allesammen, som om de var forrykte, strakte Hals og kiggede over mod Skuret, som om de havde set et Spøgelse derinde. Mrs. Gammit styrtede til for at se, hvad der var Aarsagen til den Halløj. Skuret var tomt, men uden for en af Rederne laa et maset Æg og en betydelig Bunke afrevne Fjer viste hende, at der havde været er Skærmyd-

sel af en eller anden Art. Mrs. Gammit blev vred, men hun var tillige nysgerrig efter at se, hvilken en af Hønsene det var, der havde lidt det konstaterede Tab, og hun samlede Fjerene op og undersøgte dem med et ransagende Blik.

„Ih, men Gud dog,“ udraabte hun, „det er virkelig den gamle Hane, det kan nok være, han har slaaet et Slag for det Æg. Sikken et Held, at han ikke har faaet Bælgen fuld af Pigge.“

Og saa løb hun for maaske den hundrede Gang om bag ved Laden, rigtig med Brask og Bram i det Haab at komme over sin Fjende. Selvfølgelig kom hun ikke over noget som helst, som den moderlige Natur havde udrustet med det, der bare havde en fjern Lighed med Øjne eller Øren. I et Skovkirsebærtræ sad der en Spottefugl og skreg haanende ad hende. Bevæge sig ubemærket var en af de Ting, som Mrs. Gammit ikke lettelig kunde præstere. Hun stirrede udfordrende omkring sig, og hendes Blik faldt paa et mørkt busket Væsen, i Toppen af en gammel Skræppe paa den anden Side af Gærdet. Den saa ikke ud til at kere sig om hendes noget demonstrative Tilstedeværelse, den passede sine egne Sager og kravlede op paa en høj Gren, mens den efter Sædvane gnavede de unge Skud, hvor den kom forbi.

Mrs. Gammit brød ud i en voldsom Latter. „Hvad sagde ikke jeg. Jeg har jo hele Tiden vidst, at det *var* et Pindsvin,“ raabte hun sejrsstolt, som om Joe Barron kunde have hørt det to Mil gennem Skoven. Hendes Ansigt blussede af pludseligt Raseri, da hun fæstede sit Blik paa det uforstyrrelige Dyr, paa Stilken oven over hende, hun greb en Sten saa stor som hendes egen knyttede Haand og kastede den efter Dyret med Anspændelsen af alle sine Kræfter.

Det vilde hun aldrig have gjort i et roligere Øjeblik — ikke fordi, det var udannet at kaste med Sten, men fordi hun havde en paa Erfaring grundet Vished om, at en Sten som hun kastede, vilde ramme alt mulig andet end det, hun sigtede paa. Hvad der skete, indebar heller ikke nogen Foranledning for hende til paa det Punkt at ændre Anskuelser. Stenen ramte ikke Pindsvinet, den bevirkede ikke en Gang, at det et eneste Øjeblik vendte sin Opmærksomhed bort fra de unge Skud paa Skræppen. Tvertimod, den ramte en lav Gren paa den anden Side af Planten og sprang med fuld Kraft tilbage paa Mrs. Gammits Tæer.

Den gode Dame udstødte et hæst Skrig af Overraskelse og Smerte og sprang tilbage, mens hun dansede Krigsdans med den ene Fod i sin Haand. Det var et skarpt Slag, der ganske bragte hende fra Koncepterne. Smerten fortog sig, men hendes Raseri tog til, Pindsvinet sad nu og saa ned paa hende i mild Undren over hendes uforklarlige roterende Bevægelser. Hun gloede arrigt op til Dyret, og de graa Børster paa hendes Hoved saa ud, som om de havde rejst sig og stod lige ret op.

„Du bilder dig vist ind, du er en hel Karl," hvislede hun mellem Tænderne, men du kan tro, jeg skal ordne dig. Du kan bare vente. Og hun snurrede rundt og stolprede tilbage til Huset. Den store brune Tepotte stod inde paa Komfuret, hvor den havde staaet siden Frokost, med et Bryg saa rustrødt og bitterstærkt, at man kunde garve et Elsdyrsskind med det. Og det var først efter at hun havde varmet det igen og sat fem Kopper tillivs, sødet med Sirup, at hun nogenlunde igen fik Herredømmet over sig selv.

Samme Aften satte Mrs. Gammit Fælderne efter Skovhuggerens Anordning, mens Solen gik ned og blegnede

hen i blege violette Skyer over den lille Stump Græsmark og de to Koklokker klang med deres bløde Gonggongklang fra Kanten af Mosen, hvor den svage Taagedunst spredte sig over Elletrunterne. Mellem de massive Bjælker, der dannede Grunden i Laden, var der Aabninger nok, nogen af dem endogsaa store nok til en Bjørn, at sige en meget lille og meget afmagret Bjørn. Hun valgte tre af disse, der efter hendes Opfattelse særlig maatte være egnede til at passe et Pindsvins Smag. Der anbragte hun Fælderne, bandt dem fast og dækkede dem let med et tyndt Dække Skrabsammen, og da det altsammen var i Orden mumlede hun hen for sig: „nu ser det altsammen saa naturligt ud som dertil.“ Da hun saa var færdig med sine smaa Aftennuslerier, gik hun i Seng og faldt i Søvn i den rolige Forvisning, at hendes Fælder den næste Morgen vilde være fulde af Pindsvin.

Hun havde en god Samvittighed, og hendes Mave var i Orden, saa tiltrods for den stærke The sov hun en fast og sund Søvn. Ikke destomindre hændte det ved Daggry i den Time, hvor Drøm og Virkelighed plejer at flyde sammen, at en underlig Lyd fra Gaarden ramte hendes Øren. Hun snøftede utaalmodigt og satte sig op i Sengen. Var det muligt, at et velviligt Væsen af Nattens Hærskare havde indfundet sig for at save Brænde for hende ude i Gaarden. Det kunde lyde saadan. Men den Forklaring slap hun straks. Hun gned sine Øjne med begge Hænder og krøb hen til Vinduet for at kigge ud.

Maanen sad klar og rund paa Himlen, den skinnede over Taget paa Laden, og der hvilede et hvidt Trylleskær over Gaardspladsen. Midt i Skæret sad to store Pindsvin sammenkrøbne og gnavede paa en lille Tønde af Træ. I Stilheden gav deres ivrige Tænders Gnaven i

det haarde Træ en kraftig Genlyd, og ude fra Marken klang Koklokkernes Tonk-Tonk, mens Køerne løftede deres Hoveder for at lytte.

Tønden var en ganske fortræffelig Tønde, og Mrs. Gammit blev meget vred, da hun saa, at den blev fortæret. Der havde været saltede Sild i den, og det var hendes Mening, naar hun havde faaet den renset for Fiskelugten, at anvende den til at stuve sit Vintersmør hen i. Hun vidste ikke, at det var dens salte Smag, der voldte, at Pindsvinene gnavede i den, men hun drog hurtig den Slutning, at deres eneste Formaal var at drille og forfølge hende.

„Vil I se, I rubber jer," raabte hun, rev sin Natkappe af og viftede vanvittigt med den. Men de smaa Dyr havde altfor travlt til at lægge Mærke til hende. Det eneste Tegn, de gav fra sig til Vidnesbyrd om, at de havde hørt hende, var det, at de rejste deres Pigge ret op og ned, saa at de med et kom til at se dobbelt saa store ud, som de virkelig var.

Mrs. Gammit havde en sikker Følelse af, at der blev øvet Uret imod hende, hun vendte sig og løb ned ad Trappen, mens hun mumlede. „Først tager de mine Æg, nu er de i Lag med min lille Tønde, Vorherre maa vide, hvad det næste bliver, de lægger ud efter." Saa vaagnede hendes ubændige Aand til Daad, og hun føjede ilsomt til: „Men der skal ikke blive noget, som at der hedder det næste, det skal jeg love for." Og hun saa sig om efter Kosteskaftet.

Selvfølgelig, nu i det Øjeblik, hvor der var allermest Brug for den, stod denne højst nyttige Genstand ikke paa det Sted, hvor den rettelig burde have staaet, nemlig ved Siden af Stumtjeneren, men da hun ikke havde Stunder til at lede efter den, greb Mrs. Gammit Kartoffel-

knuseren og styrtede ud i Maaneskinnet med et gurglende Brøl, besluttet paa at frelse sin Sildetønde.

Hun saa skrækindjagende nok ud, da hun stormede frem over Gaardspladsen, og under almindelige Omstændigheder vilde Pindsvinene vel nok være stukket af. Men naar et Pindsvin har fundet noget, som det virkelig holder af at spise, saa er dets Mod hævet over enhver Dadel, og disse to Pindsvin syntes nu, at den Sildetønde var noget af det dejligste, de nogensinde havde sat Tand i. De holdt et Øjeblik op at gnave og vendte deres smaa blinkende Øjne mod Mrs. Gammit med en dump Udfordring.

Det var aldeles ikke det, hun havde ventet, og derfor gik noget af Voldsomheden af hendes Angreb. Havde det været en Los, eller endogsaa en Bjørn, vilde hendes Mod ganske sikkert ikke have svigtet hende. Havde det været et Mandfolk, en Bandit, med Kniv i Haand og Mord skrevet i sine Øjne, vilde hun have kastet sig over ham med et Raseri, der havde ladet haant om enhver Fare. Men det var noget helt andet med Pindsvinene. Hun syntes, der var noget mystisk ved dem. Hun troede fuldt og fast, at de kunde afskyde deres Pigge mod hende, som Pile fra en Bue, paa en Afstand af en halv Snes Fod. Hun havde en svag Fornemmelse af, at hun blev skudt fuld af Pigge, som en Naalepude, derfor stoppede hun brat elleve Fod fra Dyrene, og slyngede sin Kartoffelknuser mod dem med en Energi, som gjaldt det Livet. Den røg lige over til Laden, og de to Pindsvin satte sig til at æde videre, mens hun hjælpeløst stod og stirrede paa dem. To store Taarer af Raseri fyldte hendes Øjne og trillede ned over hendes vejrbidte Kinder; hun traadte et Par Skridt tilbage og satte sig ned paa Savbukken for at overveje Situationen.

Mrs. Gammit vilde imidlertid ikke have været den Kvinde, hun var, hvis hun havde været i Stand til at erkende, at hun var bleven slaaet ud. Det varede kun meget faa Minutter, saa havde hendes Evne til altid at finde Udveje, igen staaet sin Prøve.

„Det er dog underligt", sagde hun tankefuldt, „at man aldrig nogensinde kan ramme det, man stritter efter. Men noget rammer man altid, det gør i det mindste *jeg*. Hvis jeg bare har nok at stritte med, og bliver ved at stritte, saa skal jeg nok ramme disse Pindsvin lige saa godt, som alt det andet, jeg rammer. Der er ikke noget overnaturligt ved Pindsvin, — af det jeg ved, — der gør det umuligt overhovedet at faa Ram paa dem."

Brændestablen stod tæt ved, og det Brænde, hun havde savet og kløvet til Køkkenbrug, havde netop de rigtig haandterlige Dimensioner. Hun tog sig godt i Agt for ikke at sigte, men forestillede sig at hun var i Færd med at rejse en ny Brændestabel i al Hastighed uden om det Sted, hvorfra den uforskammede Gnaven forstyrrede Nattens Stilhed. Det varede derfor heller ikke længe, inden en Skylle af det Kløvebrænde, der laa i Nærheden, regnede ned omkring Sildetønden.

Virkningen indtraadte øjeblikkeligt. Dyrene holdt op med at gnave, de kiggede sig omkring med urolige Miner, et Stykke Brænde faldt i Bunden af Tønden, og slog den ind, Pindsvinene retirerede, og betragtede den med vemodig Mistro. Et nyt Stykke traf den paa Siden, saa den dansede, som om der var Liv i den, og ramte et af Pindsvinene temmelig haardt over Nakken. De krigerske Pigge sænkede sig øjeblikkelig helt fladt henad Ryggen, Dyret vraltede af paa sine korte Ben og peb af Skræk; lige med et saa det saa lille og mørkladent ud, at det mindede om en vaad Høne. Mrs. Gammit smilede barskt.

„Nu begynder I nok at føle Jer lidt mindre hyggeligt tilmode," mumlede hun, og Brændestykkerne fløj raskere endnu fra hendes energifyldte Hænder. Der var Sandheden i Ære ikke mange af dem der fløj i den Retning, hun ønskede, men de faldt tæt nok i Nærheden af Sildetønden til at minde Pindsvinene om, at de havde Ærinde andetsteds hen. Den ene af dem — den, der var bleven ramt, havde ikke længer det ringeste Spor af Følelse for sin egen Værdighed, den gjorde sig saa lille, som bare muligt, og luskede af som en forkyst Rotte. Den anden, endnu ubesejret, krænket til det yderste, trak sig tilbage ganske langsom med Piggene strittende omkring sig. Brændestykkerne faldt tæt omkring det, men Mrs. Gammit var i den Grad fyldt af Sejrsstolthed, at hun endogsaa prøvede paa at tage Sigte, og derfor var der ikke en eneste af dem, der rørte Dyret. Endelig forsvandt det uden at give sig Hast, bag ved Laden.

Der var noget, der næsten lignede Beundring i det Blik, hvormed Mrs. Gammit ledsagede den bortdragende.

„Dig lader det altsaa ikke til at jeg har kyst noget videre," mumlede hun tørt. „Det er jo mulig, I nu gør mig den Fornøjelse at komme tilbage og gaa i mine Fælder. Men min gode Sildetønde skal I i hvert Fald ikke faa mere af, det skal jeg love Jer for." Og saa gik hun over Gaardspladsen for at komme hen til Tønden. En god Tønde kunde man ikke kalde den længere. Pindsvinene havde gnavet to store Huller i dens Sider, og Mrs. Gammits Kasteskyts havde slaaet Bunden itu paa den. Men hun bar alligevel demonstrativt de stakkels Rester af fordums Herlighed ind i Køkkenet. Lad gaa, at de kom til at tjene som Pindebrænde, Fødemidler for Fjenden skulde de i alle Tilfælde ikke være.

Den gode Dames Søvn blev ikke forstyrret mere den

Nat, og hun sov længere, end hun plejede. Da hun stod op, havde hun en daarlig Samvittighed overfor Køerne, der ude fra Marken brølede paa at blive malkede. Saa hørte hun en besynderlig Skrigen og Basken ude under Laden og styrtede ud for at se, hvad der var i Vejen. Hun nærede ingen Tvivl om, at de dumdristige Pindsvin var gaaet lige i Fælden.

Men nej, det var hverken Pindsvin, Væsel eller Ræv, det var til hendes Forfærdelse hendes gamle rødtoppede Høne, der nu laa flad ovenpaa Fælden, med udstrakte Vinger, udmattet af sin konvulsiviske Basken. Hun samlede den op, løsnede det dødssvangre Greb om dens Ben, og slængte den forbryderiske Fælde tværs gennem Laden med saadan en Voldsomhed, at den gik højt til Vejrs og styrtede ned i Svinetønden. Efter at hendes Følelser saaledes havde faaet Luft gav hun sig omhyggelig til at undersøge Rød-Tops saarede Ben, det var haabløst knust og maset.

„Det kommer du aldrig til at skrabe med mere," mumlede Mrs. Gammit deltagende. „Dit stakkels lille Kræ, dog er der ikke andet at gøre ved dig, end at lave dig i Stand til Spisekamret. Det var Skade, Jammerskade! Du var ellers saa flink til at lægge Æg, og saa ferm til at ruge Kyllinger." Saa bar hun det stakkels Offer hen til Huggeblokken, hvor hun plejede at kløve Brænde og med et blidt, men fast Hug skilte hun dets Hoved fra Kroppen.

En halv Time senere kom Mrs. Gammit tilbage fra Marken med en bredfuld Spand Mælk, saa hørte hun igen Bevægelse inde under Laden. Men hun vilde ikke skynde sig for ikke at spilde Mælken. Det venter nok til jeg kommer, hvad saa siden det er, mumlede hun filosofisk og gik videre ned i Kølekælderen med sin Mælk.

De krigerske Pigge sænkede sig øjeblikkelig helt fladt henad Ryggen — lige med et saa det saa lille og mørkladent ud, at det mindede om en vaad Høne.

Men saasnart hun havde sat Spanden fra sig vendte hun sig og lige rent ud sagt *løb* i sin Ivrighed. Den spættede Høne kaglede af lutter Forfængelighed, og da Mrs. Gammit kom forbi den Række Reder, der fyldte Skuret, saa hun et hvidt Æg ligge og skinne. Men hun standsede ikke en Gang for at tage det op.

Da hun traadte ind i Laden, løb et lille gulbrunt Dyr lige mod hende med saadan en Ilsomhed, at hun et Øjeblik veg tilbage. Det havde en skarp trekantet Snude og vilde Øjne, der næsten skød Gnister. Et Øjeblik efter sprang hun løs paa det med et Udbrud af Krænkelse over dets Dristighed og sparkede efter det. Sparket ramte Luften, men det lod alligevel til, at den noget omfangsrige Fod havde gjort et vist Indtryk paa det dristige, lille Asen, det smuttede ned som en slikkende Flamme under Ladens Grundbjælker. Da hun et Øjeblik senere gik hen for at se til den anden af Fælderne spang et andet vævert, gulligt Væsen, der var større endnu end det første, op imod hende med et væmmeligt Skrig, og havde nær revet hende i Ansigtet. Men til alt Held for hende, var det fastholdt i Fælden ved begge Bagbenene, og sank kraftesløst tilbage.

Mrs. Gammit gav sig i sit Raseri til at sparke til det, som det laa der krybende og hvislende som en Snog. Hun fik naturligvis ikke Ram paa det, men det fik derimod Ram paa hende. Med aldrig fejlende Sigte huggede det sine Tænder ned i hendes tunge Oxehuds Sko og bed dybt ind i det sejge Læder. Mrs. Gammit blev forbløffet og vilde træde et Skridt tilbage, men i Stedet satte hun sig paa sin Bagdel med et Vræl. Hendes kraftige Underekstremiteter stod ret op i Luften, mens hendes Skørter røg op over Hovedet paa hende og gjorde hende ganske fortumlet. Væselen holdt imidlertid fast med sine Tænder

i hendes Sko, saa der var noget, der maatte springe. Dette noget blev Snoren, der holdt Fælden fast, den sprang under det pludselige Pres, saa Fælde og Væsel i broderlig Forening røg hen over Mrs. Gammits Hoved, mens hun laa hen ad Jorden. De landede ovre mod Væggen i Grisestien, og Grisen begyndte at skrige som om den havde en Kniv i Halsen.

Mrs. Gammit kom paa Benene, rystede sine Skørter og saa sig om for at forvisse sig om, hvorvidt Livet i Naturen havde betragtet hendes uforsvarlige Blottelser. Men øjensynlig var der ingen, der havde lagt Mærke til noget. Det trøstede hende ikke lidet, og hun gav sig nu til at tage sin ækle, lille Modstander i Øjesyn. Væselen laa bedøvet og saa ud, som om den var død. Men hun havde ikke i Sinde at lade sig narre af det ydre Skin, derfor fik hun fat i en Høtyv og samlede Fælde og Væsel op, bar dem ud til Regnvandstønden paa Hjørnet af Huset og lod dem i skøn Forening plumpe ned i Vandet. Der kom igen Liv i den lille gule Krop, da den plumpede ned i det kolde Vand, og den begyndte at vride sig paa Bunden af Tønden. Mrs. Gammit stod og betragtede den, og der rejste sig en Tvivl i hendes Sind. Var det muligt, at Joe Barron havde haft Ret? Var det, naar alt kom til alt, Væseler, der tog hendes Æg fra hende. Men hun slap den Tanke med det samme. Der var Grænser for, hvad Joe Barron vidste Besked om. Og det var ganske uomtvistelig, at de bevidste Pindsvin var der og generede hende ustandseligt med deres Uforskammethed: Væseler — hvor kunde nogen tro det!

„Det var ikke dig, jeg var ude efter," mumlede hun med sin sædvanlige Paastaaelighed, henvendt til det nu ubevægelige Kryb paa Bunden af Regntønden. „Det var disse forbistrede Pindsvin, der tager mine Æg. Men du

9*

er ogsaa en skidt Knægt, og jeg er glad ved at se dig der, hvor du ikke længere kan gøre Ulykker."

Heftig bevæget af Morgenens Oplevelser skyndte Mrs. Gammit sig at blive færdig med sit Morgenarbejde, og gav sig ikke Tid til at nyde nogen Frokost, saa nær som en fem, seks Kopper stærk The med „sødt" i. Saa fiskede hun Væselen op af Regntønden efter med Tilfredshed at have konstateret, at den i betryggende Grad var endelig afdød, og satte Fælden paa Plads under Laden. Den anden Fælde fandt hun efter langsommelig Søgen i Svinetruget. Hun var glad ved, at den forelaa i ubeskadiget Tilstand, gjorde den omhyggelig ren og lagde den til Side, for, naar Tiden kom, at levere den tilbage til dens Ejermand. Det kunde ikke falde hende ind at stille den op igen, ærlig talte havde hun mest Lyst til at splitte den ad, som et Offer til Mindet om den stakkels „Rød-Top".

„Der er virkelig ingen Mening i at bruge en Fælde, der gør sig Svinkeærinder ud efter Høns, til at fange Pindsvin i," brummede hun.

Den stille Sommermorgen gled, efter at saavidt var passeret, hen uden yderligere Begivenheder. Mrs. Gammit arbejdede i sin Have bag ved Huset, den varme sødlige Duft af Boghveden, der blomstrede ude paa Marken, trængte frem til hendes Næsebor, og Biernes Summen lød søvndyssende i hendes Øren, men mindst en Gang hver halve Time smed hun sit Hyppejern og løb ind i Laden for at se til sine Fælder. De fik imidlertid Lov til at være ganske uforstyrrede, saavel som Hønsene, der passede deres Næringsvej med saadan en Pligtfølelse, at Mrs. Gammit ved Aftentide kunde bære syv nylagte Æg ind i Køkkenet. Og da det blev Aften gav hverken Væseler eller Pindsvin nogetsomhelst Livstegn fra sig, hvad der i høj Grad undrede Mrs. Gam-

mit. Hun hørte til de impulsive Naturer, der venter, at alting skal ske paa én Gang. Da hun var færdig med at malke og havde spist sin ensomme, til Lejligheden afstemte Aftensmad, satte hun sig paa Køkkentrappen og gav sig med stor Omhu til at overveje Situationen.

Efter Samtalen med Joe Barron havde hun sat sig for, at hun vilde fange et Pindsvin i en af Fælderne, hvorved hun, i Overensstemmelse med sin specielle Form for Følgeslutninger, vilde blive sat i Stand til at overbevise den selvbevidste Skovhugger om, at Pindsvin ogsaa virkelig spiste Æg. Med Hensyn til Episoden med Væselen havde hun besluttet at fortie den, for at han ikke skulde annektere den som en Støtte for sine egne Anskuelser. Selv forklarede hun det factum, at hun havde været saa heldig at redde syv Æg, ved den Omstændighed, at hendes Jagt paa Væselen og alt det hermed forbundne Spektakel, havde gjort Pindsvinene forsigtige og sat dem paa deres Post. Naa — hun skulde nok give dem andet at tænke paa. Hun var forfærdelig utaalmodig og følte ikke den ringeste Lyst til at afvente, hvad den næste Morgen maatte byde, saa meget mere, som det var muligt, at den ikke vilde byde nogetsomhelst. Hun rejste sig efter en pludselig fattet Beslutning, hentede de afgnavede Rester af Sildetønden fra dens Skjul bag Køkkendøren og stablede dem op mod Muren lige under sit Sovekammervindue.

med, hvorfor hun bar sig saaledes ad. Men der dvælede

Til at begynde med var hun ikke selv helt paa det rene i hendes Sind et Minde om Sejren den foregaaende Nat, og hun var fuldstændig klar paa, at det var hendes dybeste Attraa at lokke Pindsvinene tilbage, saa hun kunde foretage sig et eller andet imod dem. Som det Kvindemenneske, hun var, gjaldt hendes første Tanke kogende

Vand. Det kunde iværksættes paa den virkningsfulde Maade, at hun satte sig til at vente, til Pindsvinene var helt optagne af at fortære Sildetønden, og saa give dem et Styrtebad af skoldende hedt Vand. Naar alt kom til alt var det af betydelig større Vigtighed for hende at besejre sine Fjender end at bevise et sølle Mandfolk, at det ogsaa virkelig var dem, der var hendes Fjender. Oprigtig talt, hvad brød hun sig om, hvad Joe Barron mente. Men saa greb Tvivlen hende igen. Hvis han nu virkelig havde Ret. Det var ikke nær saadan, at hun et Øjeblik vilde indrømme det, — men hun „*satte*“ bare, at han havde Ret. Var der nogen Mening i at hælde kogende Vand ned over disse Pindsvin og skolde alle Piggene af deres Ryg, hvis de nu virkelig ikke kom for at stjæle hendes Æg. Paa Bunden var Mrs. Gammit retsindig og godhjertet, og hun kom til det Resultat, at det var muligt, at den Fremgangsmaade var for grusom.

„Hvis det virkelig er Jer, der stjæler Æggene,“ mumlede hun tankefuldt, „saa er en Kedel kogende Vand ikke en Smule for meget til Jer, men hvis det kun er min gamle Sildetønde, I er ude efter, saa er det kogende Vand maaske nok en Kende for haard en Kur.“

Det endte med, at hun bestemte sig for en stor Peberbøsse af Tin med fuld Ladning.

Medens Mørket faldt paa, og Gaardspladsen laa helt i Skygge, sad Mrs. Gammit taalmodig og ubevægelig ved sit aabne Vindue. Maanen stod op, den syntes med Besvær at klatre ud af de fjerne Trætoppes Greb, det svage rhytmiske Aandedrag fra Vildnisset, der for et Øre, der kan opfatte, aldrig døer hen, selv om det er nok saa stille, gled i Natten over i en hemmelighedsfuld Hvisken, der tillige rummede skjulte Trusler, som den klare Dag aldrig rummer. Mrs. Gammit sad i sit Baghold, hun følte

det altsammen, hendes ivrige Ansigt blev blegt og højtideligt som en Marmorstatues. Maanelyset krøb ned over Tagene paa Lade, Raalænge og Skur, saa ned over Murene til Skyggen alene laa over Jordens Overflade. Endelig saa Mrs. Gammit gennem den sidste Hinde af Mørke to lavbenede, tætbyggede Smaavæsener, der i Ro og Mag nærmede sig omme fra Ladens udvendige Side.

Hun holdt Vejret — der var ingen Tvivl om, at det var Pindsvinene. De lod slet ikke til at have ringeste Mindelse af de Ubehageligheder, de havde udstaaet i Fortiden, de kom lige over Gaardspladsen op til Huset og gav sig straks til at gnaske i Sildetønden. I den stille Luft gav Lyden af deres ihærdige Gnaven et sælsomt Ekko.

Ganske stille, næsten uden mærkbar Bevægelse, listede Mrs. Gammit sin højre Haand med Peberbøssen ud over Kanten af Vindueskarmen. Pindsvinene saa ikke en Gang i Vejret, de var fuldkommen magtstjaalne af den Duft, der stod af Sildetønden. Mrs. Gammit var netop i Begreb med at vende Peberbøssen, da hun opdagede en tredie utydelig Skikkelse, der nærmede sig. Det standsede hendes Bevægelser. Den var større end et Pindsvin. Hun forholdt sig ganske stille og trak Vejret lydløst med aaben Mund. Nu var Maaneskæret naaet helt ned til Jorden, Skyggerne forsvandt, og hun saa en stor Vildkat, der listede sig frem for at undersøge, hvad det var, de to Pindsvin sad og aad.

Den ellers saa forsigtige Vild-Kat saa ud, som om den havde den Opfattelse, at her var Fred og ingen Fare, de to Ædedolke sad jo og larmede i den dybeste Tillidsfølelse. Hvis Mrs. Gammit bare havde bevæget en Muskel, vilde den have mærket hende, men som hun sad der, uden at røre sig, tog den hendes Hoved og Haand for

en eller anden uskadelig Fremtoning i Naturen. Vildkatten krøb ganske stilfærdig nærmere, og da den nærmede sig rejste Pindsvinene truende deres Pigge, til man ikke kunde se mere af deres Kroppe end deres stumpede smaa Snuder, der endnu havde travlt med Sildetønden. Katten gjorde Holdt et Par Alen fra dem, krummede sig sammen med vide, blanke Øjne og fnøs heftigt. Det forbavsede Mrs. Gammit i allerhøjeste Grad, at Pindsvinene ikke ufortøvet affyrede en Salve imod den og skød den Bælgen fuld af Pigge for dens Paatrængenhed.

Vildkatten derimod kendte Pindsvinene altfor nøje til at befrygte noget Angreb fra deres Side. Det eneste, der interesserede den var, hvad det var, de sad og aad. De syntes at nyde deres Maaltid i en ganske særlig høj Grad. Den krøb et Par Tommer nærmere og fik Færten af Sildetønden. Det var virkelig Fisk. Som en ægte Kat holdt den morderlig meget af Fisk, selv saltede Fisk. Den vovede sig igen forsigtigt fremad i det Haab, at Pindsvinene diskret vilde trække sig tilbage. Men i Stedet holdt de bare op at gnave, stak Snuderne ned mellem deres Forben, strakte sig paa Jorden og frembød et ubrudt Geled af Pigge, der vendte faretruende imod Katten.

Den store Kat standsede, ganske forbløffet, dens lille korte Hale, ikke mere end tre Tommer lang, dirrede af Harme. Den kunde ikke se, at Tønden var tom, men den kunde lugte den, og den trak Vejret med lydelig Hvæsen. Den var rasende over saadan at blive taget ved Næsen, og den vidste, at det vilde være skæbnesvangert at krybe nærmere og udsætte sig for et dødbringende Dask af Pindsvinenes skarpt væbnede Haler.

Men ingen vil nogensinde erfare, hvad Vildkatten i

sit Arrigskab *vilde* have foretaget, thi da saavidt var passeret, vandt Mrs. Gammits Utaalmodighed en Sejr over hendes Nysgerrighed. Med en sagte Bevægelse i Haandledet vendte hun Peberbøssen nedefter og rystede den svagt. Vildkattens Blik var lænkebundet til den utilgængelige Sildetønde, og den havde ikke Øje for noget andet. Men i det skarpe Maanelys saa Mrs. Gammit en fin Sky af Peber sænke sig nedefter i den stille Luft. Med ét tog Vildkatten sig til Snuden med sine Poter og blev ganske stiv, det saa ud, som om den kæmpede med en stærk indre Bevægelse, som det var den om at gøre at holde tilbage. Et Øjeblik efter gav den sig til at nyse paa det voldsomste og spytte som en rasende. Øjensynlig var den ikke alene meget forbitret, men ogsaa i aller højeste Grad overrasket. Mrs. Gammit var ved at blive kvalt af Latter, mens Katten laa og kløede sin Snude og sine Øjne med begge sine Poter. Men hun holdt Stand og blev ved med at drysse Peber ned i tætte Skyer. Saa eksploderede Vildkatten i et Anfald af Nysen, der næsten vendte Bunden i Vejret paa den, og drejede sig paa Flugt med et Hyl af Forfærdelse. Mens den sprang tværs over Gaarden saa den sig næppe videre omhyggeligt for, den tumlede lige mod en Trillebør, der væltede og slog den over Nakken. Et Øjeblik satte den rasende sine Kløer i Børen i den Tro, at det var et levende Væsen, der angreb den, saa kom den lidt til sig selv og pilede hen over Marken, nysende og spyttende mens den for frem.

Pindsvinene, der laa med Snuderne ned mod Jorden, havde foreløbigt undgaaet det snigende Angreb med Peberet som Kampvaaben. Nu naaede det dem tilsidst, Mrs. Gammit kunde tydelig se, hvorledes der gik en underlig Skælven over den fældede Lanserad af Pigge.

Der er en Ting, som Pindsvin aldrig nogensinde gør, og det er at rulle sig ud, naar der er Fare paafærde, men paa den anden Side er det umuligt paa en Gang at ligge sammenrullet og at nyse. De prøvede paa det af ærlig Villie, men tilsidst maatte de give Køb. Med et Smæk rullede den ene piggeklædte Kugle sig op og gav sig til at nyse paa det voldsomste. Den anden gennemgik den samme Proces, mens Mrs. Gammit lænede sig halvt ud ad Vinduet, knirkende og grinende af Henrykkelse. Men de smaa haardnakkede Pindsvin vilde ikke løbe deres Vej. De vendte sig meget langsomt og trak sig tilbage, ned i Gaarden, mens de gjorde Holdt for hver Fod, de fjernede sig, for at nyse. Taarerne strømmede ned ad Mrs. Gammits Kinder, mens hun sad og holdt Øje med deres Tilbagetog, indtil pludselig en lille Sky af det svævende Peber ogsaa ramte hendes Næsebor og hun selv blev grebet af en kraftig Nysen. Det bidrog øjeblikkelig til at dæmpe hendes Munterhed, hendes Ansigt blev alvorligt, hun trak sig tilbage og smækkede Vinduet i med en krænket Mine.

„Jeg burde have vidst, at jeg risikerede at blive forkølet ved at sidde ved et aabent Vindu om Natten," mumlede hun. Hun kiggede først ud, da hun var bleven Herre over den kildrende Fornemmelse i Næsen, saa var Pindsvinene væk, hun kunde ikke en Gang høre Ekkoet af deres Nysen fra det fjerne.

Dagene gik, og der viste sig hverken Væseler, Vildkatte eller Pindsvin paa Mrs. Gammits Lod, hver eneste Dag kunde hun gøre sikker Regning paa at sanke sin Høst af ganske nylagte Æg, og, da Ugen var ovre, syntes den gode Dame, at hun med frelst Samvittighed kunde gaa over til Joe Barron med Fælderne og belære ham om, hvor alvorligt han havde taget fejl.

„Mr. Barron,“ sagde hun og rakte ham de tre Fælder, „De skal ha’e mange Tak for Laan af de tre Fælder. Jeg vil bare gøre Dem opmærksom paa, at der er én af dem, som ikke duer.“

„Hvad er det for én?“ spurgte Skovhuggeren, mens han tog imod Fælderne.

„Jeg har mærket den med en Stump Sejlgarn,“ svarede Mrs. Gammit.

„Hvad er der i Vejen med den, jeg kan ikke se, den fejler noget,“ sagde Barron efter at have undersøgt den omhyggeligt.

„Den duer ikke, det kan De ta’e mit Ord for. Mere har jeg ikke at sige,“ sagde Mrs. Gammit. Hun blev ved sit.

„Tja, det maa jo være rigtigt, naar De siger det Mrs. Gammit,“ indrømmede Skovhuggeren galant. „Men de to andre var, som de skulde være. Hvad fangede De saa i dem?“

„En stor Væsel,“ sagde Mrs. Gammit og saa udfordrende paa ham.

Der gik et bredt Smil over Mr. Barrons Ansigt.

„Det tænkte jeg nok,“ sagde han — „jeg vidste, det maatte være en Væsel.“

„Og jeg vidste, at De vilde sige det med de selvsamme Ord,“ gav Mrs. Gammit ham igen. „Men De véd ikke det hele, Joe Barron, det var ikke en Væsel, der havde taget de Æg, vi talte om.“

„Hvad var det da?“ spurgte Skovhuggeren fuld af Mistro.

„Det var to store Pindsvin og en vældig stor Vildkat,“ svarede Mrs. Gammit triumferende.

„Fangede De dem paa fersk Gerning,“ spurgte Skovhuggeren, med et svagt Stænk af Ironi i Stemmen. Men Ironien gled fuldstændig af paa Mrs. Gammit. Hun op-

fattede Spørgsmaalet, som om det var ganske uskyldigt og berettiget.

„Paa fersk Gerning kan jeg ikke netop sige, jeg fangede dem," svarede hun. „Men de gik rundt og snusede, og for at give Dem en Lære, der kunde holde dem væk fra at stikke deres Næser i andre Folks Hønsereder, rystede jeg en lille Dosis Peber ud over dem. Jeg kan fortælle Dem, at de tog Vejen til Skoven med en saa forskrækkelig Nysen, at jeg troede, De havde hørt den helt her over. De vilde ha'e grinet Deres Mave itu, hvis De havde kunnet se dem stejle rundt. Siden den Dag har jeg faaet alle de Æg, jeg vilde ha'e, Mr. Barron. De skal ikke komme her og tale til mig om Væseler — saadan nogen skaldede smaa Rotter, dem er det saamænd ikke værd at tage den ringeste Notits af, ikke mere end af et Jordegern."

FÆLDEN I ELVEDYBET

OVERSAT AF HERMAN BENTE

VANDFALDENES tordnende Brøl og det lysere, men mere gennemtrængende Spektakel af Strømrasene døde omsider bort bag Skovens tætte Masser, efterhaanden som Barnes banede sig Vej ned gennem Dalen. Heden herinde i den blikstille Underskov, hvor Insekterne svirrede, var ikke til at holde ud, og han besluttede sig derfor til endnu engang at søge ud til Elvens Bredder, i Haab om at de ikke længere vilde være saa stejle, saa at han nogenlunde sikkert kunde passere langs med dem, hvor der dog var til at aande.

Han drejede derfor tilvenstre, og snart efter begyndte det at lysne forude i det grønne Skovdunkel. Blaa Himmel og gyldent Lys kom tilsyne, efterhaanden som Skoven tyndede ud, og nu saa han ogsaa et Glimt af stille Vand. Og da Underskoven var ualmindelig tæt paa dette Sted, trængte han sig kun forsigtigt fremad.

Pludselig sank Fødderne under ham, og Buskenes tætte Mur foran ham lænede sig over, som om et hæftigt Vindstød bøjede dem. Fortvivlet klamrede han sig med Hænderne til Krat og Grene paa begge Sider, men alting sank sammen med ham, og i et Kaos af Rødder og Jord og piskende Grene skred han nedover — til at begynde med syntes han, at det gik langsomt, for han fik Tid til at tænke mange Ting, medens Hjærtet hamrede i Halsen paa ham; men idet han saa foer ned igennem Buskene, der var hans lettere Ulykkesfæller i Faldet, og

medens han stadig klamrede sig til dem, han havde faaet fat i, plumpede han med Fødderne forrest ned i det mørke Vand. Vandet var dybt og koldt. Barnes faldt lige ned og forsvandt med et kvalt Gisp dybt under Overfladen. Med temmelig stor Kraft ramte hans Fødder en infiltret Masse, som gav efter og derpaa langsomt fjedrede ham op mod Overfladen igen. Da han fik Hovedet ovenfor midt i en Hvirvel af Skum og Løvværk og Stumper af forskelligt, slubrede han med aaben Mund Lungerne fulde af Luft. Men før han kunde faa klaret Øjne og Næsebor og komme lidt til sig selv, blev han trukket ned igen. Og med et Sting af Rædsel opdagede han, at han var fanget ved Foden.

Barnes var en kraftig og øvet Svømmer, og med et mægtigt Armtag naaede han ogsaa straks op til Overfladen og fik endogsaa Skuldrene ovenfor, men saa meget voldsommere blev han halvkvalt og fortvivlet trukket tilbage, før han fik Tid til at tømme Lungerne og snappe ny Luft. Dennegang slog hele Situationens Farefuldhed som et Lyn ned i hans forvirrede Bevidsthed, og i dette Shock tog han Fornuften fangen. Med en voldsom Viljesanspændelse standsede han sin Kæmpen imod og nøjedes med ved sagte Haandbevægelser at holde sig i oprejst Stilling. Og dennegang kom han kun langsomt op mod Overfladen og fik Hovedet helt fri af Vandet, Skum og Snavs og Løvkviste sydede omkring hans Mund paa smaa Bølger, og Sollyset dansede blindende for hans drivende Øjne, men han fik hentet sig ny Luft, inden han atter gik under.

Nu roede han varsomt med Hænderne og steg lidt efter op igen, idet han spredte Armene ud og derved opnaaede en vis usikker Ligevægt med Munden netop ovenover Vandet, naar han holdt Hovedet godt tilbagelænet.

Saaledes blev han liggende ganske stille, medens hans oprørte Sind og Vandets urolige Overflade atter dæmpedes noget.

Han laa i en dyb og stille Indbugtning af Elven, hvis Overflade kun svagt bevægedes af de indsugende Strømhvirvler. Nogle faa Meter længere ude strømmede Elven trægt forbi som om den var træt efter Vandfaldenes og Rasenes Tumulter. Paa den anden Side Elven skød en lille i Solen gyldentskinnende Sandbanke sig ud fra den skovdækkede Bred. Men saa langt som hans meget begrænsede Udsyn kunde skimte op og ned ad Elven, var der intet andet end tætte, udoverhængende Grene langs Bredderne. Meget forsigtigt, skønt Vandet derved alligevel skyllede hen over Munden paa ham, drejede han Hovedet og saa sig tilbage. Han saa kun, hvad han havde ventet at se, nemlig en høj, næsten lodret Skrænt med en Flænge af lys, friskblottet, rødlig Jord paa det Sted, hvor Brinken havde givet efter under hans Vægt.

Lige indenfor hans Rækkevidde laa halvt neddykket den tætte Top af en ung, nedfalden Poppel, hvis Rødder øjensynlig endnu hang fast ved Bredden. Forsigfigt greb han efter den og trak prøvende til, i Haab om at den maatte vise sig at være solid nok til, at han kunde hale sig ud, men istedetfor trak han den med sig. Og ved denne Forstyrrelse af Ligevægten sank han endnu engang ned under Overfladen.

Barnes var dybt skuffet, men han var nu fuldstændig Herre over sig selv. I Løbet af nogle faa Sekunder havde han atter indtaget den eneste Stilling, hvori han med nogen Bekvemmelighed kunde faa Vejret. Og da Solen nu ubarmhjertigt bagede ned paa hans Hoved, trak han omhyggeligt Poplens tætløvede Top hen i en saadan Stilling

at den skyggede over ham. Da nogle af Rødderne endnu hang fast i Skrænten, viste den ingen Tendens til at flyde bort og forsage ham i hans Knibe.

Barnes var en praktisk Skovmand, og efter en Smule Omtanke samt en forsigtig Undersøgelse med den frie Fod, blev han snart klar over, at den Fælde, hvori han var fanget, ikke kunde være andet end et Par krogede, indfiltrede Grene eller Rødder af et eller andet Træ, som ved en tidligere Nedstyrtning af Skrænten havde rammet sig fast paa Bunden af Vigen. I det mørke Dyb, hvor hans Fod blev holdt fast, kunde han i Tankerne se det altsammen fuldstændig klart for sig — de udblødte, grønbrune, slimede og ubønhørlige Tvege, som under hans Tyngde og Fart nedefter havde givet sig akkurat saa meget, at hans Fod kunde slippe ind og derpaa havde lukket sig om Ankelen som en Odderfælde. Han kunde føle dens Greb; det var ikke haardt, men ubevægeligt fast sluttede det sig om hans Ankelled. Og medens han tænkte sig om, trøstede han sig med, at hans usynlige Fælde havde vist en vis Eftergivenhed. Denne Elasticitet betød, at det, som holdt ham fast, enten maatte være et Par Grene, der var tynde nok til at lade sig bøje en Smule, eller at det sunkne Træ maatte være ret lille og ikke altfor ubevægelig forankret i Bunken. Han var overbevist om, at han, dersom han gik koldblodigt og systematisk til Værks, nok skulde gøre sig fri.

Han trak Vejret dybt og stak Hovedet under Vandet og stirrede ned gennem det ravbrune, men gennemsigtige Vandmulm. Smaa Glimt af klarere Lys kom skælvende og snirklende ind fra Elvestrømmen derude. Barnes kunde ikke opdage Bunden, der aabenbart maatte ligge meget dybt, men han kunde ganske tydeligt se den Del af det sunkne Træ, i hvis indflettede Grene han

blev holdt fast. En gyldent glimtende Straale faldt netop paa det Sted, hvor hans Fod ved Anklen forsvandt ind mellem to svære Snoninger af noget, der lignede brune, slimede Kabler eller en Del af en kraftigt snoet Slangekrop.

Det var ganske utvivlsomt en uhyggelig Fælde, og Barnes kunde ikke skjule for sig selv, at han var i Knibe. Saa stak han atter Hovedet ovenfor, bragte sig omhyggeligt i Ligevægtsstilling og blev liggende stille et Par Minutter, medens han aandede dybt og roligt og samlede Kræfter til en hurtig og voldsom Anstrengelse. Derpaa fyldte han Lungerne, men ikke helt, for bedre at kunne udholde Anspændelsen, og dykkede saa pludselig nedefter, krummede sig dybt ned i det gullige Tusmørke, hvor han med Opbydelse af al sin Kraft gav sig til at vride paa de slimede Snoninger for at trække dem fra hinanden. De gav sig en Smule, men ikke nok til, at den fangne Fod kunde slippe løs. Et Øjeblik efter maatte han atter se at komme op for at faa Vejret.

Efter nogle Minutters Hvile gentog han den kvælende Kamp, men ligesom første Gang forgæves. Han kunde bevæge Fældens Kæber saa meget, at det satte Mod i ham, men ikke nok til at slippe ham løs. Atter og atter forsøgte han, atter og atter mislykkedes det for ham, som han selv syntes lige paa Randen af Heldet, indtil han omsider var nødt til for Øjeblikket at erklære sig overvundet. Men da var han ogsaa saa udmattet, at han næppe nok havde Kræfter til at holde Munden ovenover Vandet, og han fandt saa paa at trække en opretstaaende stiv Gren af Piletoppen ned og tage den mellem Tænderne, for paa denne Maade at holde sig oprejst og oven Vande, medens han hvilede sine udpinte Arme. Det var en Lettelse, saavel for Nerver som for Muskler, fordi det

gjorde Balancen, hvorpaa hans Chance for at faa Luft afhang, saa meget mindre usikker.

Som han hang der, kun en Centimeter fra Druknedøden og tænkte sig om, stod Situationens Fortvivlelse for ham med forfærdelig Klarhed. Hvor sollys og varm og fredelig tog den grønne Skov sig dog ikke ud for hans skovkendte Øjne. Ingen Lyd brød Enscmhedens milde Fred, undtagen nu og da en alfeagtig Klukken i den langsomme Elvestrøm, eller en usynlig Blaamejses søde, muntre Pippen, eller højt oppe fra det klare Blaa en svævende Fiskeørns korte, skarpe Skrig.

Denne Skovens Verden havde altid for Barnes været en fuldkommen paalidelig og venlig Verden, hans velbekendte intime Omgivelser lige fra Drengedagene, og dog havde den nu omsider vist sig som en lumsk Forræder og var ifærd med at ødelægge ham, lige saa ubarmhjertigt som den mest glødende Ørken eller en stormflænget Ismark kunde have gjort. Et tavs Raseri brændte pludselig gennem hans Aarer — og det var godt, thi den højfjeldsfødte Elv var allerede ved med kolde Fingre at liste sig ind om hans Hjerte. En yndig lille blegblaa Sommerfugl, der var en levende Vincablomst, flagrede hen over hans barske opadvendte Ansigt og dansede muntert videre tværs ud over de glimtende Vande, glædesdrukken af Solen. Under sin Flagren kom den tilfældigvis til at slaa den ene Vinge et Haarsbred for lavt ned, og den klare, forræderske Flade fangede den og holdt den fast, og bort strøg den, medens den i hjælpeløs Forbløffelse kæmpede mod sin uformodede Undergang. Før den passerede Barnes ud af Syne, hævede en stor Ørred sig op og gylpede den i sig. Dens hurtige Dom saa for Barnes forvildede Øjne ud som et Billede i det smaa paa hans egen Skæbne.

Men en Skovmand er af saa sejgt Stof, at han ikke anser sig for overvundet, hverken af Mennesker eller Skæbne, saalænge der er en Gnist i hans Hjerne, som holder ham i Live. Og lidt efter begyndte han med Øjnene at søge ind mellem Poppelgrenene for at finde én, der var stærk nok til at tjene som Brækjærn. Han mente, at dersom han fik fat i en ordentlig Kæp, kunde det lykkes ham at vride Fældens Kæber saa meget fra hinanden, at han kunde faa Foden fri. Omsider valgte han en Gren, som saa ud til at være tjenlig, og han skulde lige til at række sig op for at brække den af, da hans Øre fangede Lyden af en let Knagen i Underskoven paa den anden Side Elven.

Med sit Skovmandsinstinkt holdt han sig øjeblikkelig ganske urørlig og skelede hen imod Stedet. Der var en vis Uro i det tætte Løvværk, som bevægede sig ned langs med Bredden, men han kunde ikke se, hvad det var, der foraarsagede den. Sagte trak han en løvrig Poppelgren ned, indtil den fuldstændig dækkede ham, og kiggede saa op ad Strømmen for at finde ud af, hvad det var den usynlige Vejfarende fulgte efter.

Det var en mægtig Laks, forslaaet og forrevet efter en forgæves Kamp for at springe op gennem Vandfaldene, som nu kom flydende med Bugen i Vejret ned ad Strømmen tæt langs med den Elveside, hvor Barnes var indestængt. En Strømhvirvel greb netop Laksen, drejede den rundt og førte den ind i Vigen. Langsomt kom den glidende hen imod Barnes' skjulte Ansigt, og Poppelgrenene standsede dens Fart paa samme Tid som dens store, røde Gæller bevægede sig i den sidste Dødsens Skælven.

Barnes var nu fuldstændig klar over, hvad det var for en usynlig Bevægelse, der havde fulgt Retningen

af den døende Laks ovre i Buskadset paa den anden Bred. Og han var ikke i fjerneste Maade overrasket, da han saa en stor sort Bjørn vralte ud paa den gule Sandrevle, hvor den blev staaende og stirre tværs over Elven. Det var, som om den stirrede ham lige ind i Ansigtet, skønt han dog godt vidste, at den blot saa efter den døde Laks. Men det gav et Stød i hans Hjerte, da en fantastisk Ide idetsamme sprang gennem hans Hjerne. Her var jo den Redningsmand — ganske vist en farlig en — som de uudgrundelige Skovguder i et eller andet Lune havde benaadet ham med.

Han trak endnu en Kvist hen for sit Ansigt af Frygt for, at hans Skjul ikke skulde være tilstrækkeligt. Men i sin Spænding kom han derved en Smule ud af Balance, og ved den Bevægelse, han maatte gøre for at genvinde Ligevægten, satte han Vandet i Røre rundt omkring sig. Han snappede efter Vejret af Angst for at Bjørnen maaske vilde blive ængstelig derover og ikke vove sig ud efter Laksen.

Men det store Dyr, der hidtil havde staaet nølende og kigget efter den i Indvigen langsomt forsvindende Laks, plumpede nu til hans store Overraskelse med største Iver ud i Vandet. Efter Bjørnens Erfaring kunde den pludselige Bevægelse i Vandet ikke skyldes andet end en Odder eller Fiskemaar, som var i Færd med at snappe dens retmæssige Bytte. Og rasende ved Udsigten til at saadan en fræk Røver skulde komme den i Forkøbet, kastede den sig ud med en Kraft, der fik Sprøjtet til at flyve højt op i Grenene. Og Støjen af dens Plasken var en tydelig Advarsel til Uvedkommende om at holde sig borte; Laksen tilhørte den med Opdagerens Ret, og det var dens Mening at gøre Brug af Retten.

Til Trods for sin tilsyneladende Klodsethed var Bjør-

nen en drabelig Svømmer, og førend Barnes endnu var helt klar over, hvad han vilde gøre, havde han de tunge, gryntende Snøft og de mægtige Aandepust lige i Ørene. Han var tvunget til at tage en Beslutning med det samme.

De Grene, som havde standset den flydende Laks' Fart, laa omtrent i Armslængde fra hans Ansigt. Bjørnen svømmede højt i Vandet og skød sig en svær Bølge, der fuldstændig begravede Barnes' Hoved, idet den naaede Laksen. Med et triumferende Haps greb den sit Bytte og vendte saa om for at svømme tilbage til den Bred, hvorfra den var gaaet ud.

Og nu kom Barnes' store Øjeblik; han langede begge Arme ud. Trods al den kvælende Forvirring ved hans Neddykning under det af Bjørnen oprørte Vand og den blinkende Pisken af de indfiltrede Poppelgrene, fik hans klamrende Fingre alligevel fat i begge Bjørnens Bagfjerdinger, og de sank ned gennem dens tykke Pels og greb med Staalmuskler ind i Skind og Kød. Og rent instinktivt lukkede Barnes Øjnene og bed Tænderne sammen og ventede paa Shock'et, medens han følte det som om Lungerne skulde sprænges i næste Øjeblik.

Han kom ikke til at vente længe, maaske to Sekunder, i hvilken Tid Overraskelsen i Bjørnens Hjerne forvandlede sig gennem Panik til Handling. Til det yderste rædselslagen over det uforklarlige Angreb bagfra og fra Dybet, kastede Bjørnen sig skulderhøjt op over Vandfladen og sparkede saa ud af alle Kræfter. Barnes kunde ligefrem føle, hvorledes de vældige Laarmuskler svulmede og knyttedes uimodstaaeligt under hans fortvivlet klamrende Fingre. Han mærkede, at hans Legeme blev strakt ud og trukket lige fremad indtil han troede, at hans Ankel maatte springe. Paa et hængende Haar var han nær ved at slippe for at frelse Foden; men alligevel holdt han

fast, og om det var Aand eller Muskler, der hjalp ham over det kritiske Punkt, vidste han ikke. Den slimede Tingest i Dybet gav Slip, og han følte sig kylet frem gennem Vandet — fri. Da slappede hans Fingre Taget i Bjørnens Pels, og han kom op til Overfladen gispende, blinkende, hostende.

Med smaa roende Bevægelser trak han sig ud af Vigen, medens han fik pumpet ny Luft i Lungerne og Vandet rystet af Næsebor og Øjne. Et enkelt Øjeblik blev han grebet af Ængstelse for, at Bjørnen skulde vende om og angribe ham i hans forsvarsløse Tilstand, og for at forebygge det udstødte han det vildeste og mest gennemtrængende Skrig, som han med sine stønnende Lunger magtede. Men han saa straks, at der ikke var noget at frygte i den Retning. Den Bjørn var godt skræmt; i rasende Fart svømmede den hen mod Sandrevlen, medens den døde Laks, fuldstændig glemt, langsomt drev ned ad Elven.

Barnes' Fod smertede frygteligt, men han var let om Hjertet. Med smaa Svømmetag holdt han sig liggende i Vandet op mod Strømmen og iagttog Bjørnen, der nu væltede sig op paa Sandrevlen. Da den var kommet i Sikkerhed paa tørt Land, vendte den sig om og stirrede forskræmt ud efter det Væsen, der paa en saa forbløffende Maade havde angrebet den. Den havde flere Gange tidligere set en Mand, men aldrig en Mand, der svømmede som en Odder, og Synet var ingenlunde beroligende. Den sendte et længselsfuldt Blik efter Laksen, som nu flød videre et Stykke længere nede ad Elven, men for dens fortumlede Bevidsthed var Fisken nu blot en Fælde, der var sat op af det samme frygtelige og træske Væsen, hvis klare Øjne saa frygtløs stirrede paa den fra Vandfladen derude. Hurtigt snurrede den atter om-

Da den var kommet i Sikkerhed paa tørt Land, vendte den sig om og stirrede forskræmt ud efter det Væsen, der paa en saa forbløffende Maade havde angrebet den.

kring og stak af ind i Skoven, efterfulgt af en høj udfordrende Latter, der ansporede dens Fart til en panisk Gallop.

Da Bjørnen var forsvundet, svømmede Barnes over til Sandrevlen. Der klædte han sig af og vred sine gennemblødte Klæder, hvorpaa han lagde sig ned i det hede Sand for at faa sine forkomne Lemmer rigtig godt gennembagt af Solen.

INDHOLD

